

Không Kết Hôn Cũng Được

Contents

Không Kết Hôn Cũng Được	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2-1	9
4. Chương 2-2	13
5. Chương 3-1	16
6. Chương 3-2	20
7. Chương 4-1	24
8. Chương 4-2	27
9. Chương 5-1	31
10. Chương 5-2	33
11. Chương 6-1	38
12. Chương 6-2	41
13. Chương 7-1	44
14. Chương 7-2	48
15. Chương 8-1	52
16. Chương 8-2	56
17. Chương 9-1	60
18. Chương 9-2	63
19. Chương 10-1	66
20. Chương 10-2	71
21. Chương 11: Kết Thúc	75

Không Kết Hôn Cũng Được



Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HEConvert: meoconlunarEdit: Bích DaoDiệp Cường luôn cảm thấy rằng

1. Chương 1-1

Gặp quý!

Hắn thật sự là gặp quý rồi!

Trên hàng ghế từ ven bờ cát, Diệp Cương đứng bật dậy, trợn mắt nhìn nữ quý cách đây mười thước.

Nói đúng hơn là đầu của quý nữ!

Ở ngay tại bụi cây tắt kia, đầu của quý nữ đang vươn lên, xoay tròn sang bên phải rồi lại biến mất.

Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Dưới ánh sáng đèn điện của khách sạn Minh Nguyệt làm cho nữ nhân tóc dài kia như tỏa ánh hào quang, ngũ quan thanh tú, khí chất xuất chúng. Nếu cô không phải là quý thì hẳn khẳng định đó là một nữ nhân rất xinh đẹp.

Nhưng nếu cô nàng là quý, dù có xinh đẹp đến mấy cũng không ích gì.

Diệp Cương đột nhiên rùng mình, nheo mắt nhìn lại xem có phải nữ nhân kia đang chơi một trò đùa dai nào đó?

Nhưng càng nhìn, hắn lại càng thấy sợ, hai chân giống như bị đóng đinh chôn chặt xuống mặt đất.

Nếu nữ nhân kia đang đùa ai đấy thì khi quay đầu động tác cũng sẽ phải hơi cứng nhắc, nhưng nữ quý này lại vô cùng thoải mái, tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Diệp Cương bỗng toát mồ hôi lạnh, dù hắn đang mặc bộ vest dạ vô cùng ấm áp mà vẫn thấy tay mình nổi da gà.

Hắn xưa nay không tin quý thần, hồi ở Đài Loan xây dựng khách sạn, bình thường cũng chỉ là nhập gia tùy tục: dâng hương một cách đơn giản. Đến Nhật Bản này kiếm cơm, hắn vui vẻ bỏ qua thủ tục này (thắp hương). Thế mới biết là thủ tục của người Hoa khi xây khách sạn không thể nào bỏ qua được.... Nếu không ... khách sạn sẽ có quý!

Cái đầu quý kia cứ xoay trước, xoay sau, rồi xoay vòng tròn là có ý gì? Liệu có phải ám chỉ rằng cô ta bị chết đuối ở dưới ao sau khách sạn, đến bây giờ thân mình vẫn ở dưới đó? Hay đang muốn tìm kiếm người giúp cô ta giải oan? Hay chỉ đơn giản là đang giả thần giả quỷ, dọa người ta sợ đến vãi tè ra?

Diệp Cương nuốt nước bọt, đôi môi mím lại thành đường thẳng, hắn bỗng nhiên đứng dậy, cố gắng bước về phía nữ quý kia: hắn phải giải quyết vấn đề ma quý này!.

Dù sao, Diệp thị tập đoàn muốn xây dựng khách sạn ở Nhật bản này cũng đã xem hướng, xem người (để xây), giờ đây mà chuyện ma quý này đồn thổi ra ngoài thì làm sao mà làm ăn được?

Huống chi, hắn còn muốn xây thêm vài cái khách sạn có ưu thế thương mại ở Nhật Bản để trợ giúp người của mình nhận được chức Chủ tịch của Hội khách sạn mới tại đại lục nên hắn không cho phép những tình trạng này đến quay nhiễu được.

Diệp Cương có khuôn mặt nghiêm khắc, hai hàng lông mày rậm, không giận mà uy, thần thái của hắn giống như ông ba bị chuyên dọa trẻ con.

Hắn kiên quyết bước về phía nữ quý, tuy trông có vẻ kiên cường nhưng thật ra cũng cố thấy được vẻ miễn cưỡng. Hắn không muốn đàm phán với quý, nhưng dù sao quý cũng đã từng là người, chắc cũng không đến nỗi gây khó dễ cho hắn.

Chẳng qua, đây lại là Nhật Bản, hắn nên cùng quý nói tiếng Trung, tiếng Nhật, hay là tiếng Anh?

Diệp Cương cách xa chỗ nữ quý mười bước, quyết định trước tiên dùng tiếng Nhật để thăm dò đã.

“Người kia, nếu thức thời thì hãy mau đi khỏi đây, nếu không đừng trách ta không nói trước” Diệp Cương khẽ quát một tiếng.

Nữ nhân giơ chiếc quạt lông lên, lộ ra đôi mắt sáng long lanh, lưu chuyển như nước.

Đôi mắt trong sáng, như không nhuộm chút bụi trần nào của cô làm Diệp Cương sửng sốt, hấn kinh ngạc nhìn cô..

Âm thanh của nữ nhân mềm mại lắng đọng trong không gian, giống như một đĩa hát đang chậm rãi phát:

“Vì sao lại đuổi tôi đi?” Cô dung tiếng Nhật hỏi lại.

“Bởi vì người với quỷ là kẻ thù của nhau, người không nên quấy rầy khách trọ ở đây” hấn phụng phịu nói, hai gò má hơi run rẩy một chút.

Cô gái yên lặng nhìn hấn. Đột nhiên, cái đầu bỗng vươn lên.

Diệp Cương vội vã lùi lại phía sau, ánh mắt trở nên hung ác, xuống tấn, đôi tay thủ thế âm dương chưởng, hoàn toàn sẵn sàng chiến đấu.

Ôi trời, cô nàng này không phải là chỉ có mỗi đầu: cổ, bả vai, cánh tay, thắt lưng, chân đều đã lộ ra.

“Tôi cũng là khách trọ ở đây, tôi không quấy nhiễu ai cả” Thư Dĩ Nhu chậm rãi trả lời, ánh mắt đánh giá nam tử đang giận dữ trước mặt.

Nhìn hấn đầu tóc cắt cao ráo, đầy nam tính, đôi mày rậm rịt đang nhướng lên (mày rậm chứng tỏ rất nóng tính!), cách dùng từ ngữ chuẩn xác, sâu sắc đầy lý trí. Đây đại biểu cho loại người sẽ không từ thủ đoạn nào miễn là làm cho hấn thành công.

Diệp Cương trừng mắt nhìn lại cô một lần nữa, ánh mắt dò theo khuôn mặt thanh tú, đôi mắt sáng như ánh trăng, tóc dài đến thắt lưng, tuy cô mặc bộ quần áo bông rộng thùng thình nhưng vẫn lộ ra đôi chân nhỏ xinh.

“Cô là người?” hấn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, lời vừa nói xong bỗng thấy mình ngu ngốc biết bao!

“Tất nhiên rồi.” Thư Dĩ Nhu mỉm cười, gật đầu.

Diệp Cương nhìn cô gái đang chậm rãi gật gật đầu, đôi mày rậm nhíu lại, toàn thân vẫn cứng nhắc, cổ nén giọng hỏi:

“Cô vừa nãy làm cái gì thế?”

“Tập Yoga.”

“Thế tại sao chỉ thấy mỗi cái đầu?”

Thư Dĩ Nhu cảm thấy để giải thích thì rất lâu nên cô xoay hai chân xuống, đến khi hai chân được xoay cho thẳng, rồi úp sấp thân trước, từ bụng đến ngực dán trên mặt đất, động tác mềm mại như hoa nở.

Diệp Cương thở dốc vì kinh ngạc, nhìn cô chậm rãi quay đầu từ trái sang phải, hấn thật muốn phát bệnh! Sao lại có thể coi việc người ta tập Yoga với quỷ thành một, hấn nhất định điên mất rồi.

Diệp Cương giận tới mức, khước miệng giật giật. May mà xung quanh đây chỉ có hai người hấn và cô gái này, nếu không người ta sẽ cười hấn đến thế nào?

“Ừm, lần sau cô đừng ở nơi này giả thần giả quỷ dọa người nữa, may mà tôi lớn mật, nếu không sẽ lại gây ra hiểu lầm” Diệp Cương thần nhiên nói.

“Anh sợ quỷ ư?” Thư Dĩ Nhu cảm thấy vô cùng thú vị.

“Cô không sợ à?” Diệp Cương bực bội, lần đầu tiên bị nữ nhân chê cười là nhất gan.

Diệp Cương sắc mặt càng xấu, hận không thể làm ra bộ dáng hung thần ác sát, dọa người ta sợ đến tè ra quần.

Chỉ có điều cô gái kia nhìn hấn không chớp mắt, đôi mắt to, trong sáng, tóc dài tung bay trong gió, nhẹ giọng thốt:

“Thật muốn xem quý có hình dáng thế nào!”

Diệp Cương thân mình chấn động, lại bị hoảng sợ.

“Cô đừng đánh trống lảng” hấn tức giận nói.

Cô gái im lặng một lát, đôi mắt chớp chớp, rất lấy làm lạ hỏi?

“Anh luôn luôn tức giận như vậy à?”

“Tôi nói lại lần cuối, lần sau cô đừng có trốn ở đây làm mấy cái động tác kỳ quái dọa người kia nữa” Diệp Cương không còn kiên nhẫn được nữa, ra lệnh.

“Thật ra, chỗ này của khách sạn rất tốt, lần sau tôi vẫn muốn đến đây” cô thật thà trả lời.

Diệp Cương trợn mắt nhìn cô, rất muốn đem cô nhốt lại, nhưng không thể vì hấn phải tuân theo: khách hàng là thượng đế!

“Tùy cô” hấn nói rồi đi nhanh ra ngoài.

“Anh...” cô gọi với theo hấn.

Diệp Cương dừng dừng chân, có ý đợi.

Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín.....

Hấn thầm đếm đến chín, để xem cô ta có thể nói gì, nhưng không thấy. Hấn hơi nhếch môi, tiếp tục bước tiếp.

“Anh nên tập thả lỏng cơ thể mình một chút” Thư Dĩ Nhu nói.

Diệp Cương thấy lạnh toát sống lưng, cả người chột cứng nhắc như tảng đá.

Cô gái này thật là thần thông quảng đại!

Hiện tại hấn đang chịu rất nhiều áp lực và trách nhiệm nặng nề, gia tộc đang vô cùng trông đợi vào hấn để tạo nên thành tựu vẻ vang.

“Không cần cô quản” Diệp Cương trầm giọng vừa quát vừa tức giận đi nhanh về phía trước, quyết định càng cách xa cô nàng càng tốt.

Một cô gái xa lạ lại có thể nói với một người mới quen biết như hấn một cách than thiết như vậy không tự thấy là rất kỳ lạ à? Dù cho cô có theo chế độ tự do của Nhật Bản cũng thế.

Nhưng khi vừa bước ra khỏi khu hoa viên, Diệp Cương không tìm được, quay đầu nhìn lại cô một chút.

Cô gái xoay lưng về phía hấn, mái tóc dài ngang lưng nhẹ bay bay, trong bộ quần áo mềm mại màu vàng nhạt rộng thùng thình ấy nhẹ nhàng bước đi, rời khỏi hoa viên ngược với hướng của Diệp Cương.

Diệp Cương không nhịn được cười, hấn dựa hấn người vào tường cười đến dàn dụa nước mắt. Gặp quý, hấn sao lại có thể nghĩ đến ma quỷ cơ chứ? Dù sao toàn bộ chuyện đêm nay không thể trách mình hấn được! vì cô gái kia đâu có giống người đâu!

2. Chương 1-2

Thư Dĩ Nhu thực sự rất ưng khách sạn này, nó cách nội thành Đông Kinh nội thành có một giờ chạy xe, chạy thêm chút nữa là có thể ngắm vẻ phong tình của Nam Dương.

Khách sạn còn có bể bơi rộng lớn xung quanh là những bụi hoa và tường bao màu trắng, cùng với không khí trong lành, không gian còn vang vọng khúc nhạc Không Linh, sao lại cấm người ta chứ? Còn nữa, khách sạn này phục vụ phụ nữ rất tốt, dịch vụ làm đẹp, spa đầy đủ. Mà không thể không nói đến: nơi này còn mời được đầu bếp nổi tiếng đến từ Thái Lan, mỗi bữa đều là mỹ vị làm cô không thể bỏ cơm một ngày nào!

Tất nhiên nhiều ưu điểm thế thì giá cả cũng... trên trời: tám vạn tệ một ngày! May mà dù sao cô cũng làm đến quản lý một cửa hàng nên được hưởng những ưu đãi này, cho nên cô phải hết sức tranh thủ mà hưởng thụ. Sáng dậy là đến ngay góc này tập Yoga cho đến mệt phờ cả người!

Lần sau đi công tác cô cũng muốn ở lại nơi đây, nhưng kinh phí không đủ, nên phải nhanh chóng tận dụng những ngày được ở đây: ngày nào cũng ăn no, sưởi nắng – y hệt con mèo lười!

Thư Dĩ Nhu nhìn sang khu biệt thự bên trái, mỗi ngôi biệt thự đều có cửa sau thông ra khoảng sân nên khách trọ có thể tùy ý ra vào. Quản lý khách sạn cho biết khu biệt thự này giá là hai mươi vạn tệ một ngày, bên trong có khu nhà ăn riêng trong khuôn viên.

Hai mươi vạn tệ một ngày đấy! Với số tiền ấy cô có thể thuê mười khu nhà bình dân trong một tháng.

“Đáng chết!” Một giọng tiếng Trung đầy vẻ nổi giận trong biệt thự truyền ra.

Thư Dĩ Nhu nhận ra giọng nói đó: là người đàn ông hôm qua nói cô là quý. Hóa ra hẳn cũng là người Hoa, cô tò mò hướng mắt về khu biệt thự kia.

“Đáng chết!” Hẳn mắng lại một lần nữa, lần này lại kèm thêm tiếng kêu đau thảm thiết.

Rõ ràng là trong người có vấn đề! Cô vừa thấy hẳn đi trên đường với bộ dạng cứng nhắc, không thể quay cổ được. Nếu bị đau như thế thì làm sao có thể ngủ được? Mà đã không ngủ được thì thế nào cũng đi ra ngoài. Chắc bình thường hẳn phải là người của công việc, thế mới biết cứ như cô một ngày ngủ đủ tám tiếng là hạnh phúc nhất.

Thư Dĩ Nhu kéo chặt cái áo choàng dài quanh thân mình, hai tay ôm lấy khuôn mặt, ngáp một cái vô cùng thoải mái. Năm nay mùa xuân ở Đông Kinh thật là ấm áp, thời tiết như thế này tốt nhất là ngủ.....

“Tôi bị sỏi cổ, mau đi mua thuốc giảm đau và hẹn bác sỹ tối nay khám cho tôi” trong khu biệt thự giọng nói giận dữ vang lên như sấm mùa xuân.

Trong khách sạn, khúc nhạc Không Linh vẫn hát như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Tôi có thể chữa được chứng sỏi cổ này.” Thư Dĩ Nhu nói tiếng Trung bằng chất giọng mềm mại của mình.

“Ai thế, ở đâu vậy?”

Cánh cửa sau của khu biệt thự ngay gần đấy bật mở. Diệp Cương vẫn còn mặc áo choàng tắm, đầu vẫn còn ướt, đảo mắt nhìn thẳng đến chỗ cô.

Mới có tám giờ sáng, ai lại đến thuê phòng vào giờ này? Trước mắt hẳn chỉ có cô gái không giống người kia!

“Cô vừa rồi nói được tiếng Trung?” Diệp Cương bước nhanh đến chỗ cô, tuy cả người vận động nhưng cái cổ vẫn duy trì tư thế cứng nhắc.

“Đúng vậy, tôi nói tiếng Trung là vì ba tôi mẹ đều là người Đài Loan. Nhưng sau khi sinh ra thì tôi và mẹ chuyển đến Nhật Bản sống.” cô ngoan ngoãn trả lời từng ý của hẳn.

“Cô nói rằng cô có thể chữa được sỏi cổ? Cô là bác sỹ à? Phải mất bao lâu mới chữa khỏi?” nhìn cái gáy của cô linh hoạt như hoa trước gió làm hẳn thật muốn “gáy” hai người đổi chỗ cho nhau quá!

“Đúng, nhưng tôi không phải là bác sỹ. Tôi có thể chữa hết trong mười phút.” Cô đứng dậy, ngáp một cái.

“Cô nói xong là mất ba phút rồi đấy” Diệp Cương không tin, hừ lạnh một tiếng.

“Làm gì đến.” Cô gái chu môi, chớp mũi hơi nhú lại.

Nhìn theo động tác của cô gái, Diệp Cương hơi nhếch môi, giả sử hẳn có cơ hội, hẳn sẽ yêu cô, họ sẽ cùng nhau ăn sáng.

Cô gái này có vẻ thú vị, có thể làm hấn có vài ý nghĩ linh tinh.

“Cô muốn chữa bệnh ở đâu đây?” hấn hỏi.

“Trong phòng của anh có tiện không?” Nhân thể cô cũng muốn ngó qua cái nơi mà một ngày hết hai mươi vạn tệ.

“Tôi ở một mình một phòng, chẳng có gì là không tiện. Còn cô thân là con gái, vào phòng người đàn ông xa lạ mà không sợ bị chiếm tiện nghi sao?” hấn hỏi thẳng.

“Anh đang bị sái cổ, có muốn chiếm tiện nghi cũng không được” cô nghiêm trang nói.

Diệp Cương nhìn cô đi chậm như sên, đôi mày rậm nhíu lại, hấn bước đến lại gần cô với cái cổ cứng nhắc.

“Xin lỗi.”

Diệp Cương kéo vai cô, nhanh chóng kéo cô về phía trước, chỉ mất đúng ba giây là về đến phòng.

Thư Dĩ Nhu còn không kịp khen ngợi hồ tắm lộ thiên màu trắng, đã bị bắt làm bác sỹ.

“Có thể bắt đầu trị liệu” hấn ra lệnh.

“Làm gì mà như ma đuổi thế? Anh chính là vì làm việc quá sức, tối ngủ không đủ, nên mới bị sái cổ.” Vừa chậm rãi nói, cô vừa thưởng thức cách bài trí xung quanh.

“Sao cô biết tôi ngủ không đủ?” Diệp Cương nhíu mày, trừng mắt nhìn cô.

“Có gì đâu mà không biết!” Trong mắt Thư Dĩ Nhu có ý cười.

“Được rồi, tôi không có nhiều thời gian, cô mau chữa đi.”

“Ai mà chẳng thế, làm gì có thời gian.” Cô gật đầu.

Diệp Cương coi thường, không khách sáo, nói luôn: “nếu không có thời gian thì sao cô còn chậm chạp thế?”

“Với tôi nháy mắt cũng dài như vĩnh hằng.” Cô mắt nhìn mũi vẻ rất bình thản.

“Này cô tiên kia, cô có thể phi tiên sau, trước hết chữa cho tôi hết bị sái cổ đi đã.” Diệp Cương mắt kiên nhẫn hét lên.

Thư Dĩ Nhu lại bật cười.

Từ xưa đến nay chẳng ai gọi cô là tiên cô cả! cô bật lên tiếng cười vui vẻ.

Giọng cười của cô thật đẹp – giống như gió xuân, lại giống như đóa hoa đang nở rộ và giống cả tiếng chuông bạc.

Diệp Cương trừng mắt nhìn cô, hấn chợt thấy buồn nôn đến mức nổi hết da gà.

“Anh ngồi đây đã.” Thư Dĩ Nhu đứng dậy ngưỡng chỗ cho hấn, cô đi vòng ra đằng sau Diệp Cương.

Cả thân người hấn chấn động, cảm giác được những ngón tay mềm mại của cô trên làn da mình.

Gặp quỷ, hấn thấy có phản ứng với những vuốt ve của cô.

Diệp Cương cố nhịn xuống tiếng rên rỉ, thô lỗ hỏi: “cô sờ xong rồi chứ?”

“Xong rồi. Vì anh để vai mình phải chịu áp lực nhiều quá nên dẫn tới bị sái cổ, trước hết tôi giúp giải tỏa một chút áp lực.” Cô dung ngón tay cái áp vào cái gáy cứng nhắc của hấn.

Diệp Cương liền cảm thấy như có một dòng nước ấm lướt qua chỗ đau, hấn thỏa mãn thở ra một tiếng.

“Tiếp theo anh quỳ rạp xuống mặt đất.” Cô nói.

“Gì cơ?” Nếu có thể quay đầu được, hấn sẽ lại trợn mắt nhìn cô.

“Quỳ rạp xuống mặt đất, làm động tác giống tôi.”

Thư Dĩ Nhu liền quỳ xuống mặt đất, hai tay và hai đầu gối đỡ lưng, cầm ép sát xuống cổ, bắt đầu hít thở, dần dần đầu lên cho đến khi lưng, gáy, đầu thẳng hàng nhau.

“Bị sái cổ chính là vì các đốt xương xung quanh cổ bị nhiễm trùng, nếu như có thể làm động tác duỗi thân theo hướng ngược lại thế này là có thể làm cơ bắp chỗ đau được thả lỏng. Mới làm thì sẽ có chút đau đớn, đến khi quen rồi thì rất tốt.” Cô nói.

Diệp Cương nhìn thân hình mềm mại như một đóa sen trong nước đang nở rộ. Hắn nuốt nước miếng, cảm thấy chỗ ấy đang giống như vai và gáy của hắn cứng ngắc đứng lên.

Chết tiệt! Tuy là phản ứng rời giường buổi sáng của đàn ông, nhưng hắn không hề có phản ứng tùy tiện như thế này!

Gặp quỷ, hắn nhất gặp định là gặp quỷ đội lốt người.

“Anh không tập à?” Cô quay đầu nhìn hắn.

“Tập động tác này mà chữa được sái cổ à? Cô đi mà lừa quỷ thì hơn.” Hắn không thể kiềm chế được phản ứng của bản thân nên cảm thấy khó chịu, nghiêm mặt nói.

“Anh đã tập đâu mà biết, mạo hiểm một chút mà cũng không dám.” Cô trừng mắt chỉ trích hắn.

Diệp Cương rùng mình, trợn mắt nhìn lại.

“Lần đầu tiên anh tập sẽ đau, nhưng đến lần sau tôi cam đoan là anh sẽ bớt đau được một nửa.” Thư Dĩ Nhu cười vui vẻ với hắn sáng sủa, tay còn nắm lại làm động tác.

Một cô gái ngoài hai mươi tuổi mà có thể có được nụ cười trong sáng đến thế sao?

Diệp Cương nhìn cô chằm chằm, đợi cho hắn phát hiện chính mình cùng cô quỳ rạp trên mặt đất giống nhau thì đã muộn rồi.

Đành phải y theo hướng dẫn của cô, hai tay chống đỡ lấy thân người, cầm dán vào cổ rồi từ từ kéo đầu mình về phía trước. (BD: edit mấy động tác Yoga này mệt chết mất!)

“Có phải cô đang trả thù tôi vì hôm qua nói cô là quỷ đúng không?” Đau đến chết mất! nếu không ngại người ta cho rằng mình mau nước mắt, chắc hắn đã khóc thành tiếng rồi. Diệp Cương đau đến mức sắc mặt trắng bệch, thật muốn phát tiết bằng cách cắn một ai đấy!

“Tôi biết là sẽ rất đau, nhưng chỉ cần cố một lúc là sẽ tốt hơn. Cho đến khi những mạch máu quanh gáy dần thông suốt là anh sẽ khỏi.” Cô ngồi cạnh hắn, vừa chỉnh lại tư thế cho hắn vừa nói.

Đôi tay mềm mại, nhỏ bé của cô vừa chạm vào, hắn liền thấy dịu đi. Tuy rằng lúc tập động tác này thật sự là vô cùng đau đớn, nhưng trước giọng nói ngọt như kẹo của cô hắn cũng muốn thể hiện ra chút khí khái nam nhi!

“Nào, lại một lần nữa.” Cô mỉm cười nhìn hắn lại làm một lần “lần này sẽ tốt tốt đấy.” Cô nhìn hắn vẻ chờ mong.

“Thà cô lấy dao đâm chết tôi luôn đi!” Hắn tức giận nói, nhưng vẫn miễn cưỡng tập lại lần nữa rồi mới đứng lên.

Thư Dĩ Nhu bật cười to, cô vẫn ngồi trên sàn gỗ nguyên bản ngồi xếp bằng ngồi ở đình viện đầu gỗ sàn thượng, lúc này lại cười đáp nửa người trên cơ hồ sẽ bình dán tại trên mặt.

“Có gì vui đâu mà cười?” Hắn chậm rãi ngồi dậy, phát hiện ra quả thật cổ không còn thấy đau nữa.

“Động tác kia đúng là hữu hiệu.” Hắn quay quay cổ, thấy rằng mình đã có thể quay ngang sang phải, sang trái tùy ý.

“Tất nhiên rồi, ngoài ra ấn cái huyết này cũng rất tốt.” Cô ấn vào huyết dưới chỗ đau một cái.

Diệp Cương kêu lên thảm thiết, cảm giác như bị vạ con kiến cắn.

Thư Dĩ Nhu cắn môi, cố nhịn cười, nhưng vẫn lộ ra tiểu ý trong đôi mắt.

“Tối độc phụ nhân tâm.*” Diệp Cương buồn bực nói. {hana: (*)độc ác nhất chính là lòng dạ phụ nữ}

“Thế, tốt rồi.” Thư Dĩ Nhu vẫn ngồi xếp bằng dưới sàn, nắm lấy chân của hắn, bấm nhẹ.

Hắn cúi đầu nhìn bộ dáng mềm mại của cô, chợt thấy run rẩy.

“A.” Diệp Cương đau đến mức trên trán nổi cả gân xanh lên.

“Đây là huyết huyền chung, đối với bị sái cổ cũng rất hiệu nghiệm.” Cô nhẹ nhàng day day huyết và nói với vẻ tươi cười.

Diệp Cương khòe miệng run rẩy, hoài nghi dưới mặt nạ thiên sứ tươi cười này chính là ma quỷ!

Bởi vậy, khi thư ký của hắn – Hứa Dịch Luân bước vào nhìn thấy bộ dáng của sếp mình, hắn kinh ngạc và sợ hãi:

“Diệp tiên sinh, anh không sao chứ?” Hứa Dịch Luân vội chạy đến trước mặt hắn.

Thư Dĩ Nhu đang tập trung day huyết nên không để ý đến người mới vào.

“Không sao.” Diệp Cương liếc gã thư ký một cái, đột nhiên hắn cảm thấy kết quả rất tốt.

“Đây là thuốc giảm đau của anh.” Hứa Dịch Luân đưa cho Diệp Cương thuốc giảm đau, nhin không được len lén liếc nhìn cô gái một cái.

Cô gái đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà, vẻ tươi cười tinh khiết như bông hoa, làm cho người khác không nhìn được cũng muốn mỉm cười theo.

Diệp Cương nhìn gã thư ký đang nghệt mặt ra, hắn lập tức cảnh giác, tự trách mình không nên cười dễ dãi với Thư Dĩ Nhu như thế. Hắn ngửa đầu ra phía sau nuốt thuốc rồi uống nước, lấy lại vẻ mặt bình thường, hai tay khoanh lại trước ngực.

“Gọi lái xe đi, tôi muốn hai mươi phút sau sẽ khởi hành.” Diệp Cương nói.

“Vâng.” Hứa Dịch Luân cầm lấy di động gọi lái xe.

“Tôi đi đây. Chúc anh sớm bình phục.” Thư Dĩ nói.

“Cô tên là gì?” Diệp Cương bước chặn trước mặt cô hỏi.

Hứa Dịch Luân nhận thấy hắn đang chứng kiến một cảnh trăm năm khó gặp, nhưng cũng rất biết ý, lập tức lui ra ngoài.

“Thư Dĩ Nhu.” Cô trả lời.

“Tôi là Diệp Cương, tối mai muốn mời cô ăn tối, coi như là cảm ơn cô đã trị liệu cho tôi.” Hắn đề nghị.

Cô chậm rãi lắc đầu.

Hắn nhếch môi nhìn cô, đôi mày rậm nhíu lại.

“Tối mai tôi không còn ở lại đây nữa, dù nơi này thật là tốt.” Cô thở dài.

“Cô ở đâu?” Hắn vội hỏi

“Đông Kinh.”

“Vậy thì tôi sẽ đến đó tìm cô.”

“Không cần phải phiền toái như thế.” Cô không thích làm lớn chuyện.

“Không sao.” Diệp Cương bước đến gần, đến khi hắn như ngửi thấy mùi bánh rán trên người cô.

Cô ngược lên nhìn nét kiên nghị của khuôn mặt hắn.

“Anh là người rất hay cố gắng, vì cố nhiều quá mới gây áp lực cho mình, rồi thiếu ngủ nên bị sái cổ.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Cô thân quen với tôi nhiều lắm sao?” Diệp Cương lập tức thủ thế, hắn lamhj lung nhìn cô.

“Không.” Cô nhìn dáng vẻ tự tại của hắn, nói.

“Vậy thì không có tư cách đoán ý nghĩ của tôi.”

“Nếu thế thì cũng không cần phải mời tôi ăn cơm. Chúng ta bèo nước gặp nhau *, chỉ đơn giản là việc thuận tay mà làm thôi.” Cô khẽ nói. {hana: (*)ý nói chỉ là vô tình gặp nhau, thời gian không lâu, lại giống như quy luật tự nhiên, thoáng đến thoáng đi, không cần quan tâm}

Diệp Cương trừng mắt nhìn cô, cơ bắp khắp người thoáng run rẩy, hắn không ngờ tới chuyện bị cô gái này dồn cho không nói lại được!

“Tóm lại, tôi sẽ tìm được cô.” Hắn không chịu thua.

“Tóm lại, chúc anh sớm bình phục.” Cô nhún vai, từ chối.

Diệp Cương dáng đi nhẹ nhàng đang lướt về phía cửa, hắn tự hỏi cô gái này có khi nào bị bối rối không nhỉ? Nếu chẳng may có hỏa hoạn xảy ra không biết cô ta có đi nhanh hơn chút nào không nhỉ?

Chậm rãi đi ra đến cửa, Thư Dĩ Nhu quay người lại nói:

“Quên mất, lỗ mũi trái hít không khí vào là âm khí, nó có thể giúp anh thả lỏng. Nếu buổi tối khó ngủ, anh có thể hít thở một bên trái sẽ thấy rất hiệu quả.”

“Tôi biết rồi.” Diệp Cương nhìn vào mắt cô, như muốn tìm hiểu xem có phải với người xa lạ nào cô cũng thân thiện như thế?

Chẳng lẽ cô luôn đối với mọi người như thế, giấu cảm xúc thật của mình dưới vẻ tươi cười? Phải biết đây là Nhậ Bản, họ không hoan nghênh những người ngoại quốc, tự nhiên hắn thấy không chịu được khi biết cô bị xã hội này cô lập.

“Tôi là gà mẹ.” Thấy hắn nhìn chằm chằm không chớp mắt, cô lè lưỡi giống trẻ con trêu.

“Chúng ta sẽ nói chuyện vào lần sau.” Hắn hiểu rằng cảm giác muốn bảo hộ cô là không đúng.

Thư Dĩ Nhu ngạc nhiên nhìn vẻ kiên quyết của hắn.

Giác quan thứ sáu của cô khá chuẩn. Nhìn hắn là biết hắn là người thành đạt, nhưng luôn xa cách với mọi người, trừ khi có ý gì, nếu không hắn sẽ không cố mời một người xa lạ ăn tối cùng.

Nhưng cô không biết bản thân mình có gì đáng giá làm hắn để ý?

Thư Dĩ Nhu không muốn suy nghĩ nhiều, đi ra khỏi khu biệt thự về phòng ăn của khách sạn.

Sau khi ăn một bữa sáng ngon lành, cô về phòng thu dọn hành lý để trả phòng. Bởi vì cô làm gì cũng chậm, lại không muốn bị người ta thúc giục, nên mọi việc luôn được chuẩn bị sẵn sàng.

Nhớ đến vừa nãy Diệp Cương tập Yoga, động tác thật buồn cười, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp bị điểm huyệt hoặc kinh mạch toàn thân bị người ta đánh cho vỡ nát.

Thư Dĩ Nhu bật cười thành tiếng, vui như vừa được nghỉ mười ngày phép, hồn nhiên không hề hay biết có một đôi mắt đang nhìn hút theo mình, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi tầm mắt mới thôi...

3. Chương 2-1

Tối thứ năm, Thư Dĩ Nhu đang ở trong quán sách cổ của mình, chợt tiếng chuông điện thoại reo vang: Linh linh linh linh linh.....

“Không kêu to như thế thì không được ư?” Thư Dĩ Nhu thở dài, liếc mắt nhìn cái điện thoại.

Như thể hiểu ý cô, điện thoại liền ngừng reo làm cô vui vẻ cười.

Thư Dĩ Nhu không hề thích tiếng chuông điện thoại chút nào, cô cảm giác nó làm thần kinh cô trở nên căng thẳng. Nếu không vì cuộc sống bây giờ không thể thiếu điện thoại, nếu không bạn bè sẽ chê cười cô là người nguyên thủy – người nguyên thủy thì sao chứ, còn tốt hơn chán so với hiện đại! – thì chắc cô sẽ không dùng di động.

Thư Dĩ Nhu đang sửa sang lại cách bài trí trong cửa hàng: từ cách bày các quyển sách cho đến bảng mục lục các tác giả, rồi đến bộ bàn ghế salon ở giữa phòng và quầy thu ngân. Cô sắp xếp lại đồng thư từ cho gọn ghẽ, tranh thủ đọc lướt qua những thư đã được gửi đến. Đôi tay chợt với đến quyển sách của nhà điêu khắc thiên tài Edmond được viết đầu thế kỷ hai mươi về chạm khắc đồng, vừa mở ra lập tức cô liền hoàn toàn quên mất thời gian và không gian, chỉ chú tâm vào từng trang sách vẽ những hình mẫu con vật nhỏ sẽ được chạm khắc.

Đang đang đang!

Tiếng chuông đồng hồ vang lên sau âm báo là đã sáu giờ làm Thư Dĩ Nhu giật mình tỉnh lại, cô lại tiếp tục công việc dọn dẹp đang bị bỏ dở của mình. Bởi vì bây giờ sẽ chuẩn đóng cửa hàng để sửa sang và trả tiền thuê mà cô thì vốn chậm chạp, lè mề, không nhanh tay lên thì hết giờ mất.

Trước đây Thư Dĩ Nhu bị bệnh tim nên làm việc nặng nhọc đều không được, không được quá xúc động hay giận dữ. Đến năm mười lăm tuổi, khi được phẫu thuật xong, bệnh tình mới rút đi, mới trở về giống người bình thường, nhưng thói quen chậm rãi đã ăn sâu vào tiềm thức, muốn sửa cũng không được, chắc sẽ theo cô suốt đời luôn.

Khách, sát!

Tiếng cửa trúc chợt vang lên.

“Xin chào quý khách” Thư Dĩ Nhu theo phản xạ chào khách, chợt há hốc miệng vì ngạc nhiên khi thấy Diệp Cương “Anh thật sự tìm đến đây ư?” cô hỏi và thấy trái tim mình đập mạnh.

Diệp Cương bước vài bước thu ngắn khoảng cách giữa hai người. Hôm nay hắn mặc áo sơmi màu đen, bỏ ngõ hai cúc cổ trên cùng, chẳng giống với vẻ là người làm ăn chút nào, nhưng trông thật nam tính.

“Sao cô không nghe điện thoại?” Hắn hỏi.

“Thì định nghe nhưng chuông điện thoại lại tắt.”

Từ khi nhìn thấy hắn, cô thấy các giác quan của mình trở nên linh mẫn hơn, bất giác cứ chú ý đến vẻ nam tính của hắn.

Trước đây cô vẫn nghĩ chỉ có trong thời Nhật Bản cổ mới có loại đàn ông nhanh nhẹn, dũng mãnh như tiểu thuyết văn miêu tả, cho đến khi gặp hắn cô mới biết đời thường này cũng có!

“Điện thoại phải reo ít nhất đến hai mươi chuông.” Hắn không vui, mím môi.

“Thế à, lâu đến thế sao?” Cô hỏi.

“Chứ còn gì nữa.” Hắn tức giận nói, nhìn quanh rất nhanh đánh giá gian sách cổ này. Đây tường toàn sách cổ được bài trí một cách khéo léo, tinh xảo lại thoải mái, dãy bàn ghế tiếp khách ở sát tường, có bức tượng gỗ được chạm trổ tỉ mỉ, chỗ nào cũng in đậm dấu ấn của Thư Dĩ Nhu.

“Sao anh biết cửa hàng của tôi ở đây?” Cô hỏi.

“Bảng kê khai của khách sạn có lưu mà. Đi thôi, chúng ta đi ăn.” hắn nắm lấy khuỷu tay của cô, nhìn sâu vào mắt cô.

“Sao anh biết tôi có kê khai ở đây? tại sao chúng ta lại đi ăn?”

“Tôi có cách của mình để biết. Với lại tôi cũng đã nói sẽ tìm được cô và chúng ta sẽ cùng ăn tối. Hôm qua cô cũng không phản đối mà.” Diệp Cương nói.

“Bởi vì tôi nghĩ rằng anh sẽ không tìm được tôi.” Thư Dĩ Nhu le lưỡi, ngượng ngùng thừa nhận. Lần này cô nhầm to rồi, thực sự là tự húc đầu vào đá.

“Cô có vẻ coi thường lời hứa của tôi.”

“Nhưng tôi cũng không nghĩ được là anh lại kiên nhẫn đến thế...” Thư Dĩ Nhu nói thầm một tiếng.

“Cô nói gì?” Diệp Cương nhíu mày, bước lại gần cô.

Với vẻ nữ tính của mình, hẳn là những người đàn ông theo đuổi cô không ít, nhưng tính khí chậm chạp của cô lại khiến người ta chạy dài. Diệp Cương biết cô là người thẳng thắn nói một là một, hai là hai nên hẳn là sẽ không chống đỡ được lâu lắm.

“Có nhiều lý do, nhưng cần gì phải nói nhiều như vậy.” Thư Dĩ Nhu nhìn hắn đang khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng nói. Diệp Cương nhìn vẻ đáng yêu của cô, chợt nói:

“Từ này sẽ cứ cách một ngày chúng ta sẽ đi ăn cùng nhau, cô chấp nhận chứ?”

Thư Dĩ Nhu giật mình. Anh làm sao mà biết được tôi thích cái gì?

Diệp Cương mỉm cười, nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt cô.

“Lúc ở khách sạn điền vào bảng điều tra, cô có viết vài câu, có khen ngợi đồ chế biến từ rau của chúng tôi rất nhiều, chắc là cô thích ăn những đồ như thế.” Vậy thì chúng ta đi ăn ở Nguyệt Tâm Cư nhé

“Đó là hiệu ăn chay nổi tiếng hàng đầu của Nhật Bản!” Thư Dĩ Nhu giật mình, cảm giác mình chắc đang nằm mơ.

“Đúng vậy.” Diệp Cương nhìn cô vuốt vuốt ngực, vẻ mặt không tin. Hưng phấn làm hai má của cô đỏ hồng như cánh hoa anh đào, vẻ cao hứng của cô làm cho hắn có cảm giác bản thân mình đoạt được giải Nobel về hòa bình vậy.

“Ăn ở đó thì sẽ hết một nửa năm tiền lương đấy?” ánh mắt cô lấp lánh tinh quang nhìn hắn.

“Cám ơn cô đã lo cho tôi.” Hắn nói.

“Nhưng anh không thể vì tôi mà tiêu nhiều tiền đến thế....”

“Tôi đếm đến ba, nếu cô không nói gì tức là đáp ứng. 1, 2, 3.” Hắn vừa nói xong thì cũng vừa đếm xong.

Cô tròn tròn mắt, không kịp phản ứng gì.

Diệp Cương nhe răng cười, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ dương dương tự đắc rất trẻ con.

Thư Dĩ Nhu nhìn hắn tươi cười, cảm thấy bề ngoài của hắn có vẻ quyết đoán, nhưng bên trong tâm hồn lại thơ trẻ như vậy. Bất cười to lên như thế, hẳn thật giống một đứa bé trai đáng yêu.

“Nghĩ gì thế?” Hắn cúi người xuống, chút xíu nữa thôi là chạm vào môi cô.

“Anh không cần phải đếm nhanh như thế, tôi đâu có ngốc, chuyện tốt như thế này tất nhiên tôi sẽ đi.” Cô thở dốc vì kinh ngạc, vội đẩy hắn ra xa.

Hắn nắm lấy tay cô đặt tại ngực mình, không chịu buông tay.

“Cứ cho là tôi chiếm tiện nghi của cô.” Diệp Cương vui vẻ nhìn cô.

Bị đôi mắt hút hồn của hắn nhìn mình làm Thư Dĩ Nhu cứng người lại, miệng hé ra muốn nói lại không thốt lên lời.

“Sao lại không nói gì thế?” Hắn trêu cô.

“Ánh mắt của anh thật hư.” Cô liếc hắn vẻ khiển trách.

“Chuyện mà tôi đang nghĩ đến còn hư hơn.” Diệp Cương cúi người về phía cô làm Thư Dĩ Nhu vội tránh về phía sau.

Hắn ôm lấy eo lưng cô đùa dai. Thân hình của cô thật mềm như cành dương liễu, nghiêng đi tránh khỏi đôi tay hắn làm mái tóc dài chạm hắn xuống sàn nhà.

Dọa được chú chim nhỏ, hắn bật cười to thành tiếng.

“Thôi, tôi không đùa nữa, cô đi chuẩn bị đi.” Hấn nâng thân người của cô dậy, lại có cảm giác không muốn rời xa.

“Tôi phải đóng cửa hàng đã rồi mới đi được.”

“Phải làm những gì nào?” Hấn bỏ áo khoác ra, xắn tay áo lên lộ ra làn da khỏe mạnh.

“Tôi phải cất cái cửa đi.”

Cô chưa dứt lời, hấn đã toan bước ra ngoài cửa.

Cô chưa kịp nói gì tiếp theo, hấn đã đẩy được giá sách vào trong.

“Cái này để ở đâu đây?” Hấn hỏi.

Theo hướng tay chỉ của cô, hấn không dừng lại, hỏi tiếp:

“Còn gì nữa?”

“Quét nhà.” Tay cô mới chỉ nơi để chổi, còn chưa nói xong câu đã thấy hấn quét xong nhà!

“Hay anh đến làm công ở đây đi?” Thư Dĩ Nhu vỗ tay, vô cùng phục hiệu suất làm việc của hấn.

“Cô không trả nổi lương cho tôi đâu.”

“May quá, hôm nay anh làm miễn phí. Nhờ anh đem cái cửa sắt kia vào.” Cô cười cười chỉ vào cái cửa sắt rồi ung dung đến quầy thu ngân, kiểm tra lại tiền thu vào của ngày hôm nay.

“Cô thật càng sai người càng quen miệng.” Diệp Cương dựa người vào giồng như sư tử vươn vai đứng dậy, liếc mắt về phía cô nói.

“Sợ anh chờ lâu thôi.” Cô không giấu diếm nụ cười về vô tội của mình.

Diệp Cương lại lần nữa cười thành tiếng, xem ra tiểu nữ nhân hành động có vẻ chậm chạp này đầu óc không chậm một chút nào.

Nhưng như thế cũng tốt, vì càng ngày hấn càng thấy thích cô!

Sau khi ăn xong bữa tối, hai người rời khỏi Nguyệt Tâm Cư. Thư Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn Diệp Cương, cúi đầu thật sâu:

“Cám ơn anh!” Khi ngẩng đầu lên, đôi mắt cô đã đầm lệ.

“Cô không cần phải tỏ vẻ cảm động theo cái kiểu của người Nhật Bản, vì đồ ăn mà cảm động đến phát khóc lên như thế.” Diệp Cương thô lỗ quát lên, muốn cô đừng rơi nước mắt.

“Tôi không giả vờ, tôi thật sự muốn khóc mà. Nghĩ đến việc đại sư chuyên tâm chuyên chú vào việc chế biến ra những đồ ăn như thế thật không khác gì so với việc tu thành chính quả nên thấy cảm động thôi.” Thư Dĩ Nhu nói hơi nhiều nên phải dừng lại lấy hơi.

Diệp Cương nhìn vẻ kích động làm hồng khuôn mặt thanh nhã của cô, tuy không thể hiểu được nỗi xúc động của cô mà chỉ cảm thấy bộ dáng thực hấp dẫn người ta quá, trong đầu đột nhiên muốn đẩy nhanh mối quan hệ giữa hai người.

“Tôi không để ý, chỉ là công việc của họ thôi mà.” Hấn nói.

“Tôi biết. Anh trong lúc xem đại sư trở tài nấu cơm nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến việc khác. Như thế thật không tốt chút nào.” Cô lắc lắc đầu, ra vẻ giáo huấn.

“Sao cô biết tôi đang nghĩ đến chuyện khác?” Hấn nhướn mày, không nghĩ được là cô đoán đúng.

“Thì lúc anh nhìn chăm chăm vào sư phó nấu cơm, ánh mắt thực như đánh giá xem: tài nghệ như thế thì phải học bao lâu, có thể kiếm tiền bao nhiêu tiền. Cái đó khác hẳn về mặt cảm động của tôi nên dễ dàng nhận ra.”

Diệp Cương nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, khóe miệng chọt nhếch lên.

“Tôi không nghĩ rằng tôi lại là người dễ hiểu đến như thế.” Diệp Cương chậm rãi nói.

“Anh không dễ hiểu, chẳng qua tôi luôn luôn rất để ý nên mới có thể hiểu được như thế. Anh biết không? Ý tưởng, cá tính của con người ta đều thể hiện ở kiểu ăn nói, ở những biểu cảm rất nhỏ trên khuôn mặt.”

Hắn nhìn đôi mắt trong sáng của cô, nét mặt lạnh đi, đôi mày nhíu lại, bước lại gần cô, theo thói quen về phòng thủ lại gương lên.

“Vậy trong lúc chúng ta ăn tối, cô có thể biết được tôi đang nghĩ gì ư?” Hắn ôm lấy eo cô, không cho cô có cơ hội thoát đi.

Thư Dĩ Nhu nín thở, trong tầm mắt chỉ có khuôn ngực rắn chắc của hắn, cô cúi đầu xuống đến nỗi cảm dán vào ngực mình, đầu óc trống rỗng.

“Sao không nói gì? Nhà phân tích tâm lý vĩ đại? Trong lúc chúng ta ăn cơm tôi nghĩ gì nào?” Hắn nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng ấy.

“Anh nghĩ..... “ Bị hắn nhìn chằm chằm, cô cảm thấy khó thở, vội hít vào một hơi.

“Nghĩ gì?” Hắn nhìn ráng hồng trên mặt cô.

4. Chương 2-2

“Anh cho rằng tôi là người khá hấp dẫn.” Cô liếc vội hắn một cái, rồi vội vàng cúp mắt xuống, một tay vuốt ngực như sợ trái tim nhảy ra ngoài.

“Đúng thế. Vậy cô định thế nào?” Hắn nhìn cô không chớp mắt.

Thư Dĩ Nhu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn hắn với vẻ không thể tin được.

“Ăn có một bữa cơm mà muốn dính dáng đến tôi? Anh... anh cho rằng đây là cuộc đầu tư nhất định phải có lời của anh à?” Cô nóng nảy nói.

Diệp Cương bình thường không phải là người hay cười, nhưng hắn nhin không được ngẩng đầu cười to ra tiếng.

Cô mê muội nhìn vẻ tươi cười trên mặt hắn, xua tan đi vẻ cứng rắn, nụ cười làm đuôi mắt nhăn lại, khoe miệng nhếch cao, làm cho người ta nảy sinh ý muốn âu yếm.....

Thư Dĩ Nhu thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng điều chỉnh lại những suy nghĩ của mình, cúi đầu mắt nhìn mũi.

“Cô hẳn là phải có nghĩ đến tôi nên mới nóng nảy thế chứ?” Hắn cười, đặt tay lên vai cô. Thư Dĩ Nhu liếc nhìn hắn “May I?”(BD: chỗ này để nguyên tiếng Anh hay hơn) đôi mắt hắn vẫn đầy ý cười. Thư Dĩ Nhu không thể thoát ra vì tay của Diệp Cương đặt cả trên vai cô, xoay cả người cô ra xe.

Hắn như ôm hắn lấy cô, bước cùng một nhịp với cô, cảm thụ hương thơm thảo được trên cơ thể cô.

“Tóc cô thơm quá!”

“Đó là do dầu gội đầu thảo dược, chiết xuất bởi hoa thực dược, hoa cúc, phong lan, bồ công anh.....” Cô ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt nóng rực của hắn, trong lòng hoảng hốt như nai con, đang đi cũng dừng ngay lại.

“Lần sau nhìn tôi, anh phải đeo kính râm vào.” Cô đỏ mặt, đẩy cánh tay hắn xuống.

“Làm bạn gái của anh nhé.” Hắn cúi đầu tới gần cô, đôi mắt bao phủ cả người cô.

“Mới có ăn cơm cùng nhau một lần, anh đã quyết định muốn tôi làm bạn gái của anh, quá nhanh đấy.” Cô thở phì phò nói, tự hỏi hắn tính thời gian theo đơn vị gì?

“Sao không được? Anh thực thích em, còn em, nếu không có tình cảm với anh sẽ không đồng ý ăn tối cùng anh, đúng không?” Hấn chăm chú nhìn cô.

Thư Dĩ Nhu đúng là há miệng mắc quai, há hốc mồm, không nói được câu gì, đến cả chớp mắt cũng không, mãi sau mới nói được “Như vậy người thiệt là tôi, phải ăn của anh vài bữa nữa thì mới được.”

“Sau này khi là bạn gái của anh, chúng ta sẽ thường xuyên cùng nhau ăn cơm.” Diệp Cương vuốt ve hai má mịn màng của cô, nhếch môi cười.

“Chúng ta có hiểu gì về nhau đâu.” Cô vừa nói vừa thở dốc, người này thật bá đạo!

“Chuyện này để sau này tìm hiểu dần. Hơn nữa, dường như em đã rất hiểu anh cơ mà, thưa cô tiên tiểu thư” Hấn không rời mắt khỏi cô, soi xét kỹ từng nét nhỏ trên khuôn mặt cô.

“Tôi dù không phải là cô tiên thì cũng bị anh dọa đến ô hô thăng thiên.” Cô giờ cờ trắng đầu hàng, ánh mắt nhìn khóa vào hấn.

Nhìn nét mặt thoải mái của hấn cô cũng muốn cười theo.

“Anh thấy dành nhiều thời gian để theo đuổi một ai đấy cũng hơi phí phạm, chi bằng cứ trực tiếp thì hơn. Nếu thấy không hợp nhau thì cũng có thể giải quyết vấn đề sớm, hoặc là chia tay nhau. Đúng không?” Hấn thành thực nói.

Bị hấn nhìn chăm chăm làm Thư Dĩ Nhu không tự chủ được, gật đầu.

“Ôi, lần gật đầu này không tính.” Cô vội lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, lui về phía sau từng bước. Người đàn ông này thật là có ưu thế về hình thể: cao 1,85 mét, thân hình cường tráng, chẳng cần phải cố sức cũng áp đảo được người khác.

Diệp Cương khom người xuống, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt ửng đỏ của cô.

“Theo đuổi cũng là một loại lạc thú, yêu thương cũng là một loại vui thú.” Cô giật mình, vội nói.

“Thời gian ấy anh để làm việc khác còn hơn. Em xem này...” Diệp Cương cúi đầu đến mức chạm vào trán của cô. Đôi mắt đen như tối thêm, ánh lên vẻ bao dung và kiên định, như thể muốn nói cùng cô: hấn vì cô có thể che trời, chắn gió mưa, có thể cho cô một mái ấm gia đình.....

Thư Dĩ Nhu sụp mắt xuống, tâm tình không yên vì thế lại gật đầu.

“Em gật đầu rồi nhé, tức là mối quan hệ của chúng ta thêm một bước thân thiện.” Diệp Cương thở ra một hơi khí trắng, đôi mắt lóe lên như con thú đi săn đã nhìn thấy con mồi của mình.

“Ôi! Như thế thì nhanh quá!” Thư Dĩ Nhu run rẩy môi nói.

Vào những lúc đang “đơ” như thế này thật khó khi phải dung đến lý trí nhưng cô phải hết sức bình tĩnh, nếu không gã đàn ông này sẽ ăn sạch sẽ mình mất!

“Em còn muốn đợi đến khi nào nữa?” Diệp Cương nâng cằm cô lên hỏi.

“Ít nhất phải chờ tới ngày mai.” Cô hy vọng trong hai mươi tư giờ tới, nhất định sẽ suy nghĩ thấu đáo mọi việc.

Diệp Cương ngây người, không tin vào tai mình.

“Hai mươi tư giờ mà lâu lắm sao?” Cô bắn khoăn nói bằng giọng rầu rĩ.

Bộ dáng xinh đẹp của cô đã phá vỡ tính tự kiểm chế của Diệp Cương. Hấn ôm lấy cô, cười nói:

“Anh muốn em!”

“Đây là chuyện của anh, còn bây giờ em không cần anh.” Cô đỏ mặt, lùi về phía sau.

Gió đêm thổi làm làn tóc dài của cô bay bay, phát phơ chạm vào khuôn mặt hấn, che đi ánh nhìn nóng bỏng trong đôi mắt hấn. Hấn nhìn hai gò má ửng hồng của cô, cố nhịn đi ý muốn hôn cô, hấn đúng là đang giống như thiêu thân lao đầu vào lửa rồi. Hấn hấn phải là đang bốc đồng, không chịu lãng phí thời gian một chút

nào, nhưng cảm giác này với người khác phái chưa từng khi nào xảy ra. Có lẽ, hần cũng nên dùng hai mươi tư giờ này để suy nghĩ lại.

“Gió to lắm, mình lên xe đi.” Diệp Cương đi trước chắn gió cho cô, ra xe, mở cửa xe.

Cô liếc hần một cái, cười với hần.

Hần mỉm cười, mơn trớn đôi môi cô, nhìn cô bằng ánh mắt chiếm hữu.

Thư Dĩ Nhu đỏ mặt, vội chui vào xe, nhưng trong lòng lại mong muốn giây phút tuyệt vời này cứ kéo dài mãi.....

Cô vào xe, ngồi ghế sau, kéo khóa áo choàng ấm áp lên, sau khi ăn no, hưởng thụ cảm giác ấm áp, lười biếng nhìn sang người nào đó đang trả lời điện thoại. Thanh âm nói chuyện của hần cũng cứng rắn giống như hình dáng của hần, không có nét uyển chuyển, tuy nhiên hần đối xử với cô lại khá là mềm mại, luôn nghĩ nhớ những phản ứng nhỏ nhất của cô. Cô suy đoán bình thường hần không phải là người luôn lấy lòng cấp trên, do đó đối với cô tự nhiên yêu thương như thế làm cô kinh sợ.

“Kết hợp khách sạn với văn phòng nhà đất là kế hoạch lớn nhất của năm của Tập đoàn chúng ta. Kinh doanh khách sạn mới chỉ là bước đầu thôi...” Diệp Cương vừa trả lời điện thoại vừa nhìn sang nữ nhân đang ngồi thu mình lẳng lặng như một con mèo nhỏ ở bên cạnh.

“Kinh doanh khách sạn thành công lớn cũng là mục tiêu của chúng ta. Chúng ta đã tích lũy mười năm kinh nghiệm, hơn nữa còn phân tích thị trường rất kỹ càng.....”

Diệp Cương tự nhiên vuốt tóc cô, làm cô đỏ mặt, co người lại, mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

“Phương hướng của chúng ta sẽ là khai thác địa ốc ở bản địa cùng kết hợp với xây dựng, bởi vì trong kinh doanh khách sạn chúng ta đã có một vị trí tốt rồi..... Đúng thế, trong tương lai nửa năm sau chúng ta sẽ thành lập Công ty quản lý nhà đất.”

Diệp Cương kết thúc việc trả lời điện thoại liền dập máy.

Hần cầm lấy đôi tay mềm mại như không xương, cảm thấy chúng như muốn tan ra trong tay mình. Bơ hoa quá thủ. Trong đầu Diệp Cương chợt hiện lên so sánh này, tay hần xiết lại chặt hơn. Nhìn đôi tay mình đang bị giam giữ trong tay hần, Thư Dĩ Nhu cũng không muốn rút tay. Cho dù họ có tiến nhanh như thế này thì chắc cũng phải một tháng mới đến hồi chung kết.

“Em có điều gì muốn hỏi anh?” Hần nói.

“Anh nói mới nhớ ra. Sao anh có thể đến nghỉ ở khu khách sạn ấy? Chỗ ấy khách đến chủ yếu là nữ mà.” Trông hần đầy nam tính như vậy, ở chỗ đó thật không hợp tỳ nào.

“Thì chỗ đó thuộc công ty của anh.”

“Thì ra là thế.” Cô bưng tỉnh, gật đầu.

Hần nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô, hỏi:

“Em đang quan co, ý em muốn biết là có phải anh đi nghỉ cùng nữ nhân khác phái không?”

“Em không nghĩ nhiều đến thế.” Cô vội vã xua tay, mặt lại đỏ bừng lên.

Đúng là trong lòng cũng có nghĩ đến điều này, hần lại nói toạc ra như thế. Diệp Cương cuốn một lọn tóc dài của cô trong tay, Anh rất thích vẻ thẹn thùng này.

“Chức vụ của anh rất to, đúng không?” Cô cố gắng trấn tĩnh lại.

“Chỉ là không nhỏ” hần chỉ là CEO của tập đoàn Diệp thị thôi.

“Em không có tham vọng gì lớn, chỉ cần hàng ngày có cơm ăn là được.” Cô nhìn hần mở máy tính cá nhân, nhận thấy nhất định hần là loại người vừa mở mắt một cái là phải dính đến công việc luôn.

“Người ta không chỉ cần đến cơm ăn hàng ngày, mà nhu cầu còn phát sinh thêm, tốt nhất là chính bản thân mình cũng nên có chút chuẩn bị.”

“Em chỉ cần thế thôi. Đâu phải trong cuộc sống ai cũng có mục đích giống nhau đâu?” Thư Dĩ Nhu cãi.

“Như thế thì không bền. Người ta luôn phải tính cho mình một đường lui, nếu không vì mình thì cũng phải vì những nhân viên của mình nữa.” Diệp Cương lạnh nhạt nói.

“Gánh vác nhiều trách nhiệm như thế, anh không mệt à?” Cô nhìn dáng vẻ cứng rắn của hắn, bất giác đi vòng ra đằng sau gáy thấy nó cứng nhắc như đá liền nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay xoa xoa.

Hắn nhắm mắt lại, kìm tiếng rên rỉ thoải mái.

“Mỗi khi nghĩ đến mình còn phải có trách nhiệm với bao nhiêu gia đình của họ, có mệt thì cũng phải cố thôi.” Hắn trả lời.

Thư Dĩ Nhu thấy mắt mình ướt ướt, bắt chước diễn viên cúi người sát đất, nói:

“Thần bái phục!”

“Vây, em đồng ý là bạn gái của anh nhé, như thế anh sẽ tiết kiệm được thời gian mà có thể dùng nó phục vụ mọi người.....” Hắn mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Vâng” Thư Dĩ Nhu gật đầu.

Đôi mắt hắn bừng sáng, lòng vui như hoa nở.

“Còn nữa, phải nhớ rằng không được phép cùng các nam nhân khác đáp ứng tùy tiện như thế, không được tùy tiện mát xa cho nam nhân nào khác.” Vốn dĩ am hiểu sâu sắc phương thức đàm phán nên hắn lập tức thừa thắng xông lên.

“Anh không phải là nam nhân khác.” Cô nhẹ giọng nói.

“Người thông minh đều biết phòng xa vì.....” Diệp Cương chưa dứt lời thì một chiếc xe tải lớn chạy ngược chiều đột nhiên lao về phía bên làn đường của họ.

Hai người giật mình nhìn lên, Diệp Cương vội lấy thân mình che cho Thư Dĩ Nhu.

“Cẩn thận!”

Sau tiếng hét của Diệp Cương, trước mắt hai người là một mảnh tối sầm.

Phanh

5. Chương 3-1

Chỉ một tiếng rít bén nhọn ở đằng sau vang lên, chiếc xe của bọn họ bị va chạm mạnh. Đầu của Thư Dĩ Nhu va mạnh vào thành ghế, rồi cả người ngã sập xuống.

“Có anh ở đây.” Diệp Cương gần như ngay lập tức ôm cô vào lòng.

Thư Dĩ Nhu sắc mặt trắng bệch ôm chặt lấy hắn, tiếng xe va chạm nhau kinh khủng cho thấy đây là một tai nạn giao thông rất trầm trọng.

Cô vội vã níu lấy hắn, lúc này thì không còn cần gì đến giữ gìn hình tượng nữa. Bởi vì cô rất sợ chết, còn có rất nhiều điều mình chưa làm được. Vậy thì chí ít cô cũng phải có một cái ôm ấm áp trước lúc lìa đời chứ!

Diệp Cương vội ôm chặt lấy thân hình run rẩy của cô, lấy thân mình che chở cho cô. Vệt phanh xe màu đen kéo dài trên mặt đường đến tận hàng cây bên trong lề đường, như một nét vẽ. Túi khí an toàn trong xe bật ra, va vào người Thư Dĩ Nhu, làm cô đau như bị giáng một quyền nặng nề, cả người gục xuống, đau đến kêu cha gọi mẹ, phát rên thành tiếng.

Hắn muốn cô chết sao? Thư Dĩ Nhu trợn mắt nhìn hắn.

Hắn cảm nhận được ánh mắt của cô, cúi nhìn cô bằng vẻ kiên định, như muốn nói đừng sợ, đã có anh ở đây.

Thư Dĩ Nhu nhắm mắt lại, úp mặt vào lồng ngực hắn, giờ đây cho dù thế gian này có sụp đổ cô cũng đã có hắn ở bên cạnh.

Ngoại trừ mẹ ra, ở ngoài xã hội chưa có ai đối xử với cô như thế này cả.

Sau vài lần va chạm mạnh mẽ, rồi mọi vật trở nên im ắng.

Sắc mặt Diệp Cương trắng bệch, nhìn cô, vội đẩy túi khí an toàn ra một chút.

“Em không sao chứ?” mồ hôi lạnh trên trán hắn chảy ròng ròng, vội dùng đôi tay mình kiểm tra thân hình cô xem thế nào.

“Em không sao, chỉ là bị túi khí va vào, cũng đau. Còn anh, anh không sao chứ?” Cô chưa kịp trấn tĩnh lại, nhưng vẫn nhận ra vẻ khác thường trên khuôn mặt hắn.

“Anh không sao.”

“Thế còn chỗ cổ bị đau hôm trước thì sao?” Thư Dĩ Nhu vội xoa xoa vào gáy hắn, vẫn đánh đàn rặng (run rẩy ấy mà) không ngừng.

“Anh không sao.” Diệp Cương vội kéo cô đứng lên, cất tiếng gọi lái xe.

Khi phát hiện ra người lái xe bị hôn mê bất tỉnh, hắn lập tức gọi cấp cứu, rồi tiếp tục gọi ngay cho thư ký của mình.

Cô không thể giúp được việc gì, chỉ đành liên tục cầu nguyện.

Diệp Cương thử đẩy cửa xe ra, nhưng chiếc xe đã bị biến dạng, cửa xe bị mọt chặt lại không thể mở ra được.

Thư Dĩ Nhu nhìn thấy trên trán hắn ướt mồ hôi, cô dùng ống tay áo của mình lau mặt cho hắn liền sợ hãi phát hiện khuôn mặt hắn lạnh toát.

“Anh đã bị thương rồi ư?” Cô chồm dậy, không cần thận va vào chân hắn.

“Em đừng nhúc nhích.” Hắn buột miệng rên lên một tiếng, khuôn mặt co rúm lại vì đau.

“Anh bị thương ở đâu thế?” Cô muốn xem vết thương của hắn, nhưng lại không đủ sức đẩy túi khí an toàn ra.

“Bây giờ chúng ta không thể làm gì được, có nói cũng chỉ làm em thêm lo. Em kể chuyện gì đi, để anh phân tâm, không nghĩ đến vết thương nữa”. Hắn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Em... em có một cửa hàng sách cổ, mới mở được một năm, chuyên sưu tầm những tác phẩm quý về chạm trổ hoa văn trên cổ đồng, hiện tại thì cũng coi như kinh doanh hòa vốn, có thể đủ khả năng đóng thuế.” Hắn là dân kinh doanh, nên kể điều này chắc hắn sẽ có hứng thú.

“Những điều này để khi nào vết thương của anh lành lại nghe cũng được, chẳng có tác dụng giảm đau gì cả. Anh muốn biết người đàn ông mà em thích là như thế nào?” Diệp Cương tuy giọng nói có vẻ suy yếu nhưng độ tò mò lại không hề giảm.

Thư Dĩ Nhu nhìn hắn đang toát mồ hôi lạnh, cố gắng đẩy túi khí ra xa một chút, ôm lấy khuôn mặt hắn, nghiêm trang nói:

“Em thích anh.”

“Không tệ, anh thấy nó có tác dụng giảm đau đấy.” Diệp Cương môi chạm môi cô, nhưng vì môi hắn lạnh quá làm cô nổi gai ốc.

“Đừng lo gì cả. Em ở bên anh đây rồi.” Cô ôm lấy gáy hắn, nói trên môi hắn.

Hắn miễn cưỡng cố mở đôi mắt đang muốn sụp xuống, nhìn vẻ kiên định của cô, hiểu ra rằng hắn đời này muốn gắn bó cùng cô. Ý muốn yêu thương, độc chiếm và bảo vệ nữ nhân này cứ hiện hữu trong hắn.

Nha y nha y nha y! (tiếng còi của các loại xe, mình cứ để nguyên bản).

Ba phút sau, xe cứu thương, xe cứu hỏa, xe cảnh sát tất cả đều đến hiện trường.

Bọn họ được đưa ra khỏi xe, lái xe đang bị hôn mê cùng với Diệp Cương đang bị thương được chuyển ngay vào phòng cấp cứu.

Người lái xe gây tai nạn hôm đó do uống rượu say cũng bị thương nặng nên tạm thời miễn truy tố. Mọi người đều cho rằng Diệp Cương đại nạn không chết, chỉ bị gãy xương đùi bên phải là vô cùng may mắn. Tuy hiểu điều này, nhưng lúc nghĩ đến mình bị bó bột nằm trên giường mất sáu tuần là hẳn muốn phát điên, cảm giác sống không bằng chết!

Tai nạn xe cộ làm cho ống đồng của Diệp Cương bị gãy, mặc dù đã sử dụng phương pháp phẫu thuật mới nhất: dùng đinh cố định đoạn xương chân bị gãy, nhưng bác sỹ vẫn yêu cầu hẳn ít đi lại, phải giữ cố định chân phải thì mới mau lành.

Vì tạm thời không nên đi lại, Diệp Cương liền yêu cầu thư ký của hẳn – Hứa Dịch Luân – ở Đông Kinh thuê cho hẳn một phòng hạng sang tiện làm văn phòng luôn thể.

Hứa Dịch Luân thanh toán viện phí, làm thủ tục xuất viện cho Diệp Cương và giúp hẳn chuyển về chỗ ở mới.

Nhưng vừa ở được hai tuần, vì bó buộc đi lại khiến Diệp Cương thật muốn đem cái chân đau của mình bẻ gãy thêm lần nữa. Tuy từ lúc ra viện, bột thạch cao bó chân đã được dỡ ra mà thay thế bằng nạng, nhưng cũng chỉ hỗ trợ cho những hoạt động đơn giản, đến khi hẳn cần đi toilet thì vẫn phải có người ở bên để đỡ. Thế này thì tôn nghiêm nam nhân của hẳn vất cho chó gặm à!

Diệp Cương nhìn gã thư ký của mình đang đi đi lại lại trong phòng, hẳn lại thấy tức tối. Đành rằng hẳn bị thương không can hệ gì đến gã thư ký này, nhưng nhìn người ta đi lại thoải mái như thế hẳn lại thấy mình muốn nổi điên.

Diệp Cương đẩy cái bàn làm việc di động ra, buồn chán liếc nhìn đồng hồ!

Năm giờ năm mươi lăm phút.

Lần mới rồi hẳn xem đồng hồ cách đây có năm phút đồng hồ.

Chỉ có một điều may mắn là, Thư Dĩ Nhu tuy làm mọi việc đều chậm, nhưng rất đúng giờ: đã hẹn là bảy giờ thì chắc chắn không đến muộn.

Leng keng

Tiếng bộ đàm vang lên.

Hứa Dịch Luân tiếp nhận, sau khi được bảo vệ thông báo có người đến liền đi ra cổng chính.

Diệp Cương vịn vào tay ghế, cố đứng thẳng thân mình lên.

Quản lý tiểu Lâm thấy thế, vội vàng định tiến đến giúp hẳn.

“Hãy để tự tôi.” Diệp Cương gạt đi, cánh tay bởi vì dùng hết sức để chống đỡ cả thân người, nổi đầy gân, nhưng gần đây hẳn đã quen rồi.

“Thư tiểu thư đến.” Hứa Dịch Luân ở cạnh cửa nói.

“Xin chào.”

Diệp Cương vừa đếm nhẩm đến một trăm, ngẩng đầu lên cũng là lúc Thư Dĩ Nhu đi đến trước mặt hẳn.

“Hôm nay chân anh còn đau không?” nhìn cô mặc bộ quần áo màu đỏ tía, mái tóc dài đến thắt lưng tết lại vắt ra trước ngực trông vừa thanh lịch lại vừa đáng yêu, Diệp Cương lắc lắc đầu, vươn tay về phía cô.

Thư Dĩ Nhu lờ đi ánh mắt đầy ngụ ý của hẳn, lại gần cầm lấy tay hẳn.

Nam nhân này chính là như vậy: luôn luôn gấp gáp muốn ôm ấp làm cô mỗi lần gặp vừa muốn chạy trốn, nhưng lại không kìm lòng được vừa muốn lại gần.

Sau tai nạn xe ấy, theo như các bác sỹ nói vì Diệp Cương bảo vệ cô nên chân của hắn mới bị gãy như thế. Diệp Cương chẳng khi nào nói về điều này với cô, nhưng sau khi ca mổ cho hắn thành công, cô thấy vô cùng áy náy, xúc động cảm ơn hắn.

Khi ấy, cô đang vô cùng xúc động, hắn đã lau nước mắt cho cô, ôm cô trong tay hôn cô, từng nụ hôn lại nối tiếp nụ hôn. “Cho dù là anh biết anh sẽ bị thương, nhưng anh vẫn phải bảo vệ em.” Hắn nói. Trong khoảnh khắc ấy, Thư Dĩ Nhu thấy lòng mình mềm nhũn. “Còn chưa kiểm tra vết thương cho anh?” Diệp Cương nâng cằm cô lên, hỏi.

“Vâng” Thư Dĩ Nhu liếc nhìn ai đó gây chuyện chậm trễ này đang ngồi ở trên giường, vẫn tỏ ra vẻ kiên cường, trái tim chột đập nhanh hơn một chút.

Dù rằng đã ở cùng nhau hơn nửa tháng nay, nhưng mỗi lần hắn ghé sát mặt vào cô, Thư Dĩ Nhu vẫn thấy tim mình đập nhanh, thậm chí có khi còn làm cô không thốt được lên lời.

Diệp Cương cười gian xảo, ghé sát vào tai cô nói: “Anh thấy khó thở.”

Hứa Dịch Luân thấy thế, ra vẻ tự nhiên rút lui vào phòng bếp, quản lý tiểu Lâm tiên sinh cũng rất biết ý đi vào rồi đi ra.

“Lại khó thở à, để em vuốt lưng cho anh. Vì anh nằm cả ngày nên không thoải mái...”

“Nhưng hiện tại anh có việc cần hơn thế.” Diệp Cương nhanh như chớp tóm lấy cô, hôn lên môi cô.

Cô mở to mắt nhìn hắn rồi nhanh chóng bị cuốn theo nụ hôn nóng bỏng ấy.

Phản ứng run rẩy của cô làm cho hắn không muốn dừng lại, hắn yêu hương vị của cô – như tuyết mùa xuân, làm hắn không thể thỏa mãn, nếu không phải vì bây giờ hắn không thể tự do đi lại thì hắn đã ăn cô sạch sẽ rồi. “Anh, mỗi một ngày ở đây chỉ mong chờ đến giây phút này thôi.” Diệp Cương khẽ vuốt lên cặp môi đỏ ửng lên vì hôn của cô.

Thư Dĩ Nhu nhú mày nhìn hắn, cảm thấy chính bản thân mình đã càng ngày càng lún sâu vào trong mối quan hệ tình cảm này rồi.

Một người không khi nào biết nói lời ngon tiếng ngọt như hắn, nhưng với cô lại có thể dùng những lời có cánh như thế, mà cô lại chẳng hề có kinh nghiệm gì thì làm sao có thể tránh khỏi kết cục này.

“Chúng mình nói chuyện khác đi, em không thích trong đầu toàn hình ảnh của anh.” Cô lúc lắc đầu, hít sâu vào một hơi.

Hắn mỉm cười, lòng tự tôn của hắn được ve vuốt đến cực điểm rồi.

“Nhân viên mới của cửa hàng có được việc không?” hắn hy vọng cô có càng nhiều thời gian ở bên hắn.

“Người này rất được, rất am hiểu hiểu về thể loại sách này, có thể trao đổi với khách hàng, lại còn kéo về mấy khách hàng là bạn học mình...”

“Thật ư? Vậy bây giờ em có khỏe không? Con được mấy cân? Ai đang ở bên cạnh em lúc này thế?” trong phòng bếp, âm thanh chói tai của Hứa Dịch Luân vang lên cắt ngang lời kể của Thư Dĩ Nhu. Diệp Cương và Thư Dĩ Nhu liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Hứa Dịch Luân đang từ phòng bếp lao ra.

“Diệp tiên sinh, vợ tôi sinh rồi, con trai!” tuy Hứa Dịch Luân đã cố gắng kiềm chế, nhưng không giấu được vẻ tươi cười rạng rỡ trên nét mặt.

“Chúc mừng anh!” Diệp Cương gật đầu, trong đầu nghĩ lại phải nhờ Thư Dĩ Nhu chọn quà tặng cho gã thư ký hộ hắn.

“Chúc mừng anh, đứa bé được mấy cân?” Thư Dĩ Nhu khi được biết một sinh mệnh mới ra đời liền cảm thấy rất vui.

“Ba cân một.”

“Oa, thật là một cậu bé khỏe mạnh! Lúc này anh lại không được ở bên cạnh vợ mình, thật là anh khó xử quá.” Cô nhẹ nhàng nói, mắt đánh về phía Diệp Cương một cái liếc mắt.

“Không vấn đề gì, cô ấy cũng đã quen với việc tôi đi công tác quanh năm rồi.” Hứa Dịch Luân tươi cười rồi lại xiu mặt xuống ngay.

“Nếu tôi không bị gãy chân, thì tôi đã để anh quay về thăm con rồi.” Diệp Cương cầm lấy tay cô, dùng ánh mắt vô tội nhìn cô.

“Không ai có thể thay thế được Hứa thư ký sao?” Thư Dĩ Nhu rút tay về, đẩy nhẹ vào ngực Diệp Cương.

Diệp Cương nhướn mắt, liếc nhìn Hứa Dịch Luân nói: “Nếu Hứa thư ký có thể dễ dàng thay thế được, anh đã không phải trả cho hắn lương cao đến thế”.

“Giám đốc yên tâm, tôi sẽ không về Đài Loan ngay. Nhưng hôm nay tôi muốn về sớm để chat với hai mẹ con, được không?” Hứa Dịch Luân nghiêm chỉnh nói.

“Tất nhiên rồi, anh có thể về sớm, chat bao lâu cũng được.” Diệp Cương nhìn gã nhân viên tận tụy với vẻ khen ngợi.

Ai! Thư Dĩ Nhu cúi nhìn xuống, rất muốn xen lời vào. Nhưng cô cũng không hiểu chuyện lắm, với lại cũng không tiện can thiệp vào công việc của Diệp Cương. Chẳng qua, khi vợ mình sinh em bé mà người chồng lại không được ở bên cạnh, là một điều vô cùng đáng tiếc.

Diệp Cương nhìn vẻ buồn bã của cô, hấn vỗ nhẹ lên tay cô, lồng những ngón tay của mình vào tay cô.

“Hứa thư ký, nếu anh có biện pháp làm cho Quách thư ký trong hai ngày có thể đảm đương được công việc của anh thì anh sẽ được nghỉ phép mười ngày về thăm vợ, con.” Diệp Cương nói.

Thư Dĩ Nhu ngẩng đầu lên, khuôn mặt sáng lên giống như vàng thái dương.

Hứa Dịch Luân mặt đỏ bừng vì vui sướng, nhưng hấn cố kìm chế. “Tôi nghĩ rằng tôi nên ở lại để hỗ trợ anh, dù sao đợt này anh di chuyển cũng bất tiện, với lại có một vài việc tôi làm thì tiện hơn so với Quách thư ký”.

Diệp Cương đang ngồi sát thân hình mềm mại của Thư Dĩ Nhu, hấn còn ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô, tuy rằng hấn thừa nhận trong đầu hấn đôi khi có một vài suy nghĩ “đen tối” nhưng cảm thấy nếu cứ được như thế này mãi thì thật tốt.

“Tôi quyết định rồi, cứ coi như tạo cơ hội cho Quách thư ký được rèn luyện, va vấp, coi như thử việc cô ấy trong mười ngày này.” Diệp Cương nói.

“Cám ơn Diệp tiên sinh.” Hứa Dịch Luân vui sướng kêu lên.

“Trong khoảng thời gian Quách thư ký nhận việc, em ở lại bên cạnh anh, giúp anh.” Diệp Cương nhìn cô nói.

6. Chương 3-2

Thư Dĩ Nhu ngơ ngác nhìn lại hấn, hình như hấn nhầm, hoặc là cô nghe không rõ.

“Em nghe không nhầm đâu.” Diệp Cương nhìn điệu bộ ngập ngừng của cô, cười nói.

“Sao anh lại tự ý quyết định? Em có biết làm gì đâu, anh đi mà tìm người có kinh nghiệm ấy.” Cô trợn mắt nói.

“Em không sợ giữa anh và Quách thư ký sẽ xảy ra chuyện gì à?” Diệp Cương nói.

“Nhưng còn công việc của em thì sao?”

“Cửa hàng sách cổ ấy của em cứ để cho nhân viên mới làm đi, yêu cầu người ta làm thêm giờ. Anh sẽ tăng lương lên gấp đôi. Đây chỉ là tình huống tạm thời thôi mà, nể mặt em lắm, anh mới đồng ý cho Hứa thư ký nghỉ đây.” Diệp Cương thương lượng với cô.

Thư Dĩ Nhu nhìn Diệp Cương, có cảm giác không kịp hiểu chuyện đã bị dồn vào bấy rồi.

“Như thế không được ư?” Diệp Cương vuốt ve hai má cô, thấp giọng hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Cô nhúu mày, rất không thích bị ép buộc.

“Thư tiểu thư, Quách thư ký tuy là người được việc, nhưng cô ấy cứ ở mãi bên Giám đốc cũng không hay. Do đó mới phải nhờ đến cô.” Hứa Dịch Luân vội vàng lên tiếng phụ họa vào.

“Những việc gì giúp được tôi cũng đã làm rồi, thêm việc này nữa, cũng đành vậy...” vì Hứa thư ký nhìn cô với vẻ mong mỏi, nên cô có thể nói khác đi được sao?

“Có Thư tiểu thư ở, nhất định là không vấn đề gì rồi.” Hứa Dịch Luân vui vẻ nói.

Diệp Cương ôm lấy vai cô, tay hần vuốt theo mái tóc dài của cô xuống đến tận eo lưng Thư Dĩ Nhu.

Cô đẩy tay hần ra, khẽ nói: “Chẳng lẽ anh vừa thấy Quách thư ký thì sẽ biến thành rắn độc à? Anh cần gì phải nói thế đâu, chỉ làm em thêm đề phòng anh thôi”.

Hứa Dịch Luân gượng cười, không dám bình luận gì thêm.

Diệp Cương đảo mắt, vẻ muốn cười nói: “Chưa có ai cho rằng anh là người dễ sống chung và chính anh cũng không muốn người ta cho rằng anh dễ dàng cùng chung sống”.

“Đồ quái dị.” Cô bật cười, bình luận.

“Xin lỗi, tôi phải đi đã, quên mất chưa gọi điện lại cho vợ tôi để báo tin này, cô ấy hẳn sẽ rất vui.” Hứa Dịch Luân vội vã ra về.

“Anh về đi, mọi chuyện cứ thế mà làm.” Diệp Cương dặn.

Thư Dĩ Nhu nhìn theo bóng Hứa thư ký trong lòng bỗng thấy vô cùng xúc động. Nhân lúc cô không chú ý, ai đó lén đến gần ôm chặt lấy cô.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt gần ngay sát của Diệp Cương, đôi mày thanh tú nhướng lên.

Diệp Cương dùng ngón cái vừa nâng cằm cô lên vừa vuốt nhẹ.

“Đừng suy nghĩ nữa, em chính là người nuôi dạy thú trời cho anh đấy.” Diệp Cương nói.

“Em không muốn làm người nuôi dạy thú, em muốn làm chủ hiệu sách cổ cơ.” Thư Dĩ Nhu lăm bằm trong miệng, làm cho Diệp Cương bật cười thành tiếng.

Khi cô nhìn hần cười sáng khoái, mọi lo lắng đều bay biến đi hết. Đúng thế, cô nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Bọn họ đã thoát chết trong gang tấc như thế, bây giờ có thể được ở bên nhau là điều vô cùng đáng mừng rồi. Huống chi, chỉ cần có thể được nhìn thấy hần, cô đã vô cùng vui vẻ. Có lẽ cô thực sự yêu hần rồi, vì mỗi khi nghĩ về hần, cô đều thấy mình lơ lửng trên chín tầng mây. Thư Dĩ Nhu mỉm cười vui vẻ, đôi mắt phượng trong sáng như ánh trăng nhìn về phía hần làm hần không nhịn nữa ôm cô vào lòng, hôn lên đôi môi đang cười của cô...

Một tuần sau!

Mười giờ tối, Thư Dĩ Nhu lén lút về nhà. Chính xác mà nói, là trở lại nhà của Diệp Cương.

Bởi vì thư ký tạm thời Quách Hương Vân từ Đài Loan tới thay thế cho công việc của Hứa thư ký đã rời Nhật Bản vào ngày thứ ba sau khi đã đau khổ gửi gắm ông chủ lại cho cô, hy vọng cô có thể phục vụ được ai đó.

Lý do là Diệp Cương khi mới ngủ dậy rất hay tức giận, ăn cơm trưa cũng bực bội với cô (Quách Hương Vân), ăn tối cũng thế, cho mãi đến khi hần đi ngủ vẫn chưa hết..... Ách, dường như chỉ cần mọi chuyện có liên quan đến sự giúp đỡ của Quách thư ký đều làm Diệp Cương nổi cơn tức giận.

Thế mới biết Hứa thư ký là người vô cùng trầm ổn, gặp biến không sợ hãi, vì hần đã theo Diệp Cương mười năm, luôn hiểu những mệnh lệnh của, bất cứ sự việc gì xảy ra đều có tính toán các phương án ứng phó.

Nhưng Quách Hương Vân thì không có được bản lĩnh ấy. Cho nên, chỉ cần nhìn thấy Diệp Cương thì đã lúng túng đến mức chữ tác đánh chữ tộ, thành ra mới xảy ra cơ sự này!

Ba người bọn họ như tạo thành một tổ hợp: Diệp Cương là bom nổ chậm, Quách Hương Vân chính là ngòi nổ, còn Thư Dĩ Nhu là người tháo dỡ bom mìn.

Nhưng bình thường Thư Dĩ Nhu không hề e dè người nào đó tính nóng như lửa, nhưng lúc này lại lén lén lút lút đi vào nhà, còn chột dạ nhìn về phía phòng khách nữa.

Không có người!

Ông trời giúp ta rồi! Thư Dĩ Nhu nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới chính thức bình tĩnh lại.

Chiều nay cô đã báo cho Diệp Cương biết là mình sẽ tham gia cuộc gặp gỡ thân mật – giống như đi coi mắt tập thể ấy – do một người bạn thân thiết của cô: Linh Tử giới thiệu, Diệp Cương đã nhìn cô với vẻ tức giận vô cùng, dọa cô không dám thử nữa.

Nhưng cô đã giải thích với hắn đó chỉ là cô muốn giữ gìn mối quan hệ bạn bè lâu năm với Linh Tử – khách hàng truyền thống kiêm bằng hữu của cô.

Cô đã quên mất phải hủy bỏ cuộc gặp gỡ này, nhưng thời gian ngắn như thế thì Linh Tử cũng không thể tìm được người khác thay thế. Hơn nữa người Nhật Bản làm việc rất nguyên tắc, đã ghi rất rõ danh tính trên giấy mời rồi, nên cô không thể làm cho Linh Tử mất mặt được. Thư Dĩ Nhu liếc nhìn về căn phòng tối om của Diệp Cương, rón ra rón rén về phòng mình.

Cửa phòng đột nhiên bật mở!

“Em đã về rồi à?” hắn đang ngồi ở bàn làm việc của cô, tay khoanh lại trước ngực, nét mặt không đổi sắc nhìn cô.

Thư Dĩ Nhu đứng sững lại tại chỗ, giống như kẻ trộm bị bắt quả tang.

“Lại đây” Đôi mắt sắc bén của Diệp Cương nhìn cô rồi hắn vươn tay ra.

Thư Dĩ Nhu bình thường cũng không phải là người hành động nhanh nhẹn, bây giờ lại bị dọa đến kinh sợ, vốn đã chậm lại càng thêm chậm, mất một lúc mới đến gần bên hắn.

Diệp Cương ngắm nhìn cô vẻ đánh giá: tối nay cô mặc một chiếc váy dài in hoa, khoác ngoài thêm một cái áo ấm màu trắng và quàng khăn quàng cổ bằng lụa màu xanh. Nữ nhân này trông bộ dáng thật ngọt ngào, lãng mạn đúng là đến chỗ hẹn hò có khác. Nhìn vẻ mảnh mai, thanh tú của cô cùng với nét mặt mỹ lệ ấy, chỉ cần là đàn ông thôi là sẽ nảy sinh ngay ý định muốn bảo vệ cô.

“Gặp mặt vui vẻ chứ?” Hắn cao giọng hỏi.

Thư Dĩ Nhu nghĩ lại về cuộc gặp gỡ hôm nay bèn bật cười, khi nhìn đến sắc mặt của Diệp Cương càng lúc càng xấu, càng buồn cười hơn.

“Nghe chừng có vẻ rất vui” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thư Dĩ Nhu vỗ nhẹ lên hai má của hắn, kiên nhẫn đợi đến khi hắn nguôi nguôi giận mới chậm rãi nói: “Quan hệ tình hữu có ba giai đoạn: đầu tiên là bên nam và bên nữ sẽ cùng nhau đối thoại trong hai phút”.

“Hai phút?” Diệp Cương bắt đầu cảm thấy hơi hơi yên tâm.

“Vâng, hai phút là đủ để trả lời một vấn đề rồi, rồi sau đó lại luân phiên đến bên nam.” Cô nhìn hắn vẻ vô tội.

Diệp Cương lúc này mới thật sự hiểu được tâm tư của người bạn gái trước kia.

Từ trước, hắn luôn dồn hết sức lực và tâm trí cho công việc, làm cho bạn gái của hắn cứ nghi ngờ hắn đã thay lòng đổi dạ, đối với hắn không hề có cảm giác được an toàn.....

Thế nên bây giờ hắn đang bị quả báo đây!

“Thế còn giai đoạn thứ hai, thứ ba thì sao?” Nếu không hỏi cặn kẽ hết mọi chuyện, hẳn sẽ không yên lòng được.

“Người con trai nếu thích người con gái nào đó thì sẽ nói chuyện với cô ấy lâu hơn, tâm đầu ý hợp, rồi chuyển sang đến tâm sự cùng nhau...” Thư Dĩ Nhu cúi đầu, ấp a ấp úng nói.

“Có phải có rất nhiều người đối với em muốn trải qua giai đoạn thứ hai và thứ ba?” Hần nheo nheo mắt, trầm giọng hỏi.

“Bởi vì đi cùng có rất nhiều người nên nói chuyện rất rôm rả. Nhưng vì ai cũng vội, nên cuối cùng em chỉ phải trả lời ba câu hỏi thôi.”

“Câu gì?”

“Làm sao em lại có ý tưởng kinh doanh sách cổ? Chỗ nào bán đồ ăn Trung Quốc? Bàn về dương sinh.” Thư Dĩ Nhu nhẹ nhàng trả lời, cô vỗ lên cánh tay Hần như muốn trấn an.

Chao ôi, tất cả những điều ấy đều là sở trường của cô. Diệp Cương có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của gã đàn ông nọ: mắt sáng rỡ lên, trong đầu đã tính đến chuyện tiếp theo với cô.

Tuy rằng Thư Dĩ Nhu lớn lên ở Nhật Bản, nhưng mẹ cô vẫn dạy cô nghe nói đọc viết tiếng Trung lưu loát, thậm chí cách nấu nướng theo kiểu của người Hoa cô cũng làm tốt. Ví dụ như món canh cá sở trường của cô, Hần rất thích, đến mức như nghiện rồi.

“Anh vẫn còn giận à?” Cô mát xa gáy cho Hần, đến khi Hần nguôi giận mới thôi.

“Thế hôm nay có mấy người đưa danh thiếp cho em?” Cô vừa quay đi, Hần đã hỏi với theo. Cuộc gặp mặt tìm hiểu này nếu hai bên vừa lòng nhau thì khi kết thúc không phải hai bên sẽ trao đổi danh thiếp cho nhau để tiện bề liên hệ lại hay sao?

“Em không đếm, với lại em cũng không đưa danh thiếp của mình cho ai cả. Điều ấy rất quan trọng à?” Cô khó hiểu hỏi lại.

“Vậy chúng ta cùng nhau đếm xem sao.” Diệp Cương mở túi, lấy ra ví đựng danh thiếp, càngh đếm nét mặt Hần càng trầm xuống.

Tất cả có mười ba cái danh thiếp, mà toàn thể cuộc gặp mặt có hai mươi lăm người là nam!

“Rất có trình độ! Toàn là bác sỹ, luật sư, hầu như đều đã tốt nghiệp đại học.” Hần lạnh lạnh lùng liệt kê.

“Nhưng có liên quan gì đến em chứ? Vì em đã có anh rồi mà.” Cô vỗ nhẹ lên đầu Hần.

“Vậy sao em còn đi gặp gỡ họ làm gì?” Diệp Cương tức giận hét lên.

Thư Dĩ Nhu bị Hần làm cho kinh sợ đến nhảy dựng lên, vội dùng tay ôm ngực, liếc Hần một cách oán giận.

“Chiều nay em đã giải thích rồi còn gì. Chị Linh Tử rất quan tâm đến em, nếu tự nhiên em hủy bỏ cuộc gặp gỡ tức là em coi thường chị ấy. Anh cũng thấy là em chỉ ăn mặc bình thường như thế này, chứng tỏ là em không để trong lòng cuộc gặp mặt này.” Cô trả lời.

Hần nắm lấy tay cô, môi nhếch lên, trong mắt ánh lên vẻ sung sướng như đứa trẻ con giữ được thứ đồ mà mình thích.

“Anh biết mình nóng tính, nhưng chẳng qua điều này vượt quá mức tưởng tượng của anh, nên anh không kiềm được. Anh biết mình không độ lượng tí nào, đã làm em sợ”. Hần miễn cưỡng giải thích.

“Không sao, em không để ý đâu.” Thư Dĩ Nhu nhìn đại nam nhân này giải thích, đôi môi mềm mại mỉm cười, đôi tay nhỏ bé nắm lấy đôi tay lạnh giá của Hần, rồi vội lục tìm khăn ấm trong ngăn tủ, lấy ra một cái. “Hôm nay trời khá lạnh, anh phải để ý giữ ấm, ít ra cũng quàng khăn vào, tránh cho gáy lại bị đau lại.”

“Mặc ấm quá, đầu óc rất không minh mẫn.” Hần nắm chặt lấy tay cô, không muốn buông ra.

“Tối rồi, anh còn muốn làm việc gì nữa. Chính vì anh làm việc nhiều quá, không để cho đầu óc được nghỉ ngơi nên gây ra khó ngủ, làm cho dạ dày không co bóp, tiêu hóa không tốt, dẫn đến bị sỏi cổ thôi. Tật xấu này của anh không sửa thì không tốt...”

Diệp Cương không để cô nói hết câu, liền ôm cô vào lòng. Ôm thân thể mềm mại của cô, hắn thấy lòng mình ấm áp hẳn lên.

Thư Dĩ Nhu dựa vào lồng ngực ấm nóng của hắn, tìm được tư thế thoải mái nhất mà cuộn người lại. Giờ đây cho dù trời có sập xuống, cô cũng không sợ.

“Có em ở bên, mọi bệnh tật của anh đều khỏi hẳn.” Hắn ghé sát tai cô thì thầm.

“Ngửa em...” Cô cười nhẹ trong lòng hắn. Diệp Cương cúi xuống, hôn lên môi cô. Rất nhanh chóng, Thư Dĩ Nhu bị cuốn theo nụ hôn nóng bỏng của hắn, ôm lấy cổ hắn, hôn lại hắn.

Cảm giác được Thư Dĩ Nhu như hết hơi, Diệp Cương dừng lại, nhìn thần thái mê man của cô, nói:

“Anh sẽ không cho phép em được rời khỏi anh”.

“Đến ngày kia là Hứa thư ký từ Đài Loan quay lại, em sẽ quay về hiệu sách của mình.” Tuy cô rất vừa lòng với nhân viên mới của mình.

“Anh muốn em tiếp tục ở lại bên anh.” Diệp Cương nghiêng người về phía trước, ép cô dán chặt lưng vào cái bàn phía sau.

“Em cũng có công việc và cuộc sống riêng của mình mà”.

Diệp Cương không nói nữa, chạm chóp mũi của hắn vào mũi cô, yên lặng.

Nhìn hắn ở gần như thế, Thư Dĩ Nhu giấu mặt vào ngực hắn, tim đập mạnh lên đến mức cô có cảm giác hắn cũng nghe thấy.

Hắn cười thành tiếng khi thấy cô cố tình tránh ánh mắt của hắn. Cô khép mắt lại như chờ đợi nụ hôn, hắn nhẹ nhàng cúi xuống, môi hắn phủ lên môi cô, thì thầm: “Lấy anh nhé.”

7. Chương 4-1

Thư Dĩ Nhu vội mở mắt ra, ngay cả thở cũng không dám “Chúng ta... chúng ta mới tìm hiểu nhau được có một tháng”. Cô nhìn hắn, không thể tin nổi hắn đang cầu hôn với mình.

“Thế là đủ lâu rồi. Anh quyết định rồi, không nên kéo dài làm gì”. Diệp Cương nói.

Từ hồi cô đi “xem mắt tập thể” ấy, tinh thần hắn không yên ổn chút nào, không làm được việc gì nên hôn. Do vậy hắn quyết định phải mang luôn cô về làm nữ gia chủ thôi! (Nữ chủ nhân ấy=vợ J).

Thư Dĩ Nhu nhìn ánh mắt kiên nghị của hắn ánh mắt, phát hiện ra mặc dù mình đang cố sức hít thở mà vẫn thấy khó thở quá.

“Chẳng lẽ phán đoán của anh không bao giờ sai?”

“Có thể sẽ sai về thời điểm, nhưng anh có đến tám phần thành công. Như vậy, anh đã có thể tiết kiệm được thời gian, dù cho có hai phần sai số thì cũng không ảnh hưởng đến chất lượng quyết định của anh”.

“Nhưng công việc và chuyện tình cảm là hai điều khác nhau mà”. Cô phát run lên, cảm thấy như là bị mang đến một nơi nào đó chẳng có tên trên bản đồ.

“Anh chắc chắn rằng em chính là người phụ nữ mà anh muốn tiến tới”.

Lúc này, Diệp Cương không để cho cô có cơ hội nói chuyện nữa, hắn khóa kín lấy môi cô. Thư Dĩ Nhu muốn phản đối, nhưng chẳng có cơ hội nào cả. (thương quá! L).

Mỗi lần hân hôn cô, cô cảm thấy mình như bị thôi miên (giống kiểu con rắn thôi miên con mồi của mình trước khi cắn ấy J), không thể có phản ứng lại được. Trong trận chiến này cô hoàn toàn bại trận. Mỗi khi chìm trong nụ hôn nóng bỏng của hắn, cô thấy mình như quên hết mọi chuyện, chỉ thuận theo dục vọng mà thôi.

“Lấy anh đi!” Hắn nói nhỏ trên môi cô sau khi vừa dừng nụ hôn dài, nóng bỏng lại, ngắm nhìn màu hồng trên da thịt cô.

“... Nhưng hôn nhân không phải là trò đùa...” Cô cảm thấy mờ mịt trong đầu khi những ngón tay hắn đang ve vuốt vùng da thịt mẫn cảm trước ngực cô.

“Vậy thì anh cần phải cố sức thuyết phục em thôi”.

Môi hắn nóng bỏng trên vành tai cô, nụ hôn càng ngày càng nhân rộng ra, các ngón tay hắn cũng không chịu yên vị.

“Đừng... Không được... Anh... Anh nghĩ gì mặc anh, nhưng chân anh không được lộn xộn.” Cô đỏ bừng mặt, muốn tránh cái ôm của hắn, nhưng lại sợ động vào chân hắn.

“Nếu em bằng lòng phối hợp, anh có thể bất động, mặc tình em xử lý.”

Thư Dĩ Nhu chớp chớp mắt, đầu tiên là không hiểu ý tứ của hắn, rồi đến khi chợt hiểu, khuôn mặt lại đỏ bừng lên.

“Anh đếm đến ba, nếu em không nói gì tức là đồng ý đấy”. Hắn nói. {hana: lại trò đếm đến ba... gian như quỷ}

Thư Dĩ Nhu vội bịt lấy miệng của hắn.

“Hóa ra cũng có lúc em nhanh tay được như thế này”. Diệp Cương mỉm cười vừa nói vừa cắn lên bàn tay mềm mại như không xương của cô.

“Em đang rất nghiêm túc mà, nào có ai trên đời này cầu hôn tùy hứng như anh không”. Thư Dĩ Nhu nhúu nhúu mày, cụng nhẹ trán mình vào trán hắn.

“Anh cũng rất là nghiêm túc, nhưng có điều...”

Có tiếng gõ cửa, sau hai tiếng gõ, cánh cửa liền bị đẩy ra.

“Dĩ Nhu, em đã về rồi à? Chị nghe thấy có tiếng nói ở trong này.” Quách Hương Vân ló vào, từ kinh ngạc rồi chuyển sang tươi cười. “Diệp tiên sinh.....”

“Nếu nghe thấy tiếng nói thì phải biết là chúng tôi đang nói chuyện yêu đương, lại còn tùy tiện mở cửa đi vào, cô muốn giám sát chúng tôi à?” Diệp Cương sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, phụng phịu nói.

Thư Dĩ Nhu cúi đầu đỏ bừng mặt, vội vã kéo lại vạt áo đã bị mở rộng ra.

“Đi ra ngoài!” Diệp Cương trừng mắt giận dữ nhìn Quách Hương Vân, không khách khí ra lệnh.

Quách Hương Vân sắc mặt buồn bã, chậm rãi đóng cửa lại.

“Anh không cần lúc nào cũng hung dữ như thế đối với Quách thư ký, em thấy cô ấy có làm gì sai đâu, mà cũng được việc đấy chứ”. Thư Dĩ Nhu nhẹ giọng trách cứ hắn.

“Là nhân viên viên của anh, chỉ có thế thì chưa đủ. Nếu cô ta có một nửa sự thông minh của em thì đã không bị mắng nhiều như thế.” Diệp Cương vẫn còn tức giận nói.

“Cô ấy chỉ nhận nhiệm vụ tạm thời, biểu hiện như thế là rất khá rồi. Bình thường cô ấy chỉ là giúp việc cho Hứa thư ký thôi, làm sao mà biết đến tâm ý của anh được.” Cô nói.

“Anh đối với cô ta như thế là khách sáo lắm rồi.”

Thư Dĩ Nhu lắc đầu, chậm rãi thảo luận cùng hắn.

“Anh phải biết mình đang muốn làm gì chứ? Trước mắt anh nên nói mục đích của mình cho nhân viên của anh biết, rồi từ từ yêu cầu họ báo cáo lại. Nếu ngay cả chuyện này cũng phải để em nhắc nhở thì anh làm giám đốc làm gì?”

“Em thật giống đang làm nũng với anh.” Diệp Cương nhăn nhó cười nói.

“Nếu anh vẫn hung dữ với chị ấy như thế, em sẽ bắt anh luyện tập đi lại nhiều hơn”. Cô hai tay chống nạnh, cố ý dùng phương thức khác để kháng nghị.

“Cô ta nên biết vâng lệnh và nhanh chóng thích nghi với tình huống công việc, thời gian của anh là vàng là bạc đấy.” Hần vẫn cố chấp, hoàn toàn không tính muốn thay đổi thái độ đối với Quách Hương Vân.

“Vậy thì em sẽ không lãng phí thời gian vàng bạc của anh nữa”. Thư Dĩ Nhu không nghĩ hần lại cố chấp như thế bèn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Diệp Cương nhìn theo bóng cô không chớp mắt, nhận thấy thái độ kiên quyết của cô: không thêm quay lại nhìn đến hần một cái, hần vội xuống nước: “Không phải em định để anh đang bị thương như thế này phải đuổi theo em sao?”

Thư Dĩ Nhu đứng ở trước cửa phòng tắm, không đành lòng liền quay trở lại.

“Dĩ Nhu, lại đây.” Hần trầm giọng gọi.

Cô thở dài, chậm rãi quay đầu lại. “Anh đúng là khắc tinh chiếu mệnh của em.” Cô thì thào oán giận, chậm rãi trở lại bên hần. Diệp Cương ôm chặt lấy cô không muốn cho cô thoát ra, đặt cô ngồi trên lòng hần. “Hãy trả lời câu hỏi của anh- em có bằng lòng lấy anh không?” Hần nhìn sâu vào mắt cô.

“Em không biết”. Thư Dĩ Nhu cắn cắn môi trả lời.

Diệp Cương nhìn cô vẻ giận dữ, hần nắm chặt lấy khuôn mặt cô.

Thư Dĩ Nhu nhẹ vuốt ve mái tóc hần, muốn thử thuyết phục gã đàn ông tính nóng như lửa này.

“Anh hần còn nhớ em đã kể với anh: từ ba năm trước khi mẹ em qua đời, em đã mơ tưởng đến một mái ấm gia đình. Nhưng lời cầu hôn của anh đến vội vàng quá. Với lại gia đình anh không ở Đông Kinh, bây giờ anh đang bị thương nhưng tốc độ phục hồi rất tốt, rồi anh sẽ lại tiếp tục công việc của mình, bốn ba nhiều nước. Lúc đó vấn đề của chúng ta...”

“Anh chưa kể với em rằng, anh cũng được nhận về nuôi à?” Hần ngắt lời cô, nắm chặt lấy tay cô.

“Không có.” Cô kinh ngạc, trợn to mắt.

“Từ khi lên bảy tuổi, cha mới nhận anh về nuôi dạy. Ông ấy không kết hôn, dùng hết tâm sức của mình nuôi dạy anh, còn anh luôn phải cố gắng hết sức mình để ông ấy không phải hối hận vì đã mang anh về, hoặc là giả sử ông ấy thực sự có con ruột thì nó cũng không thể giỏi hơn anh. Giờ đây dù ông ấy đã qua đời, nhưng anh không dám lơ là, anh luôn có cảm giác ông ấy đang nhìn anh qua ông nội.” Diệp Cương nhìn vẻ đau lòng trong mắt cô, hần biết rằng mình lại vừa ghi thêm điểm.

“Anh thật là vất vả.” Cô rơm rớm nước mắt, vỗ nhẹ lên khuôn mặt hần an ủi.

Hần không cần phải nói nhiều, cô cũng hiểu hần yêu cầu rất cao ở bản thân mình.

“Nhưng rồi anh cũng vượt qua được, giờ đây còn chiếm được sự thừa nhận của gia tộc. Thế nên, anh muốn theo đuổi người phụ nữ mà anh thực sự muốn kết hôn, có thể là một hậu phương vững chắc cho anh.” Hần ghé sát vào khuôn mặt cô, ánh mắt nóng bỏng như thể sẵn sàng thiêu đốt mọi trở ngại. “Hãy lấy anh, anh sẽ cho em một mái ấm, còn anh cũng sẽ cho anh một gia đình”.

“Nhưng là.....” Thư Dĩ Nhu do dự, đôi môi mấp máy muốn nói lời cự tuyệt nhưng lại không thể thốt ra.

“Sau này mỗi khi về đến nhà, sẽ có một người đang chờ ta, mọi vui buồn đều có thể chia sẻ cùng nhau”. Diệp Cương vùi khuôn mặt mình vào hõm vai cô, thì thầm bên tai cô.

Dĩ Nhu cảm động đến mức nổi cả da gà, không tự chủ được liếc nhanh hần.

“Vì em làm cái gì cũng chậm nên sau này có thể sai anh mọi việc. Khi em bị ủy khuất, anh sẽ giúp em trút giận. Ngày nghỉ, ngày lễ Tết em sẽ không phải sợ mình quấy rầy sự đoàn tụ gia đình của người ta, cũng không cần phải ru rú ở nhà, ra về rất hạnh phúc....”

Thư Dĩ Nhu nắm lấy tay hắn, nước mắt đã rơm rớm. “Làm sao mà anh biết em...” cô ghen ngào nói.

“Khi thực tâm để ý một người thì cái gì cũng sẽ biết.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô bằng vẻ quyết tâm.

Đôi tay Thư Dĩ Nhu ôm lấy cổ hắn, cả người lọt thỏm trong lòng hắn.

Hắn ôm chặt lấy cô, làm cho cô có cảm giác mình có thể dựa dẫm vào hắn.

Trước khi mẹ cô qua đời cũng đã nói cha cô ở Đài Loan. Có điều hơn hai mươi năm qua cô chưa từng gặp mặt ông ta, nên cũng không thể coi ông ta là người thân được.

“Hãy lấy anh, như vậy chúng ta ai cũng sẽ có một gia đình”. Diệp Cương ôm khuôn mặt của cô trong tay, nín thở, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Đôi mắt cô đã nhắm lệ, lẳng lặng ôm lấy hắn, rồi ôm lấy cổ hắn, hôn nhẹ lên môi hắn.

“Vâng.” Cô trả lời.

8. Chương 4-2

Ánh nắng mặt trời ban mai đã chiếu vào tận phòng, Thư Dĩ Nhu mở mắt ra, nhìn sang Diệp Cương đang ngủ. Đầu tiên cô ngẩn người ra, sau đó mới chợt nhớ ra! Cô đã kết hôn được hơn một tháng rồi. Thư Dĩ Nhu nhìn khuôn mặt Diệp Cương lúc đang ngủ: vẫn là những nét cứng rắn như lúc thức, chỉ có đôi môi đang hé ra kia là có vẻ thả lỏng.

Diệp Cương từng nói hắn ngủ không tốt, nhưng từ khi ngủ cùng cô chỉ cần cô nói một vài chuyện vặt vãnh trong ngày, ôm lấy cô trong tay, hắn sẽ dễ dàng đi vào giấc ngủ, lại ngủ sâu đến mức trộm có khiêng cả nhà đi cũng không biết là đang khác.

Điều này làm cô cảm thấy rất thú vị, thậm chí còn thấy thích dỗ hắn ngủ.

Bình thường, so với người khác cô cũng là người dễ ngủ, lại còn có bên cạnh có thêm một người nên càng yên tâm hơn.

Thư Dĩ Nhu thở dài một cách thỏa mãn, ôm lấy Diệp Cương.

Cứ tưởng việc chuẩn bị hôn lễ phải cần một khoảng thời gian, ít nhất là nửa tháng đến một tháng. Cô ngàn vạn lần không nghĩ được rằng cô mới chỉ nói xong tiếng “Vâng” thì Diệp Cương đã nhanh như sét đánh mội luật sư người Nhật Bản đến, cũng không biết dùng phương pháp gì mà trong vòng ba ngày là hai người đã thành hôn. Về tiệc cưới, hắn coi là chuyện vặt, nói chờ chân hắn khỏi hắn, rồi tổ chức sau, rồi còn phải về Đài Loan báo kiến trưởng bối của gia tộc – nếu ông nội của Diệp Cương mà không phản đối thì mọi người cũng sẽ phải thuận theo thôi.

Thư Dĩ Nhu hôn lên trán hắn, kéo đôi tay hắn đang ôm ngang thắt lưng mình ra, ngồi dậy.

Diệp Cương đột nhiên mở mắt bừng ra, hắn liền kéo Thư Dĩ Nhu đổ vào ngực mình.

“Buổi sáng tốt lành!” cô chào.

Hắn nhìn cô, mới sáng sớm thức dậy, mái tóc dài rối tung vương trên mặt hắn, áo ngủ của cô với cổ áo rộng làm cho hắn nhìn đã mất da thịt ngọc ngà ấy.

Một người đàn ông có người vợ như thế, cậu còn không được?

Diệp Cương ngăn không cho cô rời giường, làm cho hai người nằm sát nhau vô cùng thân mật, đôi môi hắn vẫn triển miên trên môi vợ.

Khi cô bắt đầu thở dốc vì những ngón tay của hắn mem theo đường cong cơ thể cô, dùng phương thức nguyên thủy nhất giữa nam – nữ cảm dỗ cô. Cơ thể của Dĩ Nhu dưới những cái vuốt ve của chồng mình rất nhanh đầu hàng, làm cô phát ra tiếng rên nhẹ trên người hắn. Diệp Cương nhìn đôi mắt mê man và hai gò má hồng rực của vợ, cảm giác thống khổ khi không được giải thoát làm hắn phát đau đớn. Hắn đâu có thích tra tấn bản thân mình đâu, chẳng qua hắn rất thích nhìn bộ dáng lúc lên đến đỉnh cao của vợ. Diệp Cương xoay người đè lên cô theo nụ hôn dài, kết hợp với nhau. Họ rất nhanh cùng nhau lên đến đỉnh cao hoan ái.

Hắn hôn lên môi vợ, ôm lấy thân hình còn đang run rẩy của cô, chờ cô trở lại bình thường.

Mặc dù hắn biết rõ cơ thể cô vô cùng mềm mại, lại còn là một cao thủ về Yoga, nhưng mỗi khi chạm vào cô hắn vẫn sợ mình sẽ làm cô bị thương.

Sau vài phút, Dĩ Nhu mở bừng mắt, phát hiện ra hắn đang nhìn mình chăm chăm, cô đỏ mặt liếc hắn một cái.

“Tuần sau anh phải sang Âu Châu độ nửa tháng thăm bạn bè.” hắn dùng ngón cái mơn trớn môi vợ.

Cô gật gật đầu, vì đồng ý lấy hắn nên cô cũng đã chuẩn bị tâm lý hắn sẽ thường xuyên đi khắp nơi trên thế giới.

Đây có khi lại là may mắn của cô cũng nên, vì sau đám cưới Dĩ Nhu đã trì hoãn lại nhiều công việc khác. Đợt trước cô đã bỏ lỡ mất một vài triển lãm về sách cổ rồi, giờ đây nhất định sẽ phải cùng với hội nhóm mê sách cổ chọn ra được một mớ đồ thư phẩm (tác phẩm trong mơ ấy mà) mới được.

“Thế thì anh nhớ giữ gìn sức khỏe, vết thương ở chân anh cũng đã khỏi hẳn rồi”. cô vuốt nhẹ nhẹ mái tóc hắn.

“Em không đi cùng anh à?” đôi mày rậm của Diệp Cương nhíu lại, chậm rãi đứng lên.

“Nhưng em còn quán sách cổ của mình nữa mà.”

“Chúng ta đi Châu Âu, chính là đi hưởng tuần trăng mật. Chúng mình sẽ cùng thưởng thức Pari hoa lệ, phong cảnh yên bình của nông thôn ở Provence hay quảng trường Venice đầy bồ câu.....” hắn vội vã nói.

“Thế còn quán sách của em?” Cô rất nghiêm túc hỏi lại một lần nữa.

“Anh sẽ tìm cho em một nhân viên chính thức.” Diệp Cương vuốt nhẹ lên da thịt ngà ngọc của vợ, nhàn nhã nói như thể đó là chuyện vặt.

Hắn chỉ muốn cô chuyên tâm là một bà chủ gia đình, chỉ chuyên tâm chờ đợi một người – là hắn. Nhưng nếu ngay lập tức yêu cầu như thế, chắc chắn hắn sẽ chỉ có được sự phản đối của vợ mình, nên hắn phải mưa dầm thấm lâu dụ dỗ vợ mắc bẫy. (:()

“Em thường vắng mặt ở cửa hàng cũng không tốt tí nào, em có rất nhiều khách hàng thân thiết mà chỉ có em mới biết họ cần loại sách gì mà thôi.” Cô phản đối.

“Nếu em có một nhân viên bán hàng tốt, cũng nên đi Châu Âu tham khảo các quán sách cổ khác, biết đâu lại có thể tìm được nhóm mê sách cổ nào đó mà em thích.” hắn dụ dỗ.

“Nghe cũng có vẻ hợp lý.” Dĩ Nhu cắn môi, do dự lên.

“Anh sẽ bố trí để đây là tuần trăng mật lữ hành của chúng ta.” (lữ hành là chuyến đi lang thang, mình thấy để nguyên hay hơn) Diệp Cương nhận thấy sự dao động của vợ, hắn bồi thêm một lý do.

“Nhưng em không thể đi quá lâu, em không muốn làm một kẻ ăn không ngồi rồi.” cô vội giao hẹn.

Từ bé đến giờ Dĩ Nhu luôn được giáo dục phải có ít nhất là một nghề, nếu được hai thì càng tốt. Vì vậy nên tuy cô rất hăng say làm việc ở quán sách cổ của mình nhưng cũng không hề lơ là việc luyện tập Yoga, hy vọng có thể lấy được giấy phép dạy môn Yoga.

“Không thành vấn đề, chúng ta đi nhiều nhất chỉ hai tuần lễ thôi.” Diệp Cương cười đứng dậy xuống giường, thuận tay ôm vợ đi vào phòng tắm.

“Để em tự đi.” Cô phản đối.

“Nhưng anh thích ôm vợ mình.” hần mỉm cười.

Nhìn thấy hần cười tươi như thế, cô cũng chiều theo ý hần.

Yêu một người, chính là muốn người đó vui vẻ, hưởng chi, niềm vui của hần lại xuất phát từ cô nên Dĩ Nhu chẳng còn gì để nói cả!

Cuối cùng họ đi du lịch nước ngoài khoảng một tháng. Họ đã đến Provence, Venice, Paris, còn đi Thượng Hải và Bắc Kinh. Nhưng khi nào họ mới quay về Nhật Bản đây?

Lúc này, tại Bắc Kinh, Thư Dĩ Nhu mặc quần jean, đi tất mềm, mặc áo khoác lông dê rộng thùng thình và quàng thêm chiếc khăn quàng màu vàng nhạt mà cô thích nhất, ngồi ở sofa phòng khách chờ đợi Diệp Cương trở về.

Trong một tháng này, mỗi khi đến một thành phố, Diệp Cương luôn dành thời gian cho cô. Hần đưa cô đi tham quan xung quanh địa phương một chút rồi mới bắt đầu hội họp công việc.

Nhiều khi Diệp Cương thức dậy, đi ra ngoài vì công việc, Dĩ Nhu còn nằm nường trên giường đến trưa mới dậy. Hoặc là, sau khi dậy, Dĩ Nhu tập Yoga, đọc sách, thậm chí không kịp ra ngoài tham quan khung cảnh xung quanh khách sạn thì chồng mình đã về đưa cô đi dự tiệc tối xã giao. Cứ như thế ngày qua ngày, làm cho cô cảm thấy không yên, thấy thời gian trôi qua thật vô vị. Thư Dĩ Nhu mở một quyển sách ra, nhưng mí mắt lại cứ sụp xuống làm cô phải quay về giường, vì thường xuyên đối khách sạn nên thật khó dễ dàng ngủ say.

Ai, hóa ra sự nghiệp thành công của chồng cũng là một nỗi buồn.

Lúc mới kết hôn Dĩ Nhu chỉ biết Diệp Cương là chủ của khách sạn nơi bọn họ quen nhau. Rồi sau này cô mới biết tập đoàn Diệp thị ở Châu Á có ít nhất ba mươi khách sạn, ở Âu Châu cũng có hai cái. Chính vì thế cho nên Diệp Cương mới đem cách quản lý khách sạn cùng với địa ốc kết hợp thành công ty quản lý về đại ốc, đẩy nhanh kế hoạch thành lập công ty.

Cho nên, trong lúc hần vô cùng bận rộn thì Dĩ Nhu lại nhàn nhàn như một con mèo. Điều này làm cô thấy càng nhớ quán sách cổ của mình hơn.

Trước kia cô làm cái gì cũng chậm, luôn luôn cảm thấy thời gian rảnh rỗi không đủ dùng, giờ đây là thời gian rảnh rỗi nhiều nhất, cho nên trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc mở rộng quán sách cổ. Cô nhớ đến chuyện hàng nửa năm hiệu sách đều có tổ chức một chủ đề buôn bán thú vị, nhưng hiện tại cô chẳng thể làm được gì, chỉ có thể bị nhốt ở trong khách sạn.

Gần đây Dĩ Nhu đã mua lại được rất nhiều bản tranh đồng của Châu Âu thế kỷ mười chín, tuy rằng giá rất đắt, nhưng nếu được bày bán ở quán sách của cô nhất định sẽ có nhiều người thưởng thức. Lần đi Châu Âu này Dĩ Nhu muốn mua giá sách, những bức họa thủ công tinh xảo và học hỏi cách bố trí những bức tranh bằng đồng. Thư Dĩ Nhu đang nửa tỉnh nửa mê mơ mình đang trang hoàng tại quán sách thì hắt hơi một cái tỉnh khỏi cơn mơ.

Khấu khấu

Cửa phòng khách sạn bị gõ nhẹ hai tiếng.

Khấu khấu khấu!

Thư Dĩ Nhu mở choàng mắt, nghi hoặc ra cửa. A, hay là Diệp Cương quay về sớm? Hần biết cô muốn cùng hần đi đi dạo xung quanh Bắc Kinh.

Thư Dĩ Nhu đứng dậy chậm rãi đi ra cửa, mở cửa phòng. “Cô trở về.....” Quách thư ký cùng một phu nhân khoảng trên dưới sáu mươi tuổi đang đứng ở cửa.

“Hương Vân, sao chị lại tới đây?” Thư Dĩ Nhu kinh ngạc hỏi, ánh mắt cùng với vị phu nhân kia gặp nhau.

Đôi mắt của ba ta thật sắc bén, như xuyên thấu qua người cô.

“Đây là mẹ tôi.” Quách Hương Vân giới thiệu.

“Chào bác ạ” Thư Dĩ Nhu vội chào.

“Đi vào trong rồi hãy nói chuyện” Diệp Thu Hoa không hề khách sáo nói.

“Vậy chúng ta sang phòng khách nhỏ vì ở phòng lớn Diệp Cương đang để tài liệu của anh ấy” Thư Dĩ Nhu nói khẽ, chậm rãi đi trước dẫn đường.

Diệp Thu Hoa đẩy cặp kính với viền vàng lớn lên, bực bội nhìn động tác chậm như rùa của Thư Dĩ Nhu. Bà bước nhanh về phía trước, đi qua Thư Dĩ Nhu tiến vào phòng khách nhỏ.

“Cô phải gọi tôi là cô” Diệp Thu Hoa hất cằm nói.

“Cô?” Thư Dĩ Nhu trong lòng hiện lên cảm giác không tốt, đôi tay tự nhiên nắm chặt lại.

“Diệp Cương là do anh trai ta nhận về nuôi” Diệp Thu Hoa nói.

“A...” Thư Dĩ Nhu trong khoảng thời gian ngắn không thể có phản ứng gì, chỉ biết kinh ngạc nhìn sang Quách Hương Vân, chờ cô ấy có một lời giải thích.

Diệp Thu Hoa khinh thường nhìn thần thái nhu nhược của Dĩ Nhu, cảm thấy cô gái này thật không xứng được gả vào Diệp gia.

“Cô, cháu xin lỗi vì Diệp Cương không hề nói cho cháu biết anh ấy với Hương Vân là anh em họ.” Thư Dĩ Nhu nhìn về phía Quách thư ký, không hiểu tại sao ngay cả cô ấy cũng không hề nói về chuyện này.

“Bởi vì Diệp Cương sẽ cưới Hương Vân, từ đó mà sinh ra huyết thống cho Diệp gia. Nếu nó cưới cô thì làm sao có thể làm được điều này.” Diệp Thu Hoa bĩu môi nói.

“Thế bây giờ tại sao cô lại muốn nói cho cháu biết?” Thư Dĩ Nhu nhìn bà bằng đôi mắt trong trẻo.

Diệp Thu Hoa bực tức trợn mắt, không khách sáo nói: “Bởi vì cô thật ngu ngốc, chậm hiểu.”

Thư Dĩ Nhu tự dừng bị mắg không hiểu ra sao, cảm thấy như là bà ta đang kiểm soát để mắg mình. Nhìn sang phía Quách Hương Vân, thấy cô ấy đang cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ ao ước là có thể biến mất ngay lập tức..

Quách Hương Vân sợ Diệp Cương như sợ cọp, nếu hai người kết hôn thì làm gì có hạnh phúc?

“Bọn họ không hợp nhau đâu ạ” Thư Dĩ Nhu nói.

“Cô dựa vào đâu mà nói thế? Hương Vân làm việc rất tốt, đối với sản nghiệp của Diệp gia là một hậu phương vững vàng!” ánh mắt Diệp Thu Hoa lóe lên vẻ hung ác, vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Thư Dĩ Nhu.

“Diệp Cương không cần đến người thường xuyên đốc thúc anh ấy, mà cần người có thể cho anh ấy tâm trạng thả lỏng...”

Diệp Thu Hoa không kiên nhẫn nữa ngắt lời cô. “Cô là người chỉ biết ăn và ngủ thì hiểu được cái gì? Diệp gia chúng ta không chào đón loại người như cô vào nhà.”

Thư Dĩ Nhu nhíu mày, nhận ra sự phản đối trong lời nói của đối phương.

“Hãy cảm thấy xấu hổ đi, cả ngày chỉ biết bám...” Diệp Thu Hoa thấy cô cúi đầu, tiếp tục khí thế dọa người đứng lên.

“Bà đã nói xong chưa?”

Ngoài cửa vang vào tiếng Diệp Cương kêu to, ba người quay lại chỉ thấy hần đang trợn mắt đi vào

9. Chương 5-1

“Chuyện vợ con của tôi từ khi nào lại do người ngoài quản thế này?” Diệp Cương tức giận trừng mắt nhìn bà cô, đi đến chỗ Thư Dĩ Nhu và đứng chắn trước mặt cô. Thư Dĩ Nhu sững sốt nhìn lưng hắn rồi bước lên cầm tay hắn, nói rằng mình không sao, tiện thể cũng thể hiện cho hắn biết bọn họ ở chung một chiến tuyến.

“Anh ở đây rồi, sẽ không sao đâu.” Diệp Cương nắm chặt tay cô.

“Cậu không phải cậy được anh trai tôi yêu thương, đủ lòng đủ cánh trưởng thành, rồi lại lặng lẽ kết hôn như thế này chứ”. Diệp Thu Hoa cười lạnh, khinh thường liếc liếc mắt nhìn người vợ vô dụng của hắn.

“Tôi đã được sự đồng ý của ông nội, do vậy người khác không có tư cách can thiệp vào chuyện này.” Diệp Cương trả lời.

“Không biết là cậu đã dùng cách gì mà mê hoặc được cha tôi, làm cho ông ấy không những đồng ý cho cậu kết hôn lặng lẽ mà còn trao mọi quyền hành trong công ty cho cậu.” Diệp Thu Hoa nheo mắt, bực bội.

“Cô thừa biết rằng hiện tại tập đoàn đang muốn thành lập công ty mới quản lý về địa ốc, cần có người đứng đầu chỉ đạo phương hướng. Tôi nắm giữ quyền hành cũng chỉ là tạm thời, ông nội vẫn thực sự là người đứng đầu tập đoàn.” Diệp Cương không hề giữ kẽ, phản bác lại luôn.

“Như vậy thì có thể chứng tỏ là cậu không có dã tâm à? Tôi không tin!”

“Diệp gia đã nuôi dạy tôi đến ngày hôm nay, công ơn ấy tôi luôn khắc ghi. Để chứng minh mình không tơ hào đến tài sản của gia tộc, tôi đã khuyên ông nội sau này đem hầu hết tài sản đi quyên góp từ thiện, phát huy uy tín của tập đoàn. Tuy đầu tiên ông chưa đồng ý nhưng với khả năng thuyết phục của mình, tôi tin đây chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Diệp Cương vừa nói vừa nhìn vẻ biến sắc trên khuôn mặt bà cô.

“Cậu... vừa nói gì?” Diệp Thu Hoa tức giận đến mức run lên, trừng mắt nhìn hắn.

Quách Hương Vân vội tiến lên đỡ lấy mẹ, nhưng lại bị bà đẩy ra.

Thư Dĩ Nhu nhìn Diệp Cương với vẻ sùng bái, cảm thấy hắn có thể hy sinh lợi ích cá nhân thật là không đơn giản chút nào.

“Đó là tài sản của Diệp gia chúng ta, tại sao lại phải đưa cho người ngoài? Tôi không tin cậu có thể thuyết phục được cha tôi.”

“Nếu sợ thì tôi đã không làm. Nhưng cô cứ yên tâm, ông nội cũng sẽ để lại một gia tài đủ để cho cô sống no đủ nửa quãng đời còn lại.” Diệp Cương nhún vai nói.

Tí của cải ấy thì bỏ bèn gì! Diệp Thu Hoa tức tối nhìn Diệp Cương, đôi tay nắm lại thành nắm đấm, ao ước đánh được ai đấy. (:))

“Có phải cậu cố tình nhắm vào tôi đúng không? Vì tôi đã muốn cậu cưới Hương Vân, nên cậu liền dùng đến âm mưu quỷ kế này. Cậu thật là đồ vô ơn, nếu anh trai tôi không nhận cậu về nuôi dạy, để cậu có ngày trưởng thành như hôm nay...”

“Những lời này tôi đã nghe rất nhiều rồi, tôi đề nghị cô nên tiết kiệm hơi sức đi!” Diệp Cương lạnh lùng ngắt lời bà.

“Thưa cô, cháu dù không hiểu chuyện làm ăn lắm, nhưng cháu thấy trên các tạp chí doanh nhân đều ca ngợi anh ấy là một CEO thành công. Hiện tại công ty của gia tộc phát triển không ngừng phần nhiều là có công lao của anh ấy, như vậy thì Diệp Cương không hề làm phí công lao nuôi dạy của bác trai và gia tộc.” Thư Dĩ Nhu dịu dàng vừa nói vừa nhìn hắn sùng bái.

Diệp Cương mỉm cười với cô, xua đi vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt hắn.

“Dù nó có tài nhưng nếu không có số tài sản lớn của gia tộc đứng đằng sau hậu thuẫn thì nó không thể thành công như ngày nay.” Diệp Thu Hoa hắng giọng nói.

Thư Dĩ Nhu nhìn bà, nghĩ đến chuyện Diệp Cương từ nhỏ đến lớn đều phải đối mặt với những lời gièm pha, xúc xiểm này, liền vô cùng xúc động, không kiềm chế được khuôn mặt nhỏ nhắn bừng đỏ, khổ sở vì thương cảm, kích động đến run giọng nói: “Diệp Cương là nhân tài, nên làm việc gì cũng sẽ thành công thôi.”

“Em không việc gì phải xúc động thế cả.” Diệp Cương ôm lấy vai cô, nhìn đôi môi run run của vợ.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thư Dĩ Nhu tức giận, mà lại là vì hắn.

Thư Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt hắn, trong lòng cảm thấy thương hắn quá!

Hắn ở Diệp gia luôn phải cố gắng khẳng định mình, cô thật sự hy vọng hắn sẽ không thông minh đến thế, như thế hắn sẽ không phải ép chính bản thân mình vì muốn trả nghĩa mà phải trải qua những ngày tháng đau khổ đến vậy.

Thư Dĩ Nhu kiễng chân, ôm lấy khuôn mặt hắn, nói “Em sẽ yêu anh nhiều hơn để bù lại những tháng ngày thiếu tình yêu thương của anh.”

“Anh biết.” Diệp Cương nhìn vợ bằng ánh mắt chan chứa tình yêu.

Hắn hôn lên trán vợ, ôm vai cô rời khỏi phòng khách nhỏ.

“Chúng tôi không tiền đâu.” Diệp Cương không thèm quay đầu lại nói.

Quách Hương Vân nhìn Diệp Cương ôm vai Thư Dĩ Nhu, cảm thấy vô cùng hâm mộ cuộc hôn nhân đầy tình yêu của họ.

“Còn đứng chờ ra đây làm gì! Chúng ta phải về Đài Loan thật nhanh, không thể để ông ngoại con đồng ý với ý kiến của thằng điên này được. Tiền của của Diệp gia không thể đi làm từ thiện được.....” Diệp Thu Hoa kéo tay con gái, nổi giận ùng ùng ra khỏi phòng.

Phanh!

Cửa bị thật đóng mạnh làm cho người Thư Dĩ Nhu ở trong phòng phải vuốt vuốt ngực.

“Thế mà cũng bị giật mình à?” hắn vỗ vỗ lưng cho vợ, nhún mày hỏi.

Thư Dĩ Nhu cầm lấy tay hắn, nghiêm túc hỏi: “Sao anh không cho em biết anh và Quách thư ký là anh em họ?”

“Tự nhiên anh nói đến người hay làm anh bức mình làm gì?” nét mặt hắn lại đầy vẻ giận dữ.

“Có phải vì Quách Hương Vân là con của bà ấy nên anh mới hay nổi giận với chị ấy như thế?”

“Một phần là như thế, nhưng cái chính là tính cô ta cố chấp, không thích hợp với anh. Cứ nghĩ đến cô ta là anh lại thấy bức.” Diệp Cương về mặt khó chịu nói.

“Nhưng bà ấy lại muốn anh lấy chị ấy, thật buồn cười. ”

“Vì bà ấy vẫn để ý anh không phải là con ruột của cha, mà bà ấy không muốn tài sản của Diệp gia rơi vào tay người ngoài. May làm sao ông nội và cha luôn phản đối ý định này.” Diệp Cương nghĩ lại vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi giữa hai cô cháu trong mấy năm liền, bức tức đến nổi trên trán nổi cả gân xanh lên.

“Nhưng tiền đều là do ông nội kiếm ra, bà ấy có làm ra đâu mà so đo nhiều thế?” Dĩ Nhu lắc lắc đầu, thật sự không hiểu nổi bà ta.

“Là do lòng tham không đáy thôi.” Diệp Cương nhìn vẻ trong sáng của cô, biết rằng cô không thể tưởng tượng nổi những minh tranh ám đấu trong gia tộc.

“Cũng may mà bác trai và ông nội không coi anh là người ngoài, luôn giao cho anh những trọng trách.” cô nói.

Diệp Cương cụng nhẹ lên trán cô, nhẹ nhàng nói.

“Biết đâu họ chỉ coi anh là công cụ tốt mà thôi.”

Thư Dĩ Nhu chợt thấy đau lòng đến rơi nước mắt.

Cô vội ôm lấy cổ hắn, bây giờ cô hiểu tại sao chẳng khi nào hắn nói về chuyện nhà mình. Đây là cách nuôi dạy kiểu gì mà làm cho hắn cảm thấy mình như là người máy? “Anh cũng không cần phải để ý những chuyện ấy nữa, từ giờ em sẽ yêu anh hơn.” Nước mắt cô tuôn như mưa vừa khóc vừa nói.

“Anh không khóc thì làm sao em phải khóc?” hắn hỏi.

“Vì anh không thể khóc được nên em khóc giúp anh...” tiếng khóc làm cô không nói hết câu, Dĩ Nhu liền vùi mặt vào ngực chồng khóc thành tiếng.

Hắn vỗ vỗ lưng cô, để mặc cho vợ khóc ướt hết áo mình. Nước mắt của cô hóa ra lại là liều thuốc chữa đau lòng hay nhất, hắn thấy nỗi thương tâm nhiều năm của mình dần vơi đi.

“Khi nào mình về Nhật Bản? em không thích cuộc sống bốn biển là nhà, em muốn cho anh một gia đình đúng nghĩa.” Khóc chán, Dĩ Nhu dựa vào người hắn hỏi.

“Mai mình sẽ về luôn.” Diệp Cương vuốt mái tóc dài của cô, mỉm cười trả lời.

“Thế ạ?” Thư Dĩ Nhu mắt sáng lên, vui vẻ vỗ tay.

Hắn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của vợ, cựa mũi vào vành tai cô, khẽ nói “Đúng thế. Hơn nữa đại lý nhà cửa cũng muốn tìm bọn mình để cho ý kiến về mấy gian nhà.”

“Sao phải mua nhà làm gì? Công việc của anh là phải di chuyển hết nơi này đến nơi khác cơ mà.” Vì thế nên khi cưới xong hắn nói họ chỉ ở Đài Loan một thời gian ngắn thôi, còn lại họ chủ yếu sẽ ở Đông Kinh.

“Nhưng anh muốn mỗi một nơi sẽ có một cái nhà để em có cảm giác mình thực sự là một gia đình.” hắn nói.

“Sao anh phải phiền phức thế? Chúng mình ở bên nhau, đó chính là gia đình rồi mà.” Thư Dĩ Nhu nâng khuôn mặt hắn lên, bộ dáng thật giống như gà mẹ đang dang cánh bảo vệ gà con. Diệp Cương vỗ vỗ hai má vợ, cảm giác hạnh phúc lần đầu tiên trong cuộc đời làm hắn không ngăn được một tiếng thở dài.

Có được một người vợ như thế này làm sao hắn không thể cố gắng hơn nữa để tạo dựng một gia đình hạnh phúc? Điều này cũng giống như hắn không muốn vẻ trong sáng của cô sẽ bị bụi trần nhuốm bẩn mất.

Dĩ Nhu là báu vật của hắn, hắn sẽ toàn tâm toàn ý mà bảo vệ cô! Diệp Cương tin rằng hắn suy nghĩ của hắn như vậy là luôn đúng.

Quay về Nhật Bản được ít lâu rồi Diệp Cương đưa Dĩ Nhu về Đài Loan chào ông nội, tổ chức tiệc cưới, sau đó đôi vợ chồng son lại sang Đông Kinh định cư. Diệp Cương vừa mua một căn hộ cao cấp gần quán sách cổ của Thư Dĩ Nhu, tuy với hắn đây không phải là căn nhà tốt nhất nhưng vì gần nơi làm việc của vợ nên hắn cũng không so đo nhiều.

Diệp Cương vẫn hy vọng bọn họ sau này có thể cùng nhau ở lại Đài Loan, trong tương lai nửa năm hắn sẽ tập trung mở rộng ở đại lục thêm sáu khách sạn mới, nhưng hắn cũng không muốn vợ mình ở lại Đài Loan lại phải chịu đựng tâm kế của bà cô. May mà, ông nội cũng không phản đối việc hắn tạm thời ở lại Nhật Bản, nên Diệp Cương liền mừng rỡ bắt đầu hưởng thụ cuộc sống gia đình riêng của mình.

Mỗi đêm về nhà, có giọng nói nhỏ nhẹ làm bạn. Ban đêm, có thân hình mềm mại của vợ ở bên. Ôi, mọi chuyện còn có gì tốt hơn nữa!

10. Chương 5-2

Sáu giờ chiều nay Diệp Cương từ Thượng Hải quay về nhà.

Lúc này, Thư Dĩ Nhu vẫn còn đang ở trong quán sách của mình! Cô đã đi làm trở lại, nhưng vẫn để lại nhân viên bán hàng vì Diệp Cương cứ cách mấy ngày lại đi xa và mang cô đi cùng.

Diệp Cương về đến nhà, tắm táp xong xuôi, ngồi ở ghế sofa đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi đều là do cô sắp xếp bố trí! Trên sofa là gối ôm do cô tự tay may lấy, tủ, cốc chén đều do cô mua về mỗi lần xuất

ngoại, trên bàn còn bày mấy khung tranh vẽ tướng Trương Hợp (Trương Hợp (167 – 231) tự là Tuấn Nghệ (), là một võ tướng thời Hậu Hán, có công đóng góp rất lớn cho việc Tào Tháo lập nên nhà Ngụy – theo wiki).

Trước kia nếu có ai nói rằng hần sẽ yêu một người con gái như thế này hần đã bị hần cười cho thối mũi! Diệp Cương nhìn ảnh chụp người nào đó đang dựa vào hần, cười tươi tắn, khoe môi hần bất giác nhếch lên.

Nghiêm chỉnh mà nói, Dĩ Nhu là người rất thanh tú, hơn nữa ở cô lại có một vẻ gì đó rất hấp dẫn người khác, cử chỉ và ngôn ngữ bao giờ cũng mềm mại, ngọt ngào. Cô thực sự là một cô gái “sáng giá”.

Diệp Cương trong lúc chờ vợ về cố nhắm mắt dưỡng thần một chút, nhưng tâm trí lại không yên. Cuối cùng, hần phải thay quần áo, chuẩn bị đến quán sách đón người.

Năm phút sau, Diệp Cương đã đứng ở ngoài quán sách, nhìn vào trong thấy vợ mình đang cùng một gã đàn ông ngoại quốc trò chuyện với nhau thật vui.

Mái tóc dài của Dĩ Nhu tết lại thả xuống lưng, không biết gã kia nói gì mà cô bật cười, mắt lấp lánh như ánh sao, trông thật xinh đẹp khiến cho người ta sẵn sàng vì cô mà hái cả sao trên trời!

Chính là

Hần có thể quang minh chính đại thưởng thức vẻ xinh đẹp của cô, nhưng người đàn ông khác thì không được! Diệp Cương dùng sức đẩy cánh cửa quán sách.

“Chúc ngủ ngon.”

Thư Dĩ Nhu vừa chào khách xong liền nhìn thấy Diệp Cương, lập tức đôi mắt bừng lên sáng rỡ.

Diệp Cương vô cùng hài lòng với phản ứng ấy, hần chậm rãi đi về phía cô, ôm vợ vào lòng

“Anh đã về.” cô ngược nhìn hần, vui vẻ cười.

“Tối nay mình đi ăn tiệm.” hần nói.

“Em lại không nói trước với Linh Mộc, sợ cậu ấy có việc phải đi.” Linh Mộc là nhân viên mới của cửa hàng.

“Có vấn đề sao?” Diệp Cương quay sang nhìn Linh Mộc hỏi.

“Tất nhiên là không có chuyện gì rồi.” Linh Mộc vỗ ngực cam đoan nói.

“Anh ta là gì của em thế?” gã đàn ông ngoại quốc đến gần cô hỏi bằng thứ tiếng Nhật ngọt ngào.

“Cô ấy là vợ của tôi.” Diệp Cương trả lời ngay.

Gã ngoại quốc sững lại rồi nói vài câu thật đáng tiếc lắm bầm trong miệng.

“Ai thế?” Diệp Cương hỏi bằng tiếng Trung.

“Anh ấy là Simon, giáo viên dạy tiếng Anh cho em, còn em sẽ dạy anh ta tiếng Nhật.” Dĩ Nhu trả lời.

Diệp Cương hừ lạnh một tiếng, đôi mắt sắc bén nhìn về gã ngoại quốc nói “Không thể không đề phòng.”

“Không sao đâu. Simon nói loại trao đổi dạy – học này là một trào lưu thịnh hành. Anh ta còn muốn dạy em về vĩ tính, đổi lại em sẽ dạy tiếng Trung, nhưng vì em sợ mình dốt vĩ tính quá sẽ dọa anh ta chạy mất nên không đáp ứng.” cô cười khanh khách giải thích.

Diệp Cương nhìn về phía Simon, vì đang nhìn trộm bọn họ nên trong khoảng thời gian ngắn không kịp thu hồi về mặt ghen tị, vừa vặn bị Diệp Cương nhìn thấy hết.

Diệp Cương mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào Simon đến khi gã chớp mắt mới thôi.

Hần mới chỉ có vài ngày không đi đón vợ, tự nhiên ở đâu nhảy ra lăm chó mèo thế này?

Xem ra có vẻ đóa hoa thanh nhã này rất hấp dẫn, sinh ra là bị trêu hoa ghẹo nguyệt ngay.

Những ngày tới này hần sẽ phải để ý nhiều hơn, tốt nhất là làm cho cô tình nguyện bỏ việc ở nhà, thực sự làm một thiếu phu nhân.

Bởi vì cô là vợ hần, nên việc chăm sóc nhà cửa phải là nhiệm vụ quan trọng nhất chứ.

Thư Dĩ Nhu hát nhỏ, đang rửa bát đĩa trong bếp. Bữa tối nay cô làm món trứng ốp lếp kiểu Nhật, cá nướng, khoai tây nhồi thịt, rau xào và canh. Diệp Cương ăn rất ngon miệng, hai bát cơm lớn và mọi thức ăn đều hết.

“Diệp Cương hần là vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn hay sao ấy.” Thư Dĩ Nhu lẩm bẩm.

Vài ngày gần đây, ngày nào Diệp Cương cũng đến quán sách đón vợ về cùng, giờ đây mỗi ngày cô đều kết thúc ngày làm việc trước năm giờ. Bởi vì thế cho nên cô bắt đầu thực hiện chính sách ăn tối tại nhà.

Tuy rằng sau bữa tối chồng cô vẫn dành hai, ba giờ làm việc. Nhưng mỗi khi hai người ngồi ở bàn ăn cùng nhau chia sẻ một ngày làm việc, trong lòng cô cảm thấy rất thỏa mãn và vui vẻ. Cách đây ba năm, từ khi mẹ cô qua đời, cô rất ít khi cùng ăn tối ở nhà với người khác.

Thư Dĩ Nhu chợt phát hiện ra mình đang cười ngậy ngô nhưng cô cũng không dừng lại. Lau khô đôi tay, cô chậm rãi rời khỏi nhà bếp.

Diệp Cương vừa nói chuyện điện thoại xong, thấy cô liền vươn tay ra. Vì cô không cho phép hần vừa ăn xong đã lao vào làm việc ngay, nên hần thường dùng khoảng thời gian ngắn này để phỏng vấn, hoặc thảo luận công việc cùng thư ký hoặc là nghe báo cáo công việc từ các nơi. Thật ra ngoài những lúc ra ngoài cùng vợ, dường như hần chẳng có mấy thời gian cho riêng mình.

“Có chuyện gì hả anh? Chuyện làm ăn có vấn đề à?” Thư Dĩ Nhu vỗ về khuôn mặt đang nhăn tít đôi mày của hần, quan tâm hỏi.

“Không có chuyện gì đâu.” không có việc gì mới là lạ!

Hần cứ nghĩ là sau khi cưới Dĩ Nhu thì bà cô sẽ không còn ý niệm bắt hần cưới Hương Vân, nhưng hần vạn lần không nghĩ được bà ta lại mượn cớ để nói hần: ngay cả việc hôn nhân đại sự đều do một mình hần quyết định, không coi các bậc trưởng bối ra gì, không thêm mang vợ về Đài Loan, đã xúi giục một vài người có vai vế trong gia tộc rằng hần không hề thích hợp thay gia tộc quản lý 60% cổ phiếu của tập đoàn.

Điều này là do một vị trưởng bối trung thành với hần trong gia tộc vừa gọi điện báo cho hần biết.

Với tình huống này chuyện lớn đè chuyện nhỏ, nếu hần có thể mang Thư Dĩ Nhu về sống ở Đài Loan, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết. Có điều, hần đang băn khoăn phải tiến hành việc này như thế nào, hần không muốn cô phải bận tâm.

“Diệp Cương?” Dĩ Nhu gọi to.

“Sao em không dùng máy rửa bát? Nếu không tốt mình sẽ đổi cái khác.” Diệp Cương cầm đôi tay ướt của vợ, không vui hỏi.

“Em thích tự mình rửa hơn.”

“Thời gian em rửa bát thì dành cho anh có tốt hơn không?”

“Vâng, tuân mệnh, đại lão gia.” Thư Dĩ Nhu cười hì hì ôm lấy cánh tay hần, cùng nhau bước ra ban công.

Vì động tác của cô quá chậm, nên Diệp Cương quyết định ôm lấy cô, bước một bước là ra đến ban công.

“Anh sẽ làm em béo lên nhanh chóng thôi.” Cô nói thầm.

“Em mỗi ngày đều tập Yoga, ăn cơm mất đến hàng tiếng, ăn cái bánh bao thôi cũng mất nửa giờ. Nếu không phải nửa đêm mộng du đi ăn vụng thì làm sao mà béo được?”

Dĩ Nhu bật cười, không nghĩ rằng hần lại có thể nói những câu buồn cười đến thế.

Diệp Cương ngồi trên chiếc ghế nằm, Dĩ Nhu ngồi xếp bằng trên mặt đất tựa vào hần, nhìn cảnh đêm.

Từ độ cao này nhìn xuống, có thể thấy được toàn bộ phố đêm dưới ánh đèn, làm cô cảm thấy mình thật là giàu có.

Diệp Cương vuốt ve mái tóc dài, không nhìn cảnh đêm mà chỉ nhìn vợ.

“Không phải em muốn học tiếng Anh à? Anh sẽ bảo Hứa thư ký tìm cho em một gia sư giỏi.” hấn cầm tay cô, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Không cần đâu, em học cùng Simon cũng tốt mà. Anh ta dạy em hai giờ tiếng Anh, em dạy lại hai giờ tiếng Nhật, học ngay trong quán sách.” Cô mãi ngẩn cảnh nên không biết khuôn mặt hấn đã đổi sắc. “Sao em không bàn với anh?” Diệp Cương bá đạo hỏi.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không cần phải thảo luận.” Dĩ Nhu ngạc nhiên khi thấy hấn nổi giận.

“Giữa anh và em không có chuyện nhỏ.”

“Thì bây giờ em nói với anh là được chứ gì?” cô vuốt lên vai hấn, tiện thể xoa bóp gáy cho hấn luôn.

Thấy gáy hấn cứng nhắc như vậy, Thư Dĩ Nhu thầm nghĩ sẽ khuyên hấn cùng tập Yoga nha.

Diệp Cương nâng cằm vợ lên để cô nhìn vào mắt hấn.

“Không được học tiếng Anh với Simon nữa.” hấn ra lệnh.

“Vì sao không được?” Thư Dĩ Nhu cụp mắt, chưa kịp lấy lại tinh thần.

“Bởi vì hấn đối với em có ý đồ khác.” hấn bực mình nói.

“Anh suy nghĩ nhiều quá đấy.” cô cười nhẹ, cố ý vò rối mái tóc hấn.

“Đó là vì em không biết rằng em rất hấp dẫn đối với người khác phái.” Diệp Cương tức giận nói, tối nay hấn có nhiều chuyện không được vừa ý.

“Em không để ý đến họ, nhưng em rất rõ ràng cho họ biết em đã có chồng và em rất yêu chồng mình...” Dĩ Nhu vừa nói vừa hôn lên mặt hấn.

“Thật tốt quá, đàn ông rất thích kiểu khiêu chiến này!”(tức là đánh đồn có địch à?híc) Diệp Cương mất kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng, ngắt lời vợ.

Thư Dĩ Nhu giật mình, nhìn hấn vẻ bất khả tư nghị.

Diệp Cương bực bội kéo vợ đứng lên tựa vào lan can trên ban công nhìn ra phía xa xa, trong lòng thấy không vui chút nào.

Thư Dĩ Nhu nhìn vẻ mặt âm trầm của hấn, cũng nhú mày theo.

“Em không hiểu sao anh lại giận, đó chỉ là một chuyện vặt thôi mà.” Dĩ Nhu lại gần, tựa vào người hấn.

“Những người mà anh quan tâm không nhiều, nhưng nếu anh đã quan tâm thì việc nhỏ cũng đều là chuyện lớn hết.” hấn ôm vai cô, chỉ muốn giam cầm cô trong lòng mình.

Bị hấn ôm đến phát đau, cô đẩy tay hấn ra, hỏi “Thế anh muốn em làm gì?”

“Muốn em dừng học cùng Simon, muốn em chỉ làm phụ nhân của anh thôi.” hấn nói.

Thư Dĩ Nhu nhìn hấn không chớp mắt, chợt cảm thấy mình không hiểu hấn lắm.

“Không học cùng Simon nữa, chuyên tâm làm vợ anh là hai việc khác nhau mà, làm sao có thể đánh đồng vào một?” cô nhăn trán hỏi lại.

“Anh muốn em giảm bớt giờ làm ở quán sách, dành thời gian ở bên anh nhiều hơn.”

“Không được, làm việc ở quán sách là công việc mà em rất thích.” Cô nghiêm túc phản đối.

“Không phải hy vọng của chúng mình là có được một gia đình đầy đủ hay sao?” hấn mặt sốt ruột hỏi, nắm lại tay cô.

“Bỏ công việc của mình thì em sẽ không còn là em nữa. Nếu như thế thì em cũng không thể cho anh một gia đình theo đúng nghĩa được.” Dĩ Nhu rút tay về, đôi mắt sáng nhìn hấn không chớp.

Diệp Cương sắc mặt tối sầm lại, đôi tay nhanh chóng nắm lại thành nắm đấm, rồi vội vã buông ra.

“Anh chỉ đưa ra quan điểm của mình thôi, không bắt buộc em phải nghe theo. Thôi, không nhắc lại chuyện này nữa, em muốn thế nào thì cứ làm theo thế ấy đi.” Diệp Cương không kiên nhẫn nói, xoay người trở về phòng. Hắn ngồi ở ghế sofa, đôi mày rậm nhíu chặt lại, lửa giận đang cháy lên trong hắn, lộ ra ngoài ánh mắt. Thư Dĩ Nhu đứng ở ban công, nhìn rõ ràng vẻ tức giận của Diệp Cương.

Cô biết hắn có thói quen thường xuyên ra lệnh cho người khác, nhưng cô có phải là nhân viên của hắn đâu. Nếu hắn muốn cô thay đổi cách sống thì hắn cũng phải bỏ chút công sức thuyết phục chứ. Cô chậm rãi đi vào phòng, đến chỗ hắn, ngồi lên lòng hắn rồi nâng khuôn mặt đang tối sầm kia lên nói: “Em sẽ vẫn tiếp tục học tiếng Anh, nhưng em cũng sẽ rất để ý đến lo lắng của anh, như thế được chưa?” cô tặng cho hắn nụ cười tươi mà hắn vẫn thích nhất.

Diệp Cương ôm chầm lấy thân hình vợ, hôn lên môi cô, dần dần sự tức giận trong hắn mới lui đi, lòng bình tĩnh trở lại.

“Tuần sau anh phải về Đài Loan một tuần, em về cùng anh.” hắn không muốn cô lo lắng nên không nói gì đến chuyện tranh quyền đoạt lợi ở gia tộc.

“Lần này em không đi cùng có được không? Vì tuần sau quán sách có hoạt động tầm bảo (tìm báu vật) của khu phố, mỗi chủ quán đều phải phụ trách phạm vi của mình.”

“Nếu anh nói, anh hy vọng có em đi cùng thì sao?” Diệp Cương thân hình cứng đờ, trầm giọng nói.

Dĩ Nhu nhìn vẻ tức giận thể hiện ra ngoài của hắn, cảm thấy hắn thật cố chấp, với cô mà nói thì đây là chuyện rất nguy hiểm.

“Em yêu anh, cho đến khi ngừng hơi thở. Nhưng dù chúng ta không hề muốn thì vẫn có người này ra đi trước người kia, cho nên, anh phải thích nghi với việc không có em ở bên cạnh anh.”

“Chết tiệt, đây không phải là vấn đề anh muốn nói đến!”

Diệp Cương hét lên, bỗng nhiên đứng dậy đẩy cô ra, không thể tin nhìn về bình tĩnh của cô.

Hắn không hiểu tại sao cô lại có thể nói đến chuyện sinh lão bệnh tử một cách nhẹ nhàng đến thế, hắn không bao giờ nghĩ đến ngày bọn họ sẽ trải qua thời điểm đó!

“Từ sau khi mẹ em mất đi, em đã suy nghĩ rất nhiều, rồi đưa ra quyết định, cho dù chỉ còn lại một mình em, em cũng sẽ sống tốt. Vì thế em đã đồng ý lấy anh rất nhanh vì em biết anh chính là người đàn ông mà em ao ước.” cô nâng khuôn mặt hắn lên, muốn nói để hắn hiểu được lòng mình. “Chúng ta đã không để lãng phí thời gian để được bên nhau, nhưng sinh mệnh con người đối với trời đất là vô cùng ngắn ngủi. Cho nên, sau này, dù là ai rời đi trước thì người còn lại cũng phải sống thật tốt, có được không?”

“Anh không muốn nghe những lời này!” Diệp Cương ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào mái tóc cô, thân hình cường tráng của hắn không tự chủ mà run lên. “Cuộc đời của anh biệt ly đã nhiều rồi. Ba tuổi bị cha mẹ ruột của mình bỏ rơi, năm tuổi được một gia đình nhận nuôi, bảy tuổi lại đến cô nhi viện, tám tuổi bị nhận về nuôi, đến khi hai mươi tuổi thì cha nuôi qua đời. Anh sẽ không cho em rời khỏi anh đâu!” hắn nói.

Nếu số phận buộc cô phải rời khỏi dù cho hắn không để cô rời đi thì cô sẽ ở lại được ư? Thư Dĩ Nhu nhăn mày, muốn phản đối lại, nhưng rồi thôi, cô ngả đầu dựa vào vai hắn, ôm chặt hắn.

Có lẽ cô không nên nói đến chuyện này, con người ta sống thường có thói quen khuất mắt trông coi, những chuyện sinh tử vô thường có lẽ không phải là vấn đề bình thường để thảo luận.

Con người cứng rắn như hắn, cũng thế thôi.

Thư Dĩ Nhu vuốt vuốt lưng hắn, cố nén một tiếng thở dài mà thay vào đó hít sâu vào một hơi.

Thôi được, cô thừa nhận hôn nhân so với tưởng tượng của mình có nhiều điều ràng buộc hơn.

Nhưng cô lấy làm khó hiểu là nam nhân này đã muốn cưới mình, có sao lại phản đối chuyện học hành của mình? Cô vẫn luôn mong mỗi mình sẽ là người vợ tốt, để hắn được sống thoải mái. Chỉ cần hai người đồng tâm thì không việc gì là không làm được, bình thường thì người ta cứ vẫn nghĩ như thế...

Thư Dĩ Nhu vuốt ve mái tóc đen dày của hần, đột nhiên hần lật người kéo cô nằm xuống ghế sofa, cùng hần trải qua khoảnh khắc nóng bỏng, như muốn xóa đi mọi bất hòa, chỉ còn lại tiếng reo vui của hoan ái khi họ hòa vào nhau làm một thể.....

11. Chương 6-1

Sau đêm đó, Diệp Cương không hề nhắc lại chuyện muốn cô đồng hành quay về Đài Loan. Hôm nay đã là ngày thứ bảy kể từ hôm hần về Đài Loan, Thư Dĩ Nhu kết thúc ngày làm việc ở quán sách, rồi tập một bài Yoga sau đó đi bộ về nhà, về đến nhà sẽ gọi điện cho Diệp Cương để hỏi hần mấy giờ sẽ về đến nhà.

Khi đi qua công viên, cô còn dừng lại ngắm nhìn một đóa cúc đại đang nở rộ.

Thật ra từ khi quán sách có nhân viên bán hàng thường trực thì mọi chuyện đều rất tốt: đôi khi có thể tùy ý đi tập Yoga, làm cho người ta cảm thấy vô cùng hài lòng với cuộc sống.

Nếu Diệp Cương cũng cùng tập Yoga với cô, thì chắc chắn hần sẽ hiểu thế nào là tự tại ngay thôi, sẽ không phải lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt nhăn nhó. Con người ta trong đầu mỗi một giây có bao nhiêu là suy nghĩ xoay chuyển, nếu có thể tập trung tập từng động tác Yoga, mọi suy nghĩ sẽ được thanh tịnh, đó cũng chính là cách thả lỏng cơ thể. Cơ bắp của Diệp Cương rất rắn chắc, khỏe mạnh, có thể bơi liền một lúc hai mươi vòng quanh bể bơi, nhưng lại vô cùng cứng nhắc, mới đứng cúi đầu hai tay chạm đến đầu gối là không thể cúi thêm được nữa. Độ mềm mại của cơ thể không đủ để tập thêm động tác nào nữa, thật y hệt như cá tính của hần vậy!

Nhưng bù lại, hần luôn trang trải cho mọi hoạt động của quán sách, nếu không cứ dựa vào doanh thu bán sách của Dĩ Nhu thì chắc chẳng làm được gì.

Giờ đây mọi chuyện đều rất tốt đẹp, nếu mỗi ngày Diệp Cương không gọi điện đường dài về để hỏi đến từng ly từng tí mọi chuyện trong ngày của cô thì còn tốt hơn! Vì khi hần làm như thế làm cô có cảm giác mình không hề được tin tưởng.

“Anh ấy rất bận cơ mà, sao cứ phải để ý mấy chuyện vặt vãnh ấy nhỉ?” Thư Dĩ Nhu ngửa đầu nhìn trời, thì thầm tự hỏi.

“Cô lúc nào cũng nhàn hạ nhỉ.” một bóng chợt đứng trước mặt cô.

“Hương Vân, chị đến Đông Kinh từ bao giờ thế?” Thư Dĩ Nhu kinh ngạc, cười hỏi.

“Tôi vừa đến. Cô có biết sau lần gặp mặt ấy tôi bị buộc phải từ chức không?” Quách Hương Vân hỏi lại.

“Diệp Cương không nói cho tôi biết”.

“Đúng thế, đây là chuyện nhỏ với anh ấy nên chắc anh ấy không nói lại.” Quách Hương Vân cười khổ, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

“Vâng, vì giữa hai chúng ta cũng không thân thiết mấy.” Thư Dĩ Nhu nghiêm túc gật đầu.

Quách Hương Vân trợn mắt, nhìn cô với vẻ bất khả tư nghị.

Thư Dĩ Nhu bình thường thì có thể nói chuyện dông dài, nhưng hôm nay cô lại quên mang áo khoác, trời đang tối dần, gió thổi làm cô cảm thấy lạnh nên muốn mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

“Thế bây giờ chị đến đây để du lịch hay vẫn ở lại Công ty làm việc?” Thư Dĩ Nhu xoa xoa đôi tay, nhẹ giọng hỏi.

“Tôi đến gặp cô không phải là để nói chuyện phiếm dẫu, cô có biết rằng vì sau khi kết hôn hai người ở lại Đông Kinh đã đẩy lên một trận phong ba trong gia tộc không? Cô không biết rằng tháng sau Ban giám đốc sẽ họp và thông qua ý kiến của các trưởng lão trong gia tộc là một chuyện vô cùng quan trọng đối với Diệp Cương, đúng không?” Quách Hương Vân kích động hỏi.

Thư Dĩ Nhu co rúm người lại, có cảm giác như mình vừa bị giáng một đòn thật mạnh. Diệp Cương có nhiều chuyện cần phải xử lý như vậy mà sao hắn lại không cho cô biết một chút nào?

Bởi vì hắn không muốn làm cô buồn bã? Hay hắn cho rằng cô không thể giải quyết mấy vấn đề này?

Thư Dĩ Nhu nhíu mày, nghiêng về về trước hơn “Diệp Cương đã không nói gì với tôi cả.” Nhưng chắc là hắn cũng cảm thấy bị áp lực nên mới luôn muốn cô nghỉ làm cùng hắn quay về Đài Loan.

“Vì anh ấy yêu cô nên không muốn ép buộc cô về Đài Loan ở. Nhưng một người vợ tốt thì phải biết chia sẻ với chồng, phải đứng cùng một chiến tuyến với anh ấy, chẳng lẽ cô không hiểu cả điều này ư?” Quách Hương Vân tức giận nói.

Thư Dĩ Nhu nhìn Hương Vân, đột nhiên cô hiểu được rằng Diệp Cương mong muốn gì ở một người vợ.

Đáng lý ra cô phải để ý điều này mới đúng chứ.

“Có vẻ chị sẽ là một người vợ hợp với anh ấy.” Dĩ Nhu thành thật nói.

“Cô đang châm chọc tôi đấy à? Cô thừa biết là Diệp Cương không thích tôi còn gì. Tôi tuy vô cùng kính trọng anh ấy, nhưng cũng rất buồn vì bị anh ấy ghét bỏ.” Quách Hương Vân nói nhỏ nói, nước mắt trào ra.

Thư Dĩ Nhu nhìn Quách Hương Vân khóc và hiểu rằng họ đang có nỗi đau lòng giống nhau. Cô biết vì Quách Hương Vân luôn ủng hộ Diệp Cương cho nên mới lén lút gặp mình để cảnh tỉnh, muốn cô giúp đỡ Diệp Cương trong tình thế khó khăn này.

“Chúng ta cùng đi ăn tối nhé?” cô quan tâm, rủ rê.

“Ăn tối? ăn tối để ngồi nghe cô kể về cuộc hôn nhân mỹ mãn của mình à? Cô đã làm đảo lộn cuộc sống của tôi rồi.” Quách Hương Vân lui lại về phía sau từng bước, như thể cô vừa bị người ta tát cho một cái.

“Nếu Diệp Cương cưới một người khác thì chị cũng cảm thấy như vậy à? Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, nên thẳng thắn thừa nhận sự thật chứ.” cô dịu dàng nói.

“Nói thì rất dễ! bởi vì cô không có một người mẹ luôn ở bên cạnh mình chê bai mình đã thất bại.” Quách Hương Vân nghẹn ngào nói.

“Không cần phải để ý đến bà ấy, trong mắt mọi người chị là một người rất có năng lực. Như vậy, trong mấy năm gần đây sự vất vả của chị cũng không uổng phí, đúng không?” Dĩ Nhu vỗ vai Quách Hương Vân hỏi.

Hương Vân ngạc nhiên nhìn khuôn mặt thanh tú trước mắt mình, nghẹn lời, lâu sau mới thốt lên: “Cô thật là một người kỳ lạ, tôi chưa hề suy nghĩ theo cách này bao giờ.”

“Tôi không phải là dị nhân! Chẳng qua tôi luôn luôn nhìn nhận sự thật, dù là kết quả xấu hay tốt tôi đều thừa nhận nó, bởi vì tôi không phải là người có tham vọng gì.” cô thành thật nói.

Quách Hương Vân nhìn về “liều yếu đào tơ” của Thư Dĩ Nhu, kinh ngạc khi nhận ra là cô ấy có thể đối chọi được với ý chí cứng rắn của Diệp Cương, chỉ là do vẻ bề ngoài yếu ớt của cô đã đánh lừa được mọi người mà thôi.

“Tóm lại, cô nên khuyên anh ấy nhanh về Đài Loan đi.” Nói xong, Hương Vân quay người bước đi. Thư Dĩ Nhu nhìn theo, đột nhiên nhận ra mình chưa từng thấy Hương Vân cười bao giờ.

“Hương Vân, chị phải tìm cách để bản thân mình luôn được vui vẻ.” Thư Dĩ Nhu nói với theo. Cô thấy đôi vai của Quách Hương Vân co lại làm Dĩ Nhu muốn đến gần an ủi.

Con người ta ngoại trừ chuyện sinh tử, thì điều gì là đại sự đây?

“Hẹn gặp lại.” Quách Hương Vân bật khóc nức nở rồi chạy đi.

Dĩ Nhu cố gắng rút gần khoảng cách với Quách Hương Vân nhưng không kịp, cô nhún vai nhìn theo hướng Hương Vân chạy đi.

Ôi, cũng là do cô quá chậm đây mà, có lẽ cô cần phải tham gia một khóa huấn luyện quân sự mất? Thư Dĩ Nhu than nhẹ một tiếng rồi tiếp tục về nhà.

Khi về đến sảnh lớn, cô chợt nhận ra đèn đuốc trong nhà đã được bật lên. Như vậy tức là Diệp Cương đã về đến nhà rồi!

Dĩ Nhu bước nhanh chân, đi qua quầy tiếp tân, mang theo các thư tín được gửi đến. Vào trong thang máy, cô kiểm tra thư từ một chút. Có một phong thư gửi cho Diệp Cương viết bằng tiếng Trung đã thu hút sự chú ý của cô. Bởi vì cô là vợ hắn nên Dĩ Nhu cho phép mình được xem nội dung thư bên trong. Đó là những bức ảnh chụp cô cùng Simon đang trao đổi dạy-học lẫn nhau: có cái thì hai người bá vai nhau thân mật, có cái thì vui vẻ cười với nhau, và có nhiều bức chụp Sĩ môn đang sâu lắng nhìn cô tập viết.

Thư Dĩ Nhu cứng đờ cả người, hoàn toàn không hiểu tại sao lại có người gửi những bức ảnh này cho Diệp Cương? Cô chờ đợi lại gần bảng điều khiển thang máy, vô ý thức bấm loạn lên, như thể làm thế thì thang máy có thể tăng tốc được vậy.

Dĩ Nhu biết mình đang hành động ngốc nghếch nhưng hiện tại đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ được gì nữa...

Diệp Cương đang ở trong thư phòng, nghe thấy tiếng mở cửa rồi cánh cửa bị đẩy ra và Dĩ Nhu mặt trắng bệch đi vào. Hắn bỏ bản báo cáo xuống đi về phía vợ.

“Em sao thế, có gì không ổn hay sao mà sắc mặt em lại thế kia?” hắn chưa dứt lời thì Dĩ Nhu đã ở trước mặt hắn làm Diệp Cương trợn mắt kinh ngạc tự hỏi có phải vợ mình đang trượt patanh hay không mà có thể đi nhanh đến thế? “Có ai đã làm gì em à?” hắn hỏi.

“Ha...” Thư Dĩ Nhu cắn môi rồi bật ra một tiếng cười, vẻ nghiêm túc trên mặt biến mất.

“Có chuyện gì thế? Anh chưa bao giờ thấy em có thể nhanh nhẹn như vậy cả.” Diệp Cương tắc lưỡi, rất ngạc nhiên, nâng khuôn mặt của cô lên nhìn về đánh giá.

“Bởi vì em đang rất giận! Vô cùng giận đây.” cô đẩy tay hắn ra, nét mặt nghiêm túc trở lại.

Diệp Cương nhíu mày, hắn buồn cười vì lần đầu tiên nhìn thấy chuyện lạ này!

“Ngày tận thế đến rồi hay sao mà em nổi giận?” hắn nheo mắt cười, nhận thấy dù cô có nổi giận nhưng đáng vẻ vẫn yếu đuối, làm người khác thật muốn che chở cho cô.

“Không buồn cười một tí nào đâu.” Thư Dĩ Nhu đưa luôn những bức ảnh cho hắn.

Diệp Cương vừa nhìn thấy mấy bức ảnh kia, nhìn về thân mật của hai người trong ảnh, khuôn mặt hắn tối sầm vì giận dữ.

“Anh muốn giết người! Nó biết rõ em là vợ anh mà còn dám nhìn em kiểu như thế này à? Đưa số điện thoại của nó cho anh, để anh dạy cho nó biết thế nào là lễ độ.” hắn giận dữ, như muốn với điện thoại của vợ để tìm số của Simon.

Thư Dĩ Nhu ngược đầu lên nhìn hắn, vì không muốn chịu thua hắn, cô trèo lên ghế sofa, cùng đối mặt với hắn.

“Sao anh lại theo dõi em?” cô hỏi.

“Em nói gì?”

Diệp Cương hét lên làm Thư Dĩ Nhu giật mình nhảy xuống đất.

“Nếu không phải anh thì còn ai vào đây theo dõi em nữa?” cô cổ trần tỉnh hỏi lại, dù trong lòng đang chột dạ.

Diệp Cương thở hỗn hển vì giận dữ, trợn mắt nhìn lại vợ. Hắn ấn cô ngồi xuống ghế.

“Dĩ Nhu, em thật quá đáng! Em chỉ tin tưởng anh đến mức ấy thôi à? Còn anh, ngay cả khi nhìn thấy những bức ảnh này, anh vẫn tin tưởng em, chỉ là anh không thích Simon nhìn em như thế. Anh sợ sớm hay muộn hắn đối với em sẽ không cảm lòng được. em hãy cho anh một lời giải thích đi!” hắn kêu to, đôi mắt bùng bùng lửa giận.

Thư Dĩ Nhu cắn môi, hai tay ôm lấy cổ hấn “Em xin lỗi, tại sao em lại nghi ngờ anh chứ nhỉ? Dù là em có bị mờ mắt vì lo sợ khi thấy những bức ảnh này, nhưng anh đối với em luôn bao bọc, sao em lại nghĩ anh là người có thể làm những việc lén lút như thế này. Em xin lỗi...” cô vừa nói vừa dụi mắt, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Diệp Cương nhìn thấy cô rơi nước mắt, hấn xòe tay ôm cô vào lòng, cùng ngồi trên sofa.

“Nín đi, dù sao em cũng có lý khi đã nghi ngờ anh, vì anh đã ghen tuông trước.” hấn vừa nói vừa liếc nhìn những tấm ảnh một cái.

“Vậy thì chúng là do ai chụp chứ?” cô dựa vào ngực hấn, cảm thấy cả người uể oải.

Diệp Cương nhíu đôi mày rậm thành một hàng, trầm ngâm nói: “Có lẽ có người muốn ly gián chúng ta, người đó hoặc muốn cảnh cáo hoặc muốn giám thị chúng ta.”

“Có chuyện nghiêm trọng như vậy ư?” cô thở dài?

“Chuyện nghiêm trọng ở đây là trong ảnh có một gã đàn ông ái mộ em!” Diệp Cương đỏ mặt tía tai quát.

“Em không yêu cậu ấy, như vậy thì có gì nghiêm trọng đâu.”

“Em thôi học đi.” hấn ra lệnh.

“Không, đây không phải là cách giải quyết tốt nhất, giữa chúng mình phải là tin tưởng lẫn nhau chứ không phải ép buộc nhau.” Cô kiên định nói. Diệp Cương mím môi, rồi miễn cưỡng giải thích: “Chúng ta đã vì chuyện này mà cãi nhau hai lần rồi, thật là lãng phí thời gian. Nếu em muốn học tiếng Anh, anh sẽ tìm cho em một giáo viên giỏi hơn Simon gấp trăm lần.”

“Nhưng hiện tại quan trọng không phải là việc Simon có dạy em nữa hay không, mà là tìm ra ai đã chụp.....”

“Biết đâu lại do chính Simon chụp thì sao? Em là người rất cẩn thận cho nên người khác mới lợi dụng điều này.” hấn ngắt lời cô bằng giọng bức bối.

“Nếu em cẩn thận như thế, thì em đã có rất nhiều lần kết hôn rồi.” cô nhíu mày nhìn hấn.

Đột nhiên Diệp Cương nắm lấy vai cô hét lên: “Anh luôn vì em mà phải chịu vất vả ở bên ngoài, vô cùng mệt mỏi, chẳng lẽ em không thể vì anh mà đồng ý một lần này sao?”

12. Chương 6-2

Diệp Cương nói xong, hấn thấy vợ đang nhìn mình vẻ khiếp sợ và kinh ngạc. Hấn ảo não vò đầu: “Coi như anh chưa nói gì.” Hấn bực mình vì đã không làm chủ được cảm xúc của mình.

“Cuối cùng thì anh cũng đã cho em biết nỗi khổ tâm của mình.” cô nâng khuôn mặt hấn lên, nhìn vào mắt hấn.

“Anh không muốn em phải bận lòng. Với lại anh cũng đã đồng ý với em sau khi kết hôn sẽ ở lại Đông Kinh, mệt mỏi của anh là do anh lựa chọn, không trách ai hết.” hấn cứng rắn nói.

“Anh nói vậy thì cũng đúng, nhưng cuộc hôn nhân của chúng ta có đáng để anh phải trả một cái giá như thế này không?” cô hỏi.

“Em có ý gì?” Diệp Cương giật mình, ngồi thẳng dậy, nhìn cô chăm chăm.

“Em muốn nói, cuộc sống gia đình là chuyện của cả hai bên. Sao anh cứ muốn coi em là đứa trẻ lên ba, không cho em tham gia chuyện gì? Em cũng muốn chia sẻ với anh mà.”

Nghe thấy vậy hấn sáng mắt lên, cầm lấy tay vợ hỏi: “Thế tức là em đồng ý thôi học à?”

“Chuyện đó và chia sẻ cuộc sống gia đình là hai chuyện khác nhau. Quán sách của em buôn bán như vậy thì phải va chạm với nhiều loại khách hàng, cho dù em không học với Simon nữa, nhưng khi anh ta tới mua sách thì em cũng không thể đuổi người ta đi được.” cô cố gắng không nói nhiều về đề tài này nữa.

Diệp Cương rất muốn bình tĩnh để thảo luận đề tài này, nhưng hấn đã quá mệt mỏi.

“Thế nên anh mới muốn em thôi việc, chuyên tâm làm bà chủ gia đình, không phải mọi phụ nữ Nhật Bản đều như vậy à? Sau này, nếu có con, em còn phải dành hết tâm sức để chăm sóc con nữa chứ.”

“Em chưa muốn có con bây giờ.” cô khó hiểu nhìn hấn, không hiểu vì sao hấn lại lái sang chuyện khác.

“Em cũng rất thích trẻ con mà.” hấn luôn cho rằng một gia đình mỹ mãn là phải có con cái đằm thắm.

“Em thích trẻ con, nhưng hiện tại thì chưa được vì điều kiện cuộc sống chưa cho phép.”

“Vậy nên anh muốn em thôi việc là vì thế.” hấn ôm lấy cô, nói bằng giọng dụ dỗ, thầm nghĩ sẽ mau chóng giải quyết vấn đề này.

“Nếu em cũng muốn anh thôi việc ở nhà, anh có đồng ý không?” cô đẩy ra tay hấn, lui về phía sau từng bước, nghiêm túc nhìn hấn.

“Sao anh có thể thôi việc được, công việc của anh liên quan đến gia đình và trách nhiệm.” Diệp Cương liền từ chối ngay.

“Có phải vì anh ở địa vị cao nên không thể từ chức được, còn em chỉ là vô danh tiểu tốt nên thôi việc lúc nào cũng được à?” cô hỏi hấn bằng giọng buồn bã.

“Thôi, đủ rồi.” Diệp Cương đứng bật dậy, nắm lấy vai vợ, ra lệnh: “Hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng mọi chuyện! Lần này anh về Đài Loan họp là để khẳng định: anh muốn về đại lục nghỉ ngơi nửa năm, tranh thủ xây mới thêm hai khách sạn. Nếu còn thời gian anh sẽ qua Đài Loan xử lý công chuyện của công ty quản lý địa ốc. Và anh muốn em thôi việc, cùng anh về đại lục.”

Hấn quyết định dứt khoát làm cho Thư Dĩ Nhu không thốt lên lời, chỉ có thể nhìn hấn bằng ánh mắt đau đớn, thân hình mảnh mai không tự chủ được mà run lên.

Cô vẫn nghĩ rằng hấn hiểu cô mê sách cổ đến thế nào, hóa ra chỉ là do cô tự đa tâm mà thôi...

“Nếu em từ chối thì sao?” Dĩ Nhu yếu ớt hỏi lại.

Diệp Cương nheo nheo mắt, gằn giọng nói: “Nếu em thích thế thì để gặp anh, hàng tuần em cứ bay đến Bắc Kinh hoặc Thượng Hải.”

“Em không thích đi máy bay.”

“Em vừa nói cuộc sống gia đình là chuyện của cả hai người đấy thôi! Em cũng muốn chia sẻ công việc với anh mà, như vậy chúng ta cùng chung sức cho cuộc hôn nhân này còn gì!”

“Em không muốn anh phối hợp với em kiểu ấy, mà em muốn anh nên coi việc chúng ta không thể ngày nào cũng gặp nhau là chuyện bình thường. Chúng ta mỗi người một nơi cũng đâu phải là chuyện đáng sợ gì.” Cô nhìn hấn vẻ cầu xin.

Nghe câu ấy, nhìn thái độ bình tĩnh của cô, Diệp Cương có cảm giác như thể hấn vừa người ta chém cho một đao vậy. Trong khi hấn coi cô là ánh mắt trời của đời mình, là sinh mệnh của hấn, chỉ trừ những khi chuyên tâm vào công việc thì thôi, còn lại đều là nhất tâm nhất ý yêu cô. Vậy mà cô lại.....

“Cho dù chúng ta không gặp nhau nửa năm, em cũng thấy không vấn đề gì chứ?” hấn trầm giọng hỏi.

“Yêu một người, đơn giản chính là yêu thôi. Không phải ngày nào cũng gặp nhau là yêu nhau tha thiết.”

Diệp Cương trợn mắt, nghiêng răng nhìn vợ, mặt tối sầm lại giận dữ. Hấn ao ước mình có thể giống con tính tình có thể dậm chân, dậm ngực, kêu to lên để phát tiết hết những bức tức này.

“Em nói rằng em không cần? Anh cam tâm tình nguyện đi đi về về Đông Kinh như con thoi, em cho rằng anh rảnh rỗi lắm sao?” hấn không nhịn được, cao giọng hỏi.

“Em không cho là anh rảnh rỗi, chỉ là em thấy anh không cần phải vội vội vàng vàng như thế làm gì. Dù em không thường xuyên ở gần bên anh, thì trong tâm mình em vẫn luôn nhớ đến anh mà.” cô sốt ruột giải thích.

Diệp Cương nắm chặt hai tay lại, cố kìm chế không hét lên với cô.

Hắn đã yêu cô nhiều đến vậy thì cô cũng phải đáp lại tương tự chứ!

“Nếu hai người hai ngả thì có phải là một gia đình không? Em sẽ không vì anh mà chịu hy sinh à?” hắn hỏi.

“Nếu bây giờ có xe đâm vào anh, em sẽ sẵn sàng đứng chắn trước mặt anh, chịu chết thay anh.” Cô trả lời ngay.

Sắc mặt hắn tốt lên một chút khi nghe vợ nói thế, hắn ôm vai lấy cô, kéo cô vào lòng mình. Dĩ Nhu nói tiếp: “Nhưng thực tế chuyện này không xảy ra, với em không phải cứ ở kè kè bên nhau hai tư giờ một ngày thì mới là vợ chồng.”

Diệp Cương lại tức giận, hắn hỏi vợ bằng giọng trách cứ: “Thế nếu anh bảo dù em có đến đại lục thì thực chất quan hệ vợ chồng chúng mình chỉ là thùng rỗng kêu to thì sao?”

Ngực Thư Dĩ Nhu thắt lại, cô nhìn vào đôi mắt đầy lửa giận của chồng.

“Có phải ý anh là muốn ly hôn không?”

“Sao em lại nghĩ thế?” hắn bực tức, đành phát tiết bằng cách đá vào bàn ghế.

Có tiếng đồ vỡ, phòng khách phút chốc đã lộn xộn.

Thư Dĩ Nhu nhìn khuôn mặt vừa mệt mỏi vừa giận dữ của hắn, cô phát hiện ra mình đã gây ảnh hưởng không tốt cho hắn: khuôn mặt tối sầm, đôi mắt có vằn đỏ, nhìn không tốt tí nào.

Chẳng lẽ mọi việc cô làm đều sai ư?

Không phải là cô không muốn chung tay kết phối hợp với hắn, chẳng qua là cô muốn có thời gian cẩn thận suy nghĩ thêm một chút để xem xem mình có thể buông tay mọi thứ, chuyên tâm ở bên cạnh hắn không. Dĩ Nhu luôn không thích suy nghĩ của hắn là vợ chồng thì phải ngày nào cũng phải nhìn thấy nhau, ở bên nhau, nhưng hắn luôn bảo thủ giữ khư khư ý nghĩ ấy, cho rằng như thế mới là một gia đình trọn vẹn. Dù cho cô đã phân tích hết lời nhưng hắn vẫn không chịu. Dĩ Nhu hít vào một hơi khí lạnh, rùng mình nói:

“Chúng ta hãy ly hôn đi.”

Diệp Cương giật lùi lại từng bước, ngã ngồi xuống ghế, hắn có cảm giác bom nổ bên tai làm hắn ù tai, tim đập mạnh, vậy mà người gây ra điều này lại đang điềm nhiên đứng nhìn hắn, bình thản như không.

Hắn bị đánh bại hoàn toàn rồi. Hắn đau đớn nhìn cô, run giọng hỏi:

“Đây là cách giải quyết chuyện này của em à?”

Thư Dĩ Nhu ngồi xuống tay ghế, ôm lấy hắn, nhưng lúc này Diệp Cương nét mặt đang đại ra, trắng bệch, hắn không vuốt tóc vợ như hàng ngày vẫn làm mỗi khi cô ôm lấy hắn.

“Chặt đi thân cây thì từ đó mới nảy sinh ra mầm non mới. Em muốn chúng ta hãy xa nhau một thời gian, để cùng thử nghiệm xem khoảng cách có ảnh hưởng nhiều đến chúng ta hay không? Em không cần anh phải vất vả vì em, cũng không cần anh ngày nào cũng kè kè ở bên em.” Dĩ Nhu cố nén đau lòng, nắm chặt tay hắn, nói rõ suy nghĩ của mình cho hắn hiểu.

“Nhưng xa nhau một thời gian, không có nghĩa là chúng ta phải ly dị.” thân nhiệt hắn dần trở lại bình thường, cầm tay vợ lên nói.

“Nếu không ly hôn thì anh vẫn dùng quyền làm chồng để kiểm soát mọi việc của em.” Nghe câu trả lời hiểu rõ ý đồ của mình ấy làm cho Diệp Cương lại bực tức trở lại.

“Được, em đã muốn ly hôn thì mình ly hôn. Em đã không cần cuộc hôn nhân này nữa, anh có thể ép buộc em được hay sao?” Diệp Cương khép mắt lại, không muốn nhìn cô nữa.

Đây thực sự là một loại khổ hình!

Hắn cúi đầu, nhìn đôi bàn tay mình và nghe được tiếng thở dốc của chính bản thân hắn.

“Em quan tâm đến hôn nhân chứ, nhưng em quan tâm đến anh hơn. Em không muốn vì em mà anh phải chịu cực khổ.” cô vỗ nhẹ lên tay hắn, dịu dàng nói.

Diệp Cương hít vào một hơi, đẩy tay cô ra.

Thư Dĩ Nhu không lùi bước, đứng nguyên tại chỗ chịu đựng cơn tức giận của hắn.

“Em có thể đồng ý với anh chuyện nghỉ việc ở quán sách, cùng anh về đại lục sống.” cô đặt tay lên môi hắn, không cho hắn có cơ hội nói chuyện. “Nhưng đây không phải là cách giải quyết triệt để vấn đề. Nếu sau đó anh còn yêu cầu em những chuyện khác và muốn em làm theo anh, liệu em có làm được không? Nếu như vậy có lẽ em không còn là em nữa rồi?” cô bình tĩnh nhìn hắn, nghiêm túc nói.

“Em quan trọng hóa vấn đề rồi, có lẽ em sẽ tìm được một người khác hợp với em hơn.”

“Anh chính là một nửa của em. Em hy vọng chúng ta cho nhau một khoảng thời gian, anh sẽ học được cách thả lỏng mình, còn em cũng sẽ học hỏi thêm để cho cuộc sống của hai ta có thêm nhiều điều chung.”

“Anh chỉ cho em nửa năm thôi.” hắn nghiêng răng nói.

“Là cho ‘chúng ta’ nửa năm để cùng thay đổi, vì cuộc hôn nhân này không phải chỉ có mình em cần phải suy nghĩ.” cô lập tức sửa lại câu hắn nói.

Diệp Cương trợn mắt nhìn cô, đến bây giờ thì hắn biết hai người khác nhau ở những điểm nào rồi.

Cô cho rằng cô sẽ không nhung nhớ, cho rằng cô có thể bình thản mỗi khi xa cách hắn, còn hắn thì luôn muốn ở bên cạnh cô, làm cô có cảm giác mình bị kiểm tỏa.

Mà hắn luôn quan niệm: khi yêu một người, tức là sẽ phải cùng người đó sớm chiều ở chung!

Đây là một cuộc chiến mà, chẳng lẽ hắn chưa chiến đã bại?

Diệp Cương đứng dậy, mặt không đổi sắc nhìn cô. Hắn rất hy vọng sau khi ly hôn cô cũng sẽ như hắn bị nổi tương tư hành hạ, nếu như thế dù hắn có phát điên lên vì nhớ cũng không sao!

“Ngày mai anh sẽ gọi cho luật sư nói chuyện ly hôn.” Hắn lạnh lùng nói.

“Vâng.” Nhìn nét mặt của hắn làm cô đau lòng như cắt, nhưng Dĩ Nhu không hối hận với quyết định của mình.

Cô yêu hắn, luôn mong muốn được cùng hắn đến bạc đầu giai lão, nhưng điều cần làm bây giờ là giữa hai người họ phải thay đổi cách thức đối xử với nhau. Nếu họ thật sự thuộc về nhau thì họ sẽ sớm ở bên nhau trở lại thôi. Thư Dĩ Nhu tay này cấu vào lòng bàn tay kia để củng cố quyết tâm của mình.

Diệp Cương xoay người, đi vượt qua mặt cô, hướng về phía phòng khách!

Vài ngày sau, Diệp Cương và Thư Dĩ Nhu ký tên đồng ý ly hôn.

Hắn để lại căn hộ cho cô, bản thân mình thì chuyển vào khách sạn ở.

13. Chương 7-1

Linh linh linh linh tiếng chuông báo thức vang lên đỉnh tai nhức óc. Nhưng mà, Thư Dĩ Nhu vẫn nằm yên trên chiếc giường cỡ king size trong phòng ngủ.

Linh linh linh linh linh linh linh linh

Thư Dĩ Nhu kéo chăn trùm qua ngực.

Linh linh linh linh linh linh linh linh linh linh linh linh

Đồng hồ báo thức vẫn kêu, Thư Dĩ Nhu cuối cùng cũng thức giấc.

Hôm qua phải đến ba, bốn giờ sáng cô mới ngủ được, bây giờ thấy vô cùng mệt mỏi.

Dĩ Nhu nghiêng người ngồi dậy, chậm rãi đứng lên, tắt đồng hồ báo thức rồi lại từ từ nằm xuống giường. sao chẳng có ai tắt cái đồng hồ báo thức này đi nhỉ? Sao Diệp Cương lại không có ở đây? Cô nhúu chặt đôi lông mày, phải đến một phút sau mới sực tỉnh.

Ôi! Hôm nay là ngày đầu tiên sau cuộc ly hôn.

Đôi mắt Thư Dĩ Nhu ngập nước, khuôn mặt buồn bã.

Diệp Cương hôm qua đã chuyển ra ngoài ở rồi, giờ đây chỉ có mỗi mình cô ở lại chỗ này.

Vì thế sẽ không còn ai mỗi sáng quàng khăn lên cổ cho cô, rồi ôm cô từ giường vào phòng tắm.

Sẽ chẳng còn ai che chở cho cô nữa, chẳng còn ai vì cô luôn mua những đồ ăn cô ao ước đem đến trước mặt nữa.

“Ôi.” thân hình mảnh mai của cô co lại.

Nhưng bù vào đấy cô có tự do.

Cô sẽ không cần phải báo cáo hành tung của mình cho ai hết, không cần phải cố chịu đựng ngủ trên những chiếc giường xa lạ ở những nơi xa lạ, không cần phải đối phó với những suy nghĩ bất an của Diệp Cương..... Đó mới là nguyên nhân chính khiến cô muốn ly hôn.

Vậy thì tại sao giờ đây cô lại thấy mình buồn bã đến thế?

“Mình lại giống trước đây thôi, tự lập tự cường.” Thư Dĩ Nhu lẩm bầm với bản thân mình, rồi lê thân mình xuống giường, vô cùng chậm chạp đi vào phòng tắm. “Sống một mình thì có gì là không tốt đâu, thật sự, thật sự là không vấn đề gì.”

Thư Dĩ Nhu nói xong, lại ở trước cửa phòng tắm khe khẽ thở dài.

“Ôi...”

Thư Dĩ Nhu có cá tính hoàn toàn đối lập với vẻ ngoài vô cùng nữ tính của mình: đôi mắt long lanh nước, làn da mịn màng, tóc dài mượt mà, nhu thuận như nước; còn cá tính bên trong lại vô cùng cứng rắn: khi đã quyết tâm là gì thì không ai cản được. Vì vậy, cô mới có thể ly hôn một cách dứt khoát như thế.

Nếu cô đã quyết định sống một mình thì cô sẽ không lãng phí thời gian cho việc thay đổi ý định hoặc buồn bã nữa.

Thế cho nên, ngay ngày đầu tiên ly hôn xong, Dĩ Nhu ăn một bữa sáng phong phú, rồi mặc chiếc váy dài nhuộm màu anh đào yêu thích nhất, khoác thêm chiếc áo choàng màu trắng có vạt vàng nhạt trước ngực, quàng thêm chiếc khăn len nhiều màu. Sau khi trang bị ầm ập như vậy, cô khoác chiếc ba lô lên vai, ra khỏi nhà. Căn hộ mà Diệp Cương để lại cho cô chỉ cách quán sách mười lăm phút đi bộ. Nếu là người bình thường khác, chắc đi chỉ mất năm phút là đến. “Thật ra, Diệp Cương đối xử với mình rất tốt.” Thư Dĩ Nhu vuốt ve chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, cô vẫn để nó nguyên ở vị trí ấy, thầm nghĩ.

“Chỉ có điều đối với chính bản thân mình thì không tốt chút nào, luôn luôn có cảm giác bất an.” Cô nhúu đôi lông mày.

Vì Diệp Cương đang ở ngoài kia cố gắng nên cô cũng phải cố thôi. Trong thời gian nửa năm, cô phải tìm được cách cùng chung sống dưới một mái nhà với hắn trong tương lai.

Thư Dĩ Nhu hít vào một hơi dài, thầm nhủ hôm nay là thứ ba, là ngày mà cô yêu thích nhất: hội thư của quán.

Dĩ Nhu đã định giá xong bộ sách mà cô thích nhất, viết xong đề tựa, cho vào phong bì, đáng lẽ ra cô phải thấy vui vẻ mới đúng chứ?

Thư Dĩ Nhu mỉm cười, tập trung đi qua ngã tư đường trước mặt, đi qua mấy quán trà và mấy quán sách đã mở cửa.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm giấy mực, dù là cô đã ngấm phở bán sách cổ này hàng mấy trăm lần rồi mà vẫn không thấy chán.

“Chào buổi sáng.” Thêm Đăng – chủ một cửa hàng đang mở cửa, chào cô.

“Chào bác Thêm Đăng. Chỗ lưng đau của bác đã khá lên chưa?” Thư Dĩ Nhu hỏi thăm.

“Cô bảo tôi uống trà đỗ trọng rất có hiệu quả, mỗi tội thật là đắt.” Thêm Đăng chấp tay sau lưng, nghiêm trang trả lời.

“Người Hoa chúng cháu có câu “thuốc đắt đã tật”, chúc bác sớm khỏi hẳn.” Dĩ Nhu mỉm cười với ông, tiếp tục đi về phía trước.

Thêm Đăng tiên sinh nhìn Thư Dĩ Nhu đang đi về phía trước như mộng du. Vô cùng quái lạ, rõ ràng là ông thấy cô đang bước đi, nhưng ông đã treo xong biển hiệu cho cửa hàng mình rồi mà cô mới đi qua hai gian nhà thôi?

“Chào bà Sâm Tân ạ.” Thư Dĩ Nhu vẫn hồn nhiên đếm bước một cách chậm rãi.

“Chào buổi sáng, gần đây hình như cô không xuất ngoại nữa nhỉ?” Bà Sâm Tân oang oang hỏi.

“Vâng ạ, thời gian này cháu không đi đâu cả, ngày nào cũng có mặt ở quán của mình.” Thư Dĩ Nhu chợt thấy đau thắt trong lồng ngực, làm cô phải vuốt vuốt ngực.

“Tốt, vậy thì tối nay có muốn ăn món cơm nắm của tiệm Sâm Tân này không?”

“Cám ơn bà ạ.” Thư Dĩ Nhu nói xong, còn nuốt nước bọt ừng ực làm cho bà phải bật cười.

“Thế thì nhanh chân lên, cháu còn một đoạn xa nữa mới đến cửa hàng đấy.” bà giục.

Thư Dĩ Nhu mỉm cười, gật đầu rồi đi tiếp.

Trên đường đi, cô cố gắng bắt mình mỉm cười, ân cần chào hỏi mọi người quen để xua đi nỗi buồn trong lòng, thế nên khi đến quán sách đã là mười một giờ sáng (bái phục!)

“Sao em đến muộn thế?”

Thư Dĩ Nhu nhìn khuôn mặt lạnh băng của Diệp Cương, nhất thời đầu óc trống rỗng, còn trái tim thì đập điên cuồng trong lồng ngực.

Hắn! Làm sao lại có thể có mặt ở đây!

Diệp Cương không đổi sắc mặt, chăm chú nhìn cô. Hắn đã phải đấu tranh với bản thân mình rất nhiều.

Hắn đã tự nhủ với bản thân mình hàng trăm lần, nhưng đôi chân không hề tuân theo, lại tự điều khiển hắn đi đến đây nhìn cô một cái. Hắn muốn xem xem cô có bị nổi tương tư hành hạ không, có thấy đau đớn vì cô độc không. Ngày mai là hắn phải quay về Đài Loan, hắn đường đường là một nam nhi cứng cỏi, chẳng lẽ còn không chịu được mấy giờ xa cách này ư? Hắn đã dứt khoát chuyển ra khách sạn sống, giờ đây lại xuất hiện trước mặt cô, khác nào thừa nhận nỗi thống khổ của hai người cùng sống cùng một thành phố mà không cách nào đến được với nhau?

Nhưng kết quả thì thế nào đây?

“Sao em lại phát run lên thế?” Diệp Cương giả vờ như không, cầm tay cô, thấy đôi tay cô lạnh giá, vội kéo lại khăn quàng cho cô.

Thư Dĩ Nhu chợt thấy khó thở, vội hít sâu vào một hơi.

“Anh... anh... Sao anh lại ở đây?”

“Anh muốn mời em tối nay đi ăn”. Hắn tỏ vẻ thản nhiên nói.

“Nhưng... chúng ta đã ly hôn rồi mà?”

“Ly hôn rồi thì không thể cùng nhau ăn bữa cơm được ư? Với lại mai anh về Đài Loan rồi.” Diệp Cương nâng cằm cô lên, hàm hồ nói.

“Nhưng hôm nay em muốn sửa lại mấy cái trứng trong quán.”

“Em cứ làm, đến năm giờ thì thôi, mai lại làm tiếp.” Diệp Cương liếc nhìn đồng hồ, như thể hắn đang vô cùng bận rộn, không rỗi hơi tự nhiên tìm đến cô.

“Nhưng tối nay bà Sâm Tân đã mời em món cơm nắm của tiệm bà ấy.”

“Anh hẹn em đi ăn là muốn ăn món thiên phù la của nhà hàng Thiên Nhất Sơn.” Hắn nhìn cô chằm chằm.

“Ôi, thế cơ à?” Thư Dĩ Nhu kêu lên vì cô đã được nghe đại danh của nhà hàng này từ rất lâu rồi.

Bình thường, Diệp Cương có thể ỷ vào thế lực của mình mà chen ngang vào mấy nhà ăn đứng đầu, đẩy bữa hẹn của mình lên trước được mấy tháng, thậm chí nửa năm. Nhưng nhà hàng này thì không thể, hắn chỉ có thể cho thư ký của mình xếp hàng đặt chỗ như mọi người mà thôi.

“Đúng thế, anh đã cho Hứa thư ký đặt chỗ cách đây hai tháng, không ngờ lại rời vào đúng ngày hôm nay, là ngày chúng ta vừa ly hôn xong.” Ánh mắt Diệp Cương thoáng một tia buồn bã, nhưng rất nhanh đã được hắn giấu đi.

“Nếu biết trước thế này, em đã....” cô lẩm bẩm trong miệng một cách vô thức.

“Ăn xong đã rồi mới ly hôn?” Diệp Cương nhíu đôi lông mày rậm thành một đường thẳng, đứng dậy hỏi.

“Không phải thế, nếu em biết trước thế này thì em đã từ chối lời mời của bà Sâm Tân, đáng lý ra anh phải gọi trước cho em chứ.” Thư Dĩ Nhu vội vã giải thích, đôi tay nhỏ bé nhéo lên cánh tay hắn.

“Anh cũng thế, sáng nay nhìn lịch trình mới biết được, vì tối hôm qua anh uống rượu.” hắn còn uống say đến mức nửa đêm gọi cho bạn hắn là Lôi Trấn Vũ ở Đài Loan, than thở khóc lóc mất đến mười phút.

“Sao lại uống rượu? Anh có uống thì cũng chỉ nên uống một ly thôi vì uống rượu rất hại cho gan, hạn chế được chừng nào thì càng tốt chừng ấy.” cô nhíu mày phản đối..

“Chúng ta mới ly hôn ngày hôm qua, em không lẽ lại muốn nhanh chóng quên hết?” Diệp Cương trầm giọng nói, lại nghĩ đến bản thân mình vừa mới ly hôn xong đã giả vờ quên, đến mời cô đi ăn tối cùng, sắc mặt lại càng xấu đi.

Cô nhìn hắn đôi mắt đỏ sọng vì thiếu ngủ, lại cảm thấy vô cùng áy náy.

“Em làm sao có thể quên được....” cô cúi đầu đến mức cằm dính vào ngực, nhỏ giọng nói.

“Tốt, anh đi làm đã, chiều nay anh có cuộc họp. Sáu giờ chiều anh sẽ qua đón em, em đừng làm việc quá sức đấy.” Diệp Cương vỗ vỗ lên đầu cô.

Cô gật đầu theo phản xạ, nhìn theo bóng hắn đang khuất dần.

Phong cách đi lại và phong cách làm việc của hắn thật giống nhau: rất nhanh và quả quyết, không hề dừng lại, mọi thứ đều kín kẽ, không cho người khác có thời gian suy nghĩ, hắn đã đưa ra quyết định luôn.

Không biết hắn đã chờ cô ở đây bao lâu rồi? Hắn đường đường là một đại nhân như thế, vì biết cô không thích nghe điện thoại, lại không có di động, nên mới cất công đến tận đây chờ cô.

Nhưnghình như có điều gì không ổn, bọn họ đã ly hôn, cô đã là người độc thân rồi mà, sao Diệp Cương lại đến mời cô đi ăn cơm tối cùng thế này?

“Diệp Cương.....” cô vội chạy đuổi theo gọi hắn, nhưng hắn đã đi khuất rồi.

“Chúng ta đã ly hôn rồi mà.” Cô vô lực quay trở về quán sách.

14. Chương 7-2

“Chào buổi sáng, hôm nay có một nhóm thư khách (những người buôn bán, sưu tầm sách cổ), đến bán sách, chắc là chị sẽ rất thích đấy. Với lại báo cáo doanh thu tháng này tôi cũng đã làm xong rồi, so với tháng trước, tháng này doanh số của mình tăng thêm 10% đấy.” nhân viên của hàng: Linh Mộc nhìn thấy cô đi vào, vội nói.

Thư Dĩ Nhu nhận bằng báo cáo của Linh Mộc làm, xem xét một cách cẩn thận. Cô ghi lại những ý kiến cần chú ý, rồi đi đến những bộ sách được đưa đến, đánh giá kỹ càng, lựa chọn và định giá chúng

Sau khi sắp xếp công việc tương đối ổn thỏa, Dĩ Nhu mới bước vào gian phòng bên trong, ngồi xuống ghế: cô co chân, khoan tay trên đầu gối, tựa khuôn mặt mình lên đó, trầm tư suy nghĩ.

Cô hiểu Diệp Cương. Nếu cô không ngăn cản sự tấn công của hắn, thì sẽ rất nhanh thôi cô lại bị hắn bắt nạt, kéo cô quay trở về bên hắn.

Dĩ Nhu nghiêng người, với lấy điện thoại, gọi cho cho Hứa Dịch Luân – thư ký của Diệp Cương.

“Hứa thư ký, tôi là Dĩ Nhu đây. Nhờ anh nói với Diệp Cương là tối nay tôi bận, không thể đi ăn cùng anh ấy được, anh ấy hãy rủ người khác đi cùng đi.” Cô nói nhanh, vội vã cắt điện thoại, không cho người bên đầu dây kia kịp nói gì. Diệp Cương chắc chắn sẽ vô cùng giận dữ.

Nếu chỉ là giận dữ không thôi thì còn đỡ, nhưng cô biết hắn sẽ đau lòng, đây mới là nguyên nhân làm cô đau lòng theo. Thư Dĩ Nhu khép chặt mắt lại, trong ngực lại cảm thấy đau nhói lên.

Cô biết hắn yêu cô, quan tâm đến cô, nhưng điều cô cần là một không khí mới mẻ, còn hắn thì phải biết cách sống tốt khi còn lại một mình. Nếu hắn không thể làm như vậy được thì..... Dù sao.....

Bọn họ cũng đã ly hôn.

Nhưng sau khi ly hôn, chẳng lẽ lại hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ à?

Khi Diệp Cương nghe Hứa thư ký chuyển lại lời từ chối của Thư Dĩ Nhu, đôi tay hắn run lên vì giận dữ. Cô thậm chí còn không thèm trực tiếp gọi điện cho hắn, chứng tỏ đã quyết tâm từ chối đi ăn tối cùng hắn.

Hắn dù là chưa biết làm thế nào để có thể buông tay, nhưng có nhất thiết cô phải dùng phương cách này để từ chối hắn hay sao? Hắn biết cô rất thích ngắm nhìn những món ăn cầu kỳ, hoa mỹ, hắn đã tốn không ít tâm cơ, chỉ cần nhìn nụ cười của cô thôi. Dù công việc chưa giải quyết xong, hắn vẫn muốn ngồi bên cạnh cùng ăn với cô, rồi sau đó khi về hắn lại phải làm việc như điên để bù lại, hắn không hề hối hận.

Ai mà có thể ngờ được, hắn yêu thương, chiều chuộng cô như thế mà cô lại muốn ly hôn!

Đơn giản là cô cho rằng hắn không biết cách đối xử với nhau như thế nào trong cuộc sống vợ chồng? Hắn không hiểu rằng giữa hai người cũng phải có mảnh trời riêng? {hana: *lon ton bon chen* cái nì em công nhệm nhá... ai cũng phải có một góc nhỏ cho riêng mình, kể cả trong hôn nhân như vớ tênh êu đoá*vô tay* }

Về! Hắn chỉ biết một điều thôi: dù có còn là vợ chồng hay không thì cô vẫn là người phụ nữ của hắn!

“Giám đốc, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài đây.” Hứa Dịch Luân tuy tỏ ra trấn định, nhưng thực tế hắn đang thâm run.

Giám đốc bình thường khuôn mặt vốn đã không mềm mọng gì, bây giờ còn đang tức giận tóe lửa, chẳng ai muốn lại gần hết.

“Từ từ đã.” Diệp Cương không kiên nhẫn nói, quay trở lại ghế ngồi của mình.

Trên máy tính đang đăng tin, hôm qua khách sạn của họ đã tuyên bố thành lập công ty quản lý địa ốc, sẽ mở cửa cả mấy ngày tết.

Hơn nữa dự đoán trong tương lai, ở châu á sẽ có đến mười khách sạn gia nhập liên minh hệ thống khách sạn do Diệp thị quản lý.

“Ta đợi tạp chí thương mại phỏng vấn hay lùi chậm lại sau? Còn bữa tối đã đặt rồi thì tính sao đây?” Hứa Dịch Luân đứng ở cạnh cửa hỏi.

“Không cần hoãn, bữa tối hủy đi cho tôi.”

“Vâng.” Hứa Dịch Luân gạt đầu, rời khỏi cửa.

Diệp Cương trừng mắt nhìn điện thoại di động, như muốn đánh nhau với nó, hắn muốn gọi hỏi lại Thư Dĩ Nhu rằng chẳng lẽ cô cam tâm vì mấy năm cơm kê vàng ấy mà từ chối đồ ăn của các đầu bếp cấp bậc tông sư kia?

Nhưng nếu như mệnh lệnh có thể giải quyết mọi vấn đề, thì ngày hôm nay họ đã không đến nỗi phải ly hôn.

Diệp Cương cầm điện thoại di động lên, rất không cam lòng muốn hỏi lại cô: hắn phải làm thế nào thì cô mới không cảm thấy bị áp lực?

Linh linh.....

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, làm hắn giật bắn mình, hắn nhấn nút nghe ngay lập tức.

“A lô.”

Diệp Cương không bao giờ nghĩ rằng gọi điện cho hắn là bà cô của mình, sau khi nghe điện thoại xong, sắc mặt hắn trầm xuống, lại vợ vẫn suy nghĩ xem làm thế nào để có thể mang Thư Dĩ Nhu quay về bên hắn.

Vì hắn muốn sắp xếp lại chuyện này một lần nữa, nên hắn hoạch định ngay hành trình tiếp theo, như vậy là tròn hai mươi tư giờ liền hắn đã không ngủ.....

Ngày ly hôn đầu tiên, Thư Dĩ Nhu ở quán sách cả ngày, không cho phép mình nghỉ ngơi lấy một tiếng, chân chân chính chính thuần túy là một chủ quán sách. Trong quán, sách vở, giấy viết, mực in bày hết ra làm cho không gian có một hương vị hỗn hợp, nhưng lại có thể làm cô thấy bình tĩnh lại.

Nếu không bởi vì giá sách bằng inox tốt hơn giá gỗ thì cô đã cho chuyển hết giá sách trong cửa hàng sang giá gỗ rồi. Suy đi tính lại thì cô cũng không đủ kinh phí để làm như vậy. Với lại chuyện này cũng không thể cho Diệp Cương biết, nếu không hắn dứt khoát sẽ chịu mọi cho phí, để hóa giấc mơ có một quán sách cổ đầy phong cách của cô thành hiện thực, dù cô có phản đối thế nào đi nữa.

“Cô chủ, cô chủ.....”

Thư Dĩ Nhu mơ hồ nghe được có ai đang gọi mình, làm cô tỉnh giấc mộng, thấy cậu nhân viên Linh Mộc chạy đến.

“Có chuyện gì thế?” cô đặt bức cổ thư sẽ đem đi dự thi xuống, hỏi.

“Ông xã của cô chủ đang ở ngoài kia.”

Ôi! Thư Dĩ Nhu vội quay lại nhìn ra, quả nhiên thấy Diệp Cương đang đứng ở ngoài cửa. Vì không muốn nghe những lời ra tiếng vào của dư luận nên cô và Diệp Cương cùng đồng ý là không công khai tin tức họ đã ly hôn ra bên ngoài. Nhưng tại sao hắn “lại” đến đây nữa nhỉ?

“Mình đã nói là không đi rồi mà, với lại bây giờ đã 5 giờ rưỡi rồi còn gì, có đi cũng không kịp nữa.” Thư Dĩ Nhu thì thảo tự nói với mình.

“Đây chính là anh ta có ngụ ý cho chị hiểu là anh ta sẽ chiếm hết thời gian của chị đấy.” Linh Mộc không hổ là bạn tốt của Simon, không khách khí gì, nói ngay.

“Được rồi, chị muốn nghe lời giải thích của anh ấy” Thư Dĩ Nhu nhìn nét mặt của Diệp Cương, thấy hắn có vẻ cau có nên cô lập tức đi ra cửa luôn.

“Anh ấy là chồng của chị, cần gì phải giải thích.” Linh Mộc nói.

“Chị không cần em bình luận chuyện của vợ chồng chị.” Dĩ Nhu nhìn Linh Mộc, cho đến khi cậu ta trở về làm việc của mình mới thôi.

Ở ngoài cửa, Diệp Cương giống như một bức tượng đá đứng ở đó, không hề có ý muốn bước vào bên trong.

Hồi mới quen nhau, hắn đã nói hắn thật sự ghen tị với cái quán sách này vì nó chiếm quá nhiều thời gian của Dĩ Nhu, nên hắn không thích vào bên trong quán, thói quen này hắn vẫn giữ. Dù sau này đã quen biết nhiều hơn, dẫn đến cuộc hôn nhân chớp nhoáng, tính số lần hắn vào hắn bên trong quán chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Dĩ Nhu thấy chuyện này rất buồn cười, hóa ra vị đại nhân này ở thương trường làm mưa làm gió lại cũng có tính trẻ con như thế. Nhưng sự cố chấp này của hắn kéo dài mãi thì không còn là điều buồn cười nữa.

Thư Dĩ Nhu nhìn Diệp Cương vẻ mặt mệt mỏi đang xoa xoa gáy mình, chợt thấy đau lòng, nhưng cô bắt mình phải cứng rắn trở lại, nên tiên hạ thủ vi cường, nói:

“Em đã gọi cho Hứa thư ký và nói mình không đi ăn cùng anh rồi mà, với lại bà Sâm Tân cũng đã mang cơm nắm sang cho em rồi.”

“Đầu tiên hãy cho anh ăn đã, cả ngày nay anh chưa ăn một chút gì rồi.” Diệp Cương nói lỏng caravat, day day huyết thái dương.

“Sao lại cả ngày không ăn cái gì cả?”

Thư Dĩ Nhu mềm lòng ngay, vội quay vào trong quán.

Diệp Cương nhíu mày, khoanh tay trước ngực nhìn theo.

Hắn làm sao có thể không lo lắng cho cô đây? Người phụ nữ này lúc nào động tác cũng chậm chạp, nếu chẳng may có việc gì xảy ra thì không biết cô sẽ đối phó như thế nào.

Nhưng trước đây cô ấy không hề quen biết mình, ngày qua ngày vẫn như vậy mà trôi đi – Diệp Cương đánh thức lý trí của mình.

Ba phút sau, cô quay lại chỗ hắn, còn mang theo hộp cơm, đầu tiên lấy khăn ướt lau sạch tay cho hắn. Diệp Cương nhìn Linh Mộc đang mất chữ A, mồm chữ O nhìn hắn, hắn ngạo nghễ nhìn lại, cho đến khi đối phương phải chớp mắt mới thôi.

Người phụ nữ của hắn đang chăm sóc hắn, ai dám có ý kiến!

“Được rồi, có thể ăn cơm rồi.” Thư Dĩ Nhu mở hộp cơm ra, nắm cho hắn một nắm cơm.

Vì sợ hắn trong lúc ăn cơm nói chuyện sẽ ảnh hưởng không tốt cho tiêu hóa, nên cô lặng lẽ chờ hắn ăn xong hai nắm cơm, mới lôi trong túi của tạp dề ra chai dầu nóng, chậm rãi xoa lên huyết Phong Trì sau gáy cho hắn.

Đúng như cô đoán, gáy hắn đã cứng nhắc như đá tảng, khiến cô phải nhanh tay xoa bóp cho hắn. Diệp Cương cúi đầu xuống, cảm giác bó buộc cả ngày hôm nay lúc này đã cải tiến lên rất nhiều.

“Sao cả ngày hôm nay anh lại chưa ăn gì, Hứa thư ký không chuẩn bị đồ ăn cho anh à?” Thư Dĩ Nhu hỏi.

“Anh vừa quyết định đêm nay sẽ đáp chuyến bay cuối về Đài Loan, nên phải cố làm nốt mấy việc, chỉ kịp uống mấy chén cà phê cho tỉnh táo thôi.”

“Sao anh lại quyết định đột ngột thế?” cô cảm thấy bất an, vội nắm lấy tay hắn theo phản xạ tự nhiên.

“Bệnh tim của ông nội lại tái phát.” Diệp Cương khẽ nói vẻ lo lắng.

“Ông hiện giờ có khỏe không?” Thư Dĩ Nhu rất bất ngờ, không tự chủ ôm lấy tay hắn. Tuy hồi về Đài Loan đợt trước, cô mới gặp ông nội của Diệp Cương được một lần, nhưng cô hiểu ông chính là lãnh tụ tối cao của Diệp gia tập đoàn. Và Diệp Cương cũng vô cùng tin tưởng, tôn kính ông nội mình.

“Ông không sao, bây giờ đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi. Nhưng thời gian này cần phải tĩnh dưỡng nên ông đã từ chức chức vụ chủ tịch, đợt này trở về ban giám đốc muốn anh chỉnh đốn lại mọi việc.” Diệp Cương cầm tay cô, kéo cô lại gần mình hơn một chút.

Cô nhíu mày, lo lắng, đôi mắt long lanh nước nhìn hắn.

“Thế đợt này có phải anh có cơ hội được bầu vào chức vụ chủ tịch?” như vậy thì không phải hắn càng tăng thêm khối lượng công việc cho mình à?

“Ông nội cũng muốn thế, nhưng ban giám đốc thì chưa thông qua.”

“Thế còn ý của cô anh thì sao?” bà ấy với hấn vẫn còn nhiều mâu thuẫn với nhau mà.

“Đợt này anh về sẽ làm cho vây cánh của bà ấy rệu rã đi, nếu anh ứng cử thì có nhiều cơ hội vì anh cũng vẫn là con cháu chính thức của chủ tịch. Nếu là bà ấy, thì không có cửa gì đâu.”

Thư Dĩ Nhu hiểu rằng những va chạm ngoài xã hội thì cô không bằng hấn được, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò: “Anh phải cẩn thận, đề phòng người tối mình sáng nhé.” (ý là mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng) cô nâng khuôn mặt hấn lên, nhìn sâu vào mắt hấn..

“Được rồi.”

“Em cũng sẽ dặn Hứa thư ký nhắc anh ăn cơm đúng giờ.” nói xong, cô cắn cắn môi nén cảm giác đau lòng xuống.

“Sao em không trực tiếp gọi cho anh? Nhiều lúc anh cũng muốn trò chuyện với em qua điện thoại. Nhưng muốn em nghe điện thoại khó như du hành vào vũ trụ ấy.” hấn nói vẻ không vui.

“Tại anh không kiên nhẫn chờ điện thoại kêu ấy chứ, anh biết em vốn chậm chạp còn gì. Mà tóm lại anh đừng có ham việc, ngày chỉ ăn một bữa cơm, biết chưa?” cô chỉnh lại vạt áo cho hấn, trên mặt vẫn còn nét lo lắng.

“Nhưng anh thấy lúc em đề nghị ly hôn, động tác có chậm tý nào đâu.” Hấn bực mình, mĩa mai.

Cô cắn môi, cúi đầu xuống.

“Em xin lỗi.” cảm giác khó thở lại quay về.

“Anh không cần em phải giải thích.” Hấn vươn tay, nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô.

Thư Dĩ Nhu nhìn lại hấn, đây là vấn đề được nhắc lại nhiều lần rồi. Nhưng khi cô đã quyết tâm nén đau đớn, quyết định ly hôn, thì hai người sẽ bước về hai phía, có vậy mới tìm ra câu trả lời mà họ đang tìm. “Mấy giờ anh bay?” cô hỏi.

Diệp Cương sững lại, cảm thấy cô đang đuổi khách, hấn chợt thấy vô cùng mệt mỏi.

Chỉ cần một khoảnh khắc tình cảm như thế này thôi mà cô cũng không muốn cùng hấn. Chẳng lẽ cuộc hôn nhân ấy thực sự là sai lầm hay sao mà cô lại vội vàng chối bỏ nó như vậy?

“Tiền anh ra sân bay chứ? Trong nửa năm sau này, anh sẽ tối tăm mặt mày vì công việc nên sẽ không có thời gian quấy rầy em đâu.” Diệp Cương nhìn cô, trái tim chùng xuống, hấn nguyện ý buông tay rồi.

Nhìn ánh mắt đau đớn của hấn, cả người Thư Dĩ Nhu lạnh giá theo....

Không phải cô không hiểu sau khi ly hôn, hấn sẽ đau lòng. Cô cũng muốn ra sân bay nhìn hấn rồi đi để chắc chắn rằng hấn đã xa cô rồi.....

Thư Dĩ Nhu cúi đầu, nuốt nước mắt đang muốn rơi xuống vào, tay cô nắm lấy cánh tay hấn như ngày nào.

Diệp Cương nhìn xuống, thấy cô đang run rẩy, hấn vui mừng phát hiện ra cô còn để ý đến hấn, yêu thương hấn, chỉ là chưa tìm ra cách cùng hấn chung sống. Coi như cô đã quyết định đúng! Nếu bọn họ thực sự muốn sống cùng nhau đến bạc đầu thì hiện tại “buông tay” là điều duy nhất hấn phải làm. Hấn chỉ hy vọng khoảng cách và thời gian sẽ giúp hấn học được cách đối xử với nhau trong cuộc sống vợ chồng.

“Lúc anh không ở đây, em phải giữ gìn sức khỏe nhé.” Diệp Cương dặn.

Cô gật đầu, rơi nước mắt.

“Anh luôn luôn là người nhà của em, nếu có chuyện gì, hãy gọi cho anh.” Hấn ép buộc mình phải buông tay, lưu luyến vuốt lên đôi má mềm mịn của cô.

“Anh cũng thế.” cô cắn môi, cố gắng không bật khóc, đôi tay lại níu chặt lấy cánh tay hấn, nhất quyết không muốn rời.

Diệp Cương cúi nhìn cô, hôn nhẹ lên trán cô, ôm vai cô nói:

“Mình đi thôi, lái xe đang chờ.”

Thư Dĩ Nhu gật gật đầu, tự nhiên khoác tay hắt, cùng sóng bước đi.

Diệp Cương chăm chú nhìn tư thế ỷ lại của cô, hắt ao ước nuốt cô vào người, mang lên máy bay về Đài Loan.

Nhưng, hắt không thể. Bởi vì hắt biết nếu hắt không tự kiềm chế mình, thì bọn họ sẽ không có ngày quay lại đâu.

Vậy nên hắt nhẩn!

15. Chương 8-1

Năm tháng hai tuần sau, Thư Dĩ Nhu đang ở Đài Loan. Cô đến đây không phải vì Diệp Cương, mà vì cô đã tìm được người thân của mình! Trước đây không lâu, Hạ Tiểu Vũ – em gái song sinh của cô ở Đài Loan đã gọi điện cho cô. Khi nhận điện thoại, lúc này cô mới biết không phải cha cô chưa từng đi tìm hai mẹ con cô, vì ông không ngờ hai mẹ con đã đến Nhật Bản, nên dù đã xối tung cả Đài Loan lên mà vẫn không tìm được. Lúc nghe điện thoại xong cô mới biết hóa ra mình còn một em gái song sinh nữa.

Lúc em gái gọi điện cho cô, Dĩ Nhu phải mất đến hàng phút đồng hồ mới thốt lên lời. Nhưng rất nhanh, cô thừa nhận sự thật này và đồng ý nhận lời mời đến dự tiệc đính hôn của em gái.

Trong thời gian nhanh nhất có thể, Dĩ Nhu bàn giao lại công việc ở quán sách, thu thập hành lý, đáp máy bay sang Đài Loan ngay. Thư Dĩ Nhu cho rằng ông trời già đã buộc Diệp Cương và cô bằng dây tơ hồng vào với nhau, cho nên mới sắp xếp: hẹn ước nửa năm trước sắp đến thì cô lại nhận được tin tức của người thân, làm cho cô đến quốc gia có hắt đang ở đó.

Lúc này, Thư Dĩ Nhu đang ở trong nhà của ba ba, nghe ông kể lại chuyện xưa năm đó, vì không tìm được hai mẹ con cô mà rơi vào khủng hoảng. Mà cô em gái tóc ngắn, đáng yêu Hạ Tiểu Vũ đang ngồi bên cạnh cùng vị hôn phu Lôi Trấn Vũ của mình.

Thư Dĩ Nhu cầm khăn tay lau nước mắt, cô cảm thấy đau khổ và tiếc nuối thay cho mẹ mình.

Cô cho rằng mẹ cô vẫn nhớ chuyện chồng mình hoa lá bên ngoài nên mới quyết định như thế, ra đi còn không để lại địa chỉ cho ông.

“Hãy tha thứ cho ba.” Hạ Quân nước mắt tuôn như mưa nhìn cô con gái cả theo họ mẹ của mình.

“Ba không cần phải xin lỗi, ba đã vô cùng ân hận rồi còn gì. Con tin rằng mẹ đang ở trên trời cũng biết điều này.” Thư Dĩ Nhu cầm tay ông, chậm rãi nói.

Hạ Quân nhìn đôi mắt trong trẻo của con gái, lại đau lòng đến rơi lệ.

Hạ Tiểu Vũ vỗ mạnh lên vai ông, lớn tiếng nói: “Gặp lại nhau là điều vui mà chúng ta cứ khóc mãi thế này thì còn ra thể thống gì nữa?” Thư Dĩ Nhu hòa nhìn em gái, cảm thấy thế sự thật sự là kỳ diệu! Hạ Tiểu Vũ sở dĩ có thể tìm được nàng, là vì bạn trai Lôi Trấn Vũ của cô cũng là bạn thân của Diệp Cương. Mà hai người quen biết nhau là vì Lôi Trấn Vũ đã nhầm Hạ Tiểu Vũ là cô, rồi từ đó mà phát triển thành tình duyên.

“Chị, chúng ta rõ ràng giống nhau như đúc, mà sao chị thật là nữ tính, giọng nói nhỏ nhẹ, đi đứng mềm mại, em thật hâm mộ quá.” Hạ Tiểu Vũ kêu to vẻ bất bình.

“Bởi vì chị không thể nhanh nhẹn được.” Thư Dĩ Nhu nhìn vẻ tràn đầy sức sống của Hạ Tiểu Vũ, chậm rãi nói.

“Chị chưa từng thử à?” Hạ Tiểu Vũ hỏi.

“Nếu chị hành động nhanh một chút thì sẽ bị chuột rút.” Thư Dĩ Nhu bắt đầu dĩ thừa nhận sự thật.

Hạ Tiểu Vũ bật cười to, cười đến run cả người, đến nỗi Lôi Trấn Vũ nhìn không vào, phải gõ gõ lên đầu cô.

“Em thật không thể tưởng tượng được lúc chị và Diệp Cương ở cùng nhau thì như thế nào, anh ấy nhanh như một cơn gió. Lần đầu tiên em nhìn thấy anh ấy, em giật cả mình, anh ấy nhìn có vẻ rất khó gần. Tuy là anh ấy cùng Trấn Vũ không khác nhau nhiều lắm, nhưng nhìn Diệp Cương thật là cứng rắn, khó lay chuyển”. Hạ Tiểu Vũ ràn rụa nước mắt vì cười nói.

“Nếu Diệp Cương và Lôi Trấn Vũ đều mang kính đen, nhìn Trấn Vũ người ta thấy như một người đang tắm nắng trên bãi biển, còn nhìn Diệp Cương, người ta tưởng anh ấy là đại ca xã hội đen.” Thư Dĩ Nhu chậm rãi nói.

Lúc này, Lôi Trấn Vũ và Hạ Tiểu Vũ đều bật cười thành tiếng, Thư Dĩ Nhu lại nói tiếp: “Anh ấy xử lý mọi việc thật giống với lão đại mafia trả thù: nhanh như chớp ấy. Chị hy vọng là trong nửa năm vừa qua anh ấy sẽ biết kiên nhẫn hơn một chút.”

Hạ Tiểu Vũ và Lôi Trấn Vũ liếc mắt nhìn nhau, nhớ lại hồi gặp Diệp Cương lần đầu tiên: hần tưởng cô là chị gái Thư Dĩ Nhu, mà thiếu chút nữa đánh cho Lôi Trấn Vũ bầm dập mình mẩy.

Ôi, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đánh chết cái nét không chữa a.

“Khi nào thì Diệp Cương đến đón chị?” Lôi Trấn Vũ hỏi.

Thư Dĩ Nhu liếc nhìn Lôi Trấn Vũ vẻ ngạc nhiên: “Tôi chưa nói cho anh ấy biết mình đến Đài Loan, từ nay đến ngày ước hẹn còn hai tuần nữa. Tôi muốn sắp xếp mọi việc cho tốt rồi mới thông báo qua Hứa thư ký để cho Diệp Cương không phải bỏ công bỏ việc, sốt ruột đến gặp tôi ngay.”

Đã qua gần nửa năm xa nhau rồi, giữa cô và Diệp Cương chưa hề liên lạc điện thoại trực tiếp với nhau, những gì cần nhắc lại cho nhau đều là thông qua Hứa thư ký. Cô muốn thêm một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý cho tốt, tránh việc khi nhìn thấy Diệp Cương sẽ òa lên khóc.

Thư Dĩ Nhu vuốt vuốt ngực, giờ đây hành động này đã thành thói quen của cô vì mỗi khi nghĩ đến Diệp Cương, trái tim cô lại đập mạnh trong lồng ngực.

“Thôi đi.... Diệp Cương đã nói chuyện với Tiểu Vũ, biết là chị sẽ về đây trong tuần này, bây giờ có khi anh ấy đoán là chị đã đến mà không cho anh ấy biết, thế nào cũng giận đấy.” Lôi Trấn Vũ làm mặt quỷ trên chọc.

“Thật là trẻ con.” Dĩ Nhu đốp chát lại.

Hạ Tiểu Vũ nhìn sang chị gái, tí nữa lại bật cười thành tiếng, ai lại so sánh Diệp Cương- đường đường một đại nam nhân dũng mãnh như thế – với trẻ con chứ!

“Chị không nhớ ánh ấy một tí nào à?” Hạ Tiểu Vũ tò mò hỏi.

“Có chứ, nhiều lúc nhớ quá, chui vào chăn khóc một mình. Nhưng vì chính chị đưa ra yêu cầu ly hôn, nên chị phải nhẫn nại, cho đến khi tình hình có tiến bộ lên mới thôi.” Thư Dĩ Nhu nghiêm túc nói, đôi mắt lại hoe hoe đỏ lên.

“Thế nếu Diệp Cương đến đây bây giờ, chị sẽ không đuổi chứ? Dù sao anh ấy cũng đã nhẫn nại nhiều tháng nay rồi...” Lôi Trấn Vũ biết Diệp Cương sẽ đến đây ngay lập tức nên vội vàng mở miệng thay bạn tốt xin tha thứ.

Leng keng leng keng leng keng leng keng.....

Chuông cửa kêu réo liên hồi không dứt.

“99% là Diệp Cương đến.” Hạ Tiểu Vũ chạy vội ra mở cửa. Quả nhiên, cửa vừa mới mở đã thấy Diệp Cương đứng ở ngoài cửa: hần mặc vest đen, đeo một đôi kính râm, thật là mười phần khí phách.

Diệp Cương bỏ kính ra, đôi mắt sắc bén liếc vào trong phòng, nhìn thẳng vào Thư Dĩ Nhu.

Hần bước nhanh vào phòng, như một cơn gió lướt đến trước mặt Thư Dĩ Nhu, hoàn toàn không để vào mắt những người đang ở đây.

Ánh mắt nóng rực của hắn nhìn cô từ đầu đến chân, khi thấy cô vẫn bình thường: làn da trắng nõn, sắc mặt tươi tỉnh, lúc này hắn mới yên lòng.

Nhưng hình như có điều gì không đúng! Hắn vô cùng bức bối, trong khi hắn đối với cô lúc nào cũng ôm nỗi tương tư, rảnh rỗi lúc nào là nhớ đến cô, vậy mà trông cô có vẻ chẳng bị ảnh hưởng gì, vẫn ăn ngon ngủ kỹ.

Diệp Cương trợn mắt nhìn cô, nét mặt bắt đầu cau có, đôi môi nhếch lên.

Thư Dĩ Nhu nhẹ nhàng tiến lên từng bước, vòng tay ôm lấy thân hình hắn, khuôn mặt dụi dụi vào ngực hắn.

“Anh đã đến...” nước mắt của cô bắt đầu thấm ướt áo sơ mi của hắn.

Hắn chịu không nổi! Diệp Cương gầm nhẹ một tiếng, vội ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào mái tóc dài của cô, hít lấy hít để hương thơm quen thuộc ngày nào. Khuôn mặt hắn bừng đỏ, đôi tay run run vì cố sức kiềm chế. Thư Dĩ Nhu vừa khóc vừa cười khi hít và hương vị quen thuộc của hắn, khóc chán làm cô thấy mệt, cứ như thế dựa vào lòng hắn. Thỉnh thoảng cô vẫn nằm mơ được hắn ôm vào lòng như thế, rồi lại chợt tỉnh trong đêm, lặng lẽ khóc.....

“Sao em lại đến đây?” Diệp Cương giả vờ hỏi như thể hắn không biết tí gì mà chỉ là bỗng dưng gặp mặt nhau ở đây thôi.

Thư Dĩ Nhu ngược nhìn hắn, đôi mắt còn long lanh nước mắt, nói:

“Anh không phải nói dối. Anh biết thừa là em đã đến còn gì?”

“Anh không vi phạm ước hẹn! Anh đã đồng ý không gặp nhau nửa năm thì anh sẽ làm được!” Diệp Cương vỗ vỗ lên ngực mình, có điều đôi tai hắn lại đỏ ửng lên.

“Lôi Trấn Vũ, sao cậu phải nói dối tôi? Anh ấy có biết gì đâu.” Thư Dĩ Nhu vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Lôi Trấn Vũ.

Lôi Trấn Vũ bật cười thành tiếng, còn Hạ Tiểu Vũ nhìn chị gái thuần khiết của mình với vẻ không thể tin được.

“Tóm lại, đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi.” Diệp Cương kêu lên, cố ép khuôn mặt mình đỏ thêm.

“Chỉ được cái to mồm, hắn nào Dĩ Nhu lý dị cậu.” Hạ Quân hừ một tiếng, đối với chồng trước của con gái, thấy không có cảm tình tí nào.

Diệp Cương lúc này mới phát hiện ra trường bối đang dùng ánh mắt giết người nhìn hắn, vội vã nghiêm chỉnh lại, khuôn mặt lập tức nghiêm túc, cúi gập đầu chào: “Cháu chào bác ạ.” Hạ Quân không để ý gì đến hắn, vuốt vuốt tóc.

“Ba, anh ấy rất tốt với con.”

Thư Dĩ Nhu lên tiếng làm cho Hạ Quân miễn cưỡng liếc mắt nhìn Diệp Cương một cái.

Diệp Cương vội vàng ôm lấy vai Thư Dĩ Nhu, như thể vợ chồng rất hòa thuận.

“Vừa nãy nó đã nói dối con đấy thôi, chưa gì con chỉ biết khen ngợi nó.” Mỗi khi nghĩ đến con gái đang phải chịu thiệt thòi, ông lại thấy rơm rớm nước mắt.

“Ba, anh ấy như thế gọi là lãnh diện nhiệt tâm”(tức là mặt ngoài lạnh, nhưng trong lòng thì ấm áp, nhiệt tình) Hạ Tiểu Vũ vội vàng đệm vào theo.

“Nhưng con cũng chưa thấy người chồng nào yêu thương vợ như Diệp Cương.” Lôi Trấn Vũ đứng ngay về phe bạn tốt.

“Thế thì sao còn lý dị con gái ta?” Hạ Quân lên án Diệp Cương.

Diệp Cương khẽ nhếch miệng, ngoài thương trường tài hùng biện không thua ai hết, bây giờ lại có cảm giác há miệng mắc quai, không biết nên giải thích như thế nào.

“Bởi vì Diệp Cương cứ bám dính lấy con, như thế là không nên, người ta ai cũng phải có mảnh trời riêng cho mình chứ.” Thư Dĩ Nhu thở dài, vỗ vỗ lên cánh tay Diệp Cương.

Khuôn mặt Diệp Cương như thể bị ăn phải trái ớt cay hiểm hóc, đỏ bừng lên. Mất hết thể diện rồi: khôn khéo, giỏi giang ư, bí hiểm ư, nguy hiểm ư... tất cả đều bị quăng hết đi rồi, hấn ao ước có lỗi nể để chui xuống!

“Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao lại cứ bám lấy vợ mình, mà không đi gây dựng sự nghiệp đi?” Hạ Quân không cho là đúng nói.

Đôi má của Diệp Cương giật giật, nếu không bởi vì người này về sau sẽ là nhạc phụ đại nhân của hắn, thì hắn đã sớm bột phát cơn giận dữ của mình rồi.

“Tôi cả ngày mệt mỏi, vất vả bên ngoài, về đến nhà chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy, có gì không bình thường ư? Cô ấy là cô gái tốt như thế, tôi đã tìm khắp cả địa cầu mới gặp được người duy nhất này.” Diệp Cương thì thầm.

Hạ Quân biểu thị vẻ đồng tình với Diệp Cương

“Nhưng anh đã muốn em bỏ việc, chỉ chuyên tâm ở bên cạnh anh. Với lại anh luôn nghi ngờ em, điều này làm em rất rối trí.” Thư Dĩ Nhu nói.

Hạ Tiểu Vũ và Lôi Trấn Vũ nhìn cô với vẻ bất khả tư nghị nếu cô không nói chuyện bằng giọng không nhanh không chậm, ánh mắt lại mềm mại, những lời nói này của cô đều có thể khiến cho bất cứ gã đàn ông nào cũng tức giận đập bàn hàng trăm lần nữa là Diệp Cương. Ánh mắt hai người cùng nhìn về phía Diệp Cương, đều nhìn thấy: người đàn ông này bình thường là một giám đốc có thể hô phong hoán vũ, giờ đây thì đôi môi đang mấp máy, mắt nhìn xuống sàn nhà, thật là giống một cậu bé con đang giận dỗi. Ha..... Hạ Tiểu Vũ và Lôi Trấn Vũ vội đi vào bếp, vừa đi vừa cười trộm người nào đó.

“Cậu là gì mà muốn định đoạt cuộc sống của con gái ta?” Hạ Quân không rời bước, cứ đứng ở bên cạnh cô con gái.

“Cháu không nghĩ thế, cháu rất yêu cô ấy, luôn muốn ngày nào cũng được ở bên cạnh cô ấy. Nơi nào có Dĩ Nhu, nơi ấy là nhà của cháu, như vậy có gì sai đâu ạ?” Diệp Cương cao giọng nói.

“Bây giờ anh vẫn nghĩ như thế à?” Thư Dĩ Nhu nín lấy tay hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Chúng ta còn chưa bắt đầu chung sống với nhau lại một lần nữa, nên anh cũng không biết mình đã sửa được chưa.” Diệp Cương bực bội kêu lên, trong lòng đang tính toán đến việc “gương vỡ lại lành.”

Hạ Quân trợn mắt nhìn hắn, nét mặt già nua tối sầm xuống: “Cậu còn dám quát nó, cậu cút đi cho tôi!”

“Ba, bọn con không sao mà. Còn anh nữa, lúc nào cũng dễ nóng giận như thế?” Thư Dĩ Nhu kéo tay Diệp Cương, ấn hắn ngồi xuống ghế sofa, rất tự nhiên xoa bóp cái gáy cứng nhắc của hắn.

Cô mới dỗ dành một câu mà sắc mặt Diệp Cương đã thay đổi ngay: khuôn mặt đang hầm hầm cau có lập tức chuyển thành khuôn mặt với nụ cười trẻ con ngây ngô, không cần để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của nhạc phụ tương lai.

“Ba, cũng muộn rồi, ba đi ngủ sớm đi, mai ba lại nói chuyện tiếp với chị cũng được mà.” Hạ Tiểu Vũ từ bếp đi vào, quyết tâm làm cho ông Quân tránh mặt đi, để cho đôi uyên ương được tự do.

“Đúng vậy, ba cũng nên đi nghỉ sớm đi ạ.” Thư Dĩ Nhu chậm rãi đứng dậy, đến cạnh cha mình khuyên.

Hạ Quân nhìn con gái, trong lòng lại thấy dấy lên niềm thương cảm, tuy là đã tìm lại được cô con gái xinh xắn này, nhưng vợ ông cho đến khi xuôi tay cũng vẫn không chịu tha thứ cho ông.

“Ba, chúng ta nên trân trọng cái chúng ta hiện đang có, không nên buồn bã nhiều cho quá khứ nữa.” khi Dĩ Nhu nhìn thấy ánh mắt đau đớn của cha mình, cô ôm lấy ông và an ủi.

Hạ Quân không ngờ rằng Dĩ Nhu có thể hiểu ông đang nghĩ gì, vội nuốt nước mắt, nói: “Con cũng nên nghỉ sớm đi, phòng dành cho khách cũng đã được sửa sang rất tốt rồi đây.”

“Cô ấy sẽ ở cùng với cháu.” Diệp Cương xen vào.

“Hai người đã ly hôn rồi, cậu đừng có mà âm ỹ lên.” Hạ Quân phản đối ngay.

“Sở dĩ cháu đồng ý ly hôn là để chờ đợi cơ hội sẽ tái hợp trở lại” Diệp Cương nhìn có vẻ nếu không cho hắn mang vợ đi cùng thì hắn sẵn sàng gây sự.

“Ba, con cũng có chuyện muốn nói với anh ấy, ngày mai con sẽ về đây.” Thư Dĩ Nhu nắm lấy tay Diệp Cương, thể hiện cô đồng ý đi cùng hắn.

Diệp Cương nắm lấy đôi tay mềm mại của cô, tâm hồn chợt trở nên vui sướng.

Hạ Quân thấy con gái đã quyết định như thế nên đành trợn mắt lên nhìn Diệp Cương rồi xoay người quay về phòng mình.

“Mình đi thôi em.” Diệp Cương ôm ngang lưng Thư Dĩ Nhu, muốn rời khỏi đây luôn.

“Kìa, sao anh lại đưa chị em đi ngay thế, bọn em mới gặp nhau được mấy tiếng thôi mà.” Hạ Tiểu Vũ xòe tay chắn ở trước cửa.

“Bọn em là chị em thì cả đời là chị em. Anh chỉ là chồng cũ thôi, nếu anh không tranh thủ thời gian, biết đâu cô ấy lại lấy người khác thì anh làm sao mà chịu được.” Diệp Cương kêu to lên.

“Em làm gì có ai đâu.” Thư Dĩ Nhu vội đính chính.

“Em tấm ngấm tấm ngấm mà đánh chết voi, công phu vô địch thiên hạ.” Diệp Cương lầm bầm trong miệng, hắn cảm thấy mỗi khi có chuyện liên quan đến cô thì hắn liền chưa đánh đã hàng.

“Hai người đi đi thôi.” Hạ Tiểu Vũ đầu hàng Diệp Cương, bật cười mở cửa cho hai người.

“Hẹn mai gặp lại.” Thư Dĩ Nhu tạm biệt em gái và gật đầu chào Lôi Trấn Vũ, rồi đi cùng Diệp Cương.

Một lúc sau!

“Chị ấy đi đứng chậm chạp như vậy thì Diệp Cương làm cách nào mà chịu được nhỉ?” Hạ Tiểu Vũ đang đứng ở cửa nhìn theo họ.

“Em không thấy là Diệp Cương bước một bước liền dừng lại một lúc để chờ chị ấy hay sao?”

“Điều này không thể gọi là kiên nhẫn được, mà hoàn toàn là anh ấy tự nguyện, đúng là sa vào lưới tình sâu quá rồi.” Hạ Tiểu Vũ tặc lưỡi nói.

“Hy vọng lần này bọn họ sẽ hòa thuận được, Diệp Cương rất cần chị ấy.” Lôi Trấn Vũ nhìn theo bóng Diệp Cương, đôi mày nhíu lại.

“Anh đừng lo, tình yêu có thể vượt qua mọi thứ!” Hạ Tiểu Vũ cười với anh, tay còn làm dấu hiệu chữ V chiến thắng.

Lôi Trấn Vũ vuốt vuốt tóc cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đang tươi cười, trong lòng chỉ mong tình yêu sẽ vượt qua mọi chướng ngại.

16. Chương 8-2

Với Diệp Cương mà nói, từ lúc gặp lại Thư Dĩ Nhu, mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi. Đầu tiên, khi Dĩ Nhu vào xe liền nói với hắn: “có điều này em quên nói cho anh biết.”- đó là: cô nhớ hắn. Sau khi nghe cô nói thế, hắn cười sung sướng, cảm thấy mình như đang bông bênh trên mây. Rồi hắn không chờ cô nói thêm điều gì nữa, vội vã quay về khách sạn, ở bên nhau cho thỏa nỗi nhớ nhung.

Còn với Dĩ Nhu, khi được Diệp Cương ôm vào lòng, nằm trong vòng tay hắn mà ngủ, cô mới biết được lý do tại sao sau khi hắn rời khỏi cô, chẳng mấy đêm cô được ngủ ngon giấc.

Trước kia cho dù hần thường xuyên đi công tác, nhưng cô biết hần sẽ trở về rất nhanh, nên tâm trí luôn bình tĩnh. Trong thời gian nửa năm xa cách này, cô đã hiểu thế nào là nỗi tương tư. Cô luôn lo lắng xem hần có khỏe mạnh hay không? Có ngủ ngon không? Hay là lại làm việc quá sức....

Đầu tiên cô cứ tưởng mình có thể thản nhiên mà chia xa như thế, nên mới không hề do dự khi đưa ra quyết định ly hôn. Nào ngờ đầu ly hôn rồi, luôn cảm thấy đứng ngồi không yên, trong tất cả các giấc mơ của mình Dĩ Nhu luôn mơ về gia đình nhỏ bé của mình ngày trước.....

Giờ đây khi gặp lại Diệp Cương, cô chỉ cần lẳng lặng ngắm nhìn hần, chờ đợi hần.

Thế cho nên, sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Thư Dĩ Nhu ngồi yên ở trên giường lẳng lẽ ngắm nhìn hần đến si ngốc, như thể nhìn đến bao lâu vẫn chưa đủ!

Diệp Cương ngủ rất sâu giấc, đôi mày rậm giãn ra, đôi môi hoàn toàn thư giãn, đáng vẻ vô cùng thoải mái. Ôi, cô đã vô cùng nhớ hần. Thư Dĩ Nhu vẫn tiếp tục ngắm nhìn hần, đến nỗi cả người cứng nhắc mới đứng dậy, rời giường.

Khi cô đã tắm tấp xong xuôi, tập xong một bài Yoga, Diệp Cương vẫn đang ngon giấc.

Hần đã chạy một mạch để đến gặp cô, nên chắc là sẽ rất mệt!

Thư Dĩ Nhu cảm thấy đau lòng, cô kéo chăn lên đắp lại cho hần, rồi ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu nghiên cứu thực đơn của khách sạn.

Diệp Cương quyết định chọn khách sạn này chắc cũng là do họ phục vụ bữa sáng rất đa dạng: chỉ mới tính bữa sáng kiểu Tây Âu cũng đã có đến hơn mười loại rồi. Cô quyết định chọn một bữa sáng kiểu Anh thịnh soạn.

Linh linh linh

Điện thoại di động của Diệp Cương ở học tủ đầu giường reo vang.

Thư Dĩ Nhu giật bắn người, nhìn chằm chằm vào điện thoại của hần.

Diệp Cương mở bừng mắt, vội nghe điện thoại, sau khi nghe Hứa thư ký báo cáo về tiến độ xây dựng mấy khách sạn ở nước ngoài xong, liền ngắt máy. Hần vươn tay về phía Dĩ Nhu, có cảm giác như cô giống như mây sáng sớm (ý anh chàng chắc là trong lành, tươi mát) trong lòng hần. “Em đã đặt một bữa sáng hỗn hợp, nhìn rất là ngon mắt.” cô vui vẻ chỉ vào hình ảnh trên thực đơn nói.

“Anh chỉ thèm em thôi.” Diệp Cương hôn lên cái gáy trắng như tuyết của cô, đôi tay không hề nhàn rỗi, lang thang trên cơ thể cô tìm kiếm cho thỏa khao khát bấy lâu.

“Nhưng em đói lắm, chẳng đủ sức làm gì hết.” cô lay lay vai hần, nói.

“Ăn no xong sẽ làm nhé?” hơn nữa còn có thể làm càng lâu.

“Sao đầu anh toàn ý nghĩ đen tối này thế?” Thư Dĩ Nhu trợn to mắt, lấy tay quạt lấy quạt để lên khuôn mặt đỏ bừng của mình.

“Anh ước gì có thể nuốt em vào bụng, như vậy anh có thể tùy ý mang em đi khắp mọi nơi.” Diệp Cương ôm lấy cô, cà cà mũi mình lên cái gáy trắng nõn của cô.

Dĩ Nhu cố gắng tránh đi những ve vuốt của hần, nghiêm túc hỏi: “Trong nửa năm qua anh đã có câu trả lời cho chúng ta chưa?”

“Anh không được gặp em đã nửa năm rồi, cũng không liên lạc gì, chẳng lẽ lại không tìm ra cách giải quyết ư? Tất nhiên là tìm được chứ. Có điều vô cùng khó khăn.” Diệp Cương cười khổ nói.

“Không hề dễ dàng một chút nào, đúng không?” cô vỗ vỗ lên khuôn mặt đang cau có của hần, đau lòng hỏi.

“Ngày nào anh cũng làm việc đến mười hai giờ, tập thể dục một giờ, cứ ba ngày lại mời chuyên gia xoa bóp bấm huyệt đến để mát xa, mệt mỏi đến mức ngã lưng là ngủ luôn, thậm chí còn không thèm vệ sinh cá nhân nữa.” Diệp Cương nắm chặt lấy tay cô, như thể sợ rằng trong mắt nháy mắt cô sẽ biến mất đi. “Tuy

nhiên anh không gục ngã vì nỗi đau này, vì anh đã hứa với cha mình sẽ mở rộng phạm vi kinh doanh của tập đoàn sang các lĩnh vực khác, đây lại là thời điểm then chốt, anh không được phép thất bại.”

Thư Dĩ Nhu vuốt ve hấn, còn Diệp Cương lại đang nhìn cô không chớp mắt.

“Ngoài trách nhiệm của mình ra, điều gì là anh muốn có nhất?” cô hỏi.

“Em.” hấn không chút do dự nói.

“Thế thì, em đến đây!”

Thư Dĩ Nhu bất ngờ nhảy vào lòng hấn, làm cho Diệp Cương bị ngã ngửa ra đằng sau, va “cốp” một cái vào đầu giường, đau đến mức phải kêu thành tiếng.

“Anh đau lắm không?” cô lo lắng vuốt vuốt lên gáy hấn.

“Không đau tí nào, dù có bị va nữa, anh cũng không sao.” Diệp Cương cười với cô một cách ngây ngô, đôi tay vui sướng ôm lấy vai cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ chờ mong.

“Tháng trước em vừa sang nhượng lại một nửa cổ phần của em ở quán sách cổ cho người bạn mình. Em cũng đã có bằng dạy tiếng Nhật và dạy Yoga. Cho nên sau này, nếu anh muốn về đại lục nghỉ ngơi một thời gian dài, em có thể xin đi dạy tiếng Nhật và Yoga ở đó.”

Sau mỗi câu Thư Dĩ Nhu nói, khuôn mặt Diệp Cương lại sáng bừng lên một chút, cho đến khi cô nói xong, khuôn mặt hấn đã sáng lóng lên như mặt trời!

“Em có thể yên tâm để lại quán sách cổ cho người khác à?” Diệp Cương hỏi mà không giấu được vẻ vui sướng trong giọng nói của mình.

“Thỉnh thoảng em cũng sẽ tạt qua xem thế nào. Với lại bây giờ em cũng đã biết sử dụng máy tính nên cũng có thể không cần phải đến quán cũng biết được mọi việc ở đây.” cô trả lời.

Diệp Cương vội vã ôm chặt cô vào lòng. Hóa ra những ngày họ xa nhau, cô đã rất cố gắng để có chuẩn bị tốt cho cuộc sống chung sau này của họ.

“Cám ơn em.” hấn nhe răng nói.

“Nhưng em vẫn không muốn anh xen vào những mối quan hệ bạn bè của em, em đã trưởng thành rồi nên sẽ biết tự lo cho mình.” Cô mặc cả.

“Không vấn đề gì.” hấn vỗ ngực cam đoan, giờ đây vợ cũ hấn nói cái gì, hấn đều đáp ứng hết.

“Tốt nhất là nên như thế.” Nhìn vẻ mặt vẫn còn u u mê mê của hấn, Dĩ Nhu không tin là hấn hiểu toàn bộ ý tưởng của mình.

“Vậy anh sẽ gọi ngay cho Hứa thư ký để lên lịch cho thứ hai này chúng ta đi đăng ký kết hôn lại.” hấn nôn nóng nói.

“Chưa được”.

Diệp Cương giật mình, tỉnh ngay mộng đẹp, nhìn sang cô đang lắc đầu từ chối.

“Tại sao lại chưa được? không phải em đã đồng ý cho anh một gia đình hay sao?” hấn kêu to vẻ giận dữ, sắc mặt thoáng chốc đã trở nên xanh mét.

“Gia đình chỉ là một trạng thái tâm lý thôi mà, không phải do pháp luật quy định. Nếu như kết hôn lại mà tạo thành áp lực cho hai chúng ta thì em không muốn tái kết hôn đâu.” huống hồ, việc này không chỉ liên quan đến hai người bọn họ mà còn liên quan đến cả gia tộc của Diệp Cương nữa.

Trước mắt, trong lúc này, hai người chưa nên kết hôn lại, như vậy gia tộc sẽ không tạo nên áp lực, gây căng thẳng cho Diệp Cương (vì họ không đồng ý Dĩ Nhu).

Diệp Cương nhìn nét kiên định trên khuôn mặt cô, trong lòng tức muốn điên lên. Cô có tí nào giống với bề ngoài e lệ, nhu mì của mình tí nào đâu? Nhưng vấn đề ở đây chính là nếu cô thực sự biết nghe lời như một đứa trẻ, có lẽ hấn cũng không yêu cô đến mức như thế này.

“Nếu chúng ta không kết hôn trên danh nghĩa, chẳng may bất ưng có chuyện gì xảy ra thì ai mà lo cho em được?” Diệp Cương quyết định thuyết phục cô bằng thực tế.

“Nếu em không gặp được anh, thì cuộc sống của em vẫn cứ như vậy mà trôi qua đấy thôi? Với lại em cũng muốn tìm hiểu về gia đình anh nữa.” cô chậm rãi nói.

Diệp Cương ngây mặt ra, hai tay vò đầu, bứt tai. Hắn hoàn toàn lâm vào trạng thái mờ mịt.

“Em nói gì?” có ai nói cho hắn biết bây giờ thật sự là ai đang có vấn đề đây?

“Hứa thư ký đã cho em biết là anh sẽ ở lại Đài Loan hai tháng, nên trong thời gian ấy, em muốn tìm hiểu gia đình anh để tìm ra nguyên nhân tại sao tâm trạng anh luôn bất an. Em nghĩ chính hoàn cảnh gia đình anh đã tạo nên tâm lý ấy của anh.”

Diệp Cương nhìn khuôn mặt bình tĩnh, nghe giọng nói mềm mại của cô, hắn không kìm lòng được, nâng khuôn mặt cô lên chăm chú quan sát.

“Anh thật muốn biết con người em, ý chí cứng rắn hoàn toàn bất đồng với vẻ bên ngoài dịu dàng này có khi nào là người bị tâm thần phân liệt (đa tính cách) không nhỉ? Em làm anh muốn điên lên rồi.”

Dĩ Nhu vỗ vỗ lên đầu hắn, cười nói: “Đáng thương thay! Nhưng không sao, mọi chuyện đã có em lo. A, em có chuyện này quên chưa nói với anh.”

“Em nói đi”. Diệp Cương để một tay lên ngực mình, dáng vẻ chế ngự cơn đau tim.

“Anh còn nhớ những bức ảnh lúc trước chụp em không?”

“Em đã biết ai làm rồi à?” nghe đến chuyện này chỉ làm hắn muốn đâm cho tác giả kia mấy đâm.

“Là Simon. Sau đó anh ta biết anh quay về Đài Loan, đã vô cùng mừng rỡ nên không cẩn thận lỡ miệng nói ra.” Thư Dĩ Nhu còn không nói ra Linh Mộc cũng chính là do thám của Simon, sau khi bị cô phát hiện ra đã quyết định sa thải cậu ta

“Làm sao nó lại biết tên anh được nhỉ?”

“Chỉ cần người ta muốn, người ta sẽ tìm được thôi.” cô liếc nhìn hắn một cái, nhớ lại chuyện ngày đó.

Diệp Cương gật gật đầu, không nói cho cô biết rằng lúc ấy hắn rời Nhật Bản đi đã vô cùng lo lắng cho sự an nguy của cô, nên đã thuê người âm thầm bảo vệ cô, mãi cho đến một tháng sau, khẳng định không có ai khả nghi bên cạnh Dĩ Nhu, mới dần dần bớt lo lắng.

“Thế ... rồi em đối xử như thế nào với sự theo đuổi của Si mon?” hắn thật sự không để ý, chỉ là muốn khẳng định lại một chút thôi mà.

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, cứ như thế thôi thì làm gì có chuyện gì xảy ra được.” cô trả lời vẻ nhẹ nhàng, băng quơ.

“Đáng đời, ai bảo nó dám chia duyên rẽ thúy. May mà chúng ta tan rồi lại hợp.” Diệp Cương hừ nhẹ một tiếng, cảm giác thư sướng đang lan tỏa trong người.

“Nhưng lúc này chúng ta cũng đang có vấn đề mà.”

“Sở trường của anh chính là hóa nguy thành an.” hắn tự tin nói.

Thư Dĩ Nhu liếc nhìn hắn, vẻ mặt đầy hoài nghi.

“Nỗi lo lớn nhất của anh là em không cần anh nữa.” hắn lập tức giả bộ đáng thương, gục đầu lên vai cô.

“Vấn đề của anh là do gia đình anh không có sự ầm áp của hạnh phúc, nên anh muốn tìm kiếm điều ấy ở em. Vấn đề này chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.” cô kiên định nói.

“Anh đã chấp nhận cả việc chưa kết hôn lại, thì còn có việc gì mà không làm được đâu?” chỉ cần có cô ở bên cạnh, thì cô có nói gì, hắn cũng đồng ý hết.

“Ngao quá.” Dĩ Nhu hài lòng vỗ vỗ lên đầu hắn.

“Tất cả khó khăn ở phía trước kia ơi, hãy đến đây đi.” hần tỏ vẻ hăng hái, khí thế vô cùng, kể cả chuyện rời núi chuyển sông đối với hần đều không thành vấn đề.

“Tê!” cô nhại lại tiếng ngựa kêu làm cho Diệp Cương ngây người một giây, sau đó bật cười thành tiếng.

Tuy chưa biết được rằng mọi việc có thể thành công hay không, nhưng hai người đều tràn đầy niềm tin và lạc quan.

Chỉ có điều hai người bọn họ lúc này đang vui vẻ ôm nhau sẽ không biết được rằng khó khăn đến với họ còn nhanh hơn họ tưởng.....

Cho dù không kết hôn cũng có thể.

17. Chương 9-1

Khi Diệp Cương và Thư Dĩ Nhu rời khỏi khách sạn thì cũng đã là giữa trưa. Hần đang ôm vai cô, từ trong thang máy bước vào đại sảnh, chỉ còn thiếu điều “ngước mắt lên hỏi trời cao” nữa thôi. Tuy rằng hần vừa mới dứt lời khoe rằng sở trường của mình là đem nguy hóa an, nhưng cũng không có nghĩa là thực tế cho hần thực hành ngay thể này chứ!

Lúc này: ông nội, bà cô, Quách Hương Vân, và tổng giám đốc đương thời của tập đoàn – Thường Thanh Trung – đang đứng trước mặt hai người, nhìn chăm chăm vào Thư Dĩ Nhu.

Diệp Cương cố kìm câu chữ thề lại, vì cô của hần đối với hần đã hết hy vọng ở hần nên đang tìm cho Hương Vân một đối tượng để kết hôn khác, chính là gã Thường Thanh Trung này.

“Cháu chào ông, chào cô ạ.” Diệp Cương ôm lấy eo lưng của Dĩ Nhu mạnh hơn, như muốn nhắc cô nhanh nhẹn lên một chút. Thư Dĩ Nhu cảm giác được thân hình đang căng thẳng của hần, ngước mắt lên nhìn hần một cái! Quả nhiên, hần lại giương ra cái mặt nạ kia, thế nên cô vội tập trung để ý đến mối quan hệ của hần và người trong gia đình.....

“Chào anh Thường.” Diệp Cương chào cho có lệ.

“Cháu chào ông, chào cô ạ, chào Hương Vân.” Thư Dĩ Nhu cũng chào theo, còn đối với Thường tiên sinh thì gật đầu và cười với anh ta.

Thường Thanh Trung chăm chú nhìn Dĩ Nhu qua cặp kính viền vàng của mình, rồi ánh mắt dừng lại ở đôi tay của Diệp Cương đang đặt lên vai cô.

“Đến Đài Loan lúc nào thế?” gia chủ của Diệp gia – Diệp Quốc Điền (bản convert là Hiệp Quốc Điền- không biết có nhầm không nhỉ L) với khuôn mặt dài, gầy, nhìn vào người ta không thể đoán được ông đang nghĩ gì, nhìn Thư Dĩ Nhu và hỏi.

“Cháu mới về từ tối hôm qua....”

“Tối hôm qua cháu định đưa cô ấy đến chào ông.” Diệp Cương ngắt lời Thư Dĩ Nhu, tranh trả lời thay cho cô.

“Ồ kìa, có phải là tình cũ không rủ cũng đến không? Đã ly dị nhau rồi mà vẫn còn có vẻ gắn bó quá nhỉ.” Diệp Thu Hoa tươi cười cất giọng, bà ước gì trước mặt mọi người có thể làm xấu mặt Diệp Cương một phen.

“Lúc trước tôi có nghe Diệp tiên sinh đã cưới một cô vợ như hoa như nguyệt, không muốn cho người khác biết liền giấu ở Nhật Bản, hôm nay thật vô cùng may mắn mới được gặp mặt ở đây.” Thường Thanh Trung thản nhiên đối lại ánh mắt sắc bén của Diệp Cương, điềm nhiên nói.

“Cô ấy, đối với tôi, quả thật là người quan trọng nhất.” Diệp Cương cúi nhìn Thư Dĩ Nhu, mỉm cười.

Thư Dĩ Nhu mặt mày tươi sáng, trong ánh mắt nhìn cũng chỉ có Diệp Cương.

Thường Thanh Trung nhìn thấy thế, liền không tự chủ được, đảo mắt nhìn lại cô thêm một lần nữa.

Diệp Cương nhếch môi cười nhạt, hẩn lơ đi về soi mói của Thường Thanh Trung, vì hẩn biết trong lòng Dĩ Nhu chỉ có hẩn, đây mới là điều quan trọng nhất nên hẩn không thèm để ý đến những nhận xét của người khác dành cho cô.

“Tối nay về nhà đi.” Diệp Quốc Điền nói với Diệp Cương.

Diệp Cương gật đầu, hiểu ý của ông nội là về nhà sẽ có chuyện muốn nói.

“Có chuyện gì mà không thể nói bây giờ được à? Cậu Thường có phải là người ngoài đâu?” Diệp Thu Hoa vẻ sung sướng cười trên nỗi đau của người khác, thầm mong Diệp Cương bị ngã ngựa trước mặt mọi người.

Diệp Quốc Điền lạnh lùng liếc nhìn con gái một cái.

Diệp Thu Hoa vội vàng nhìn đi chỗ khác, cười cười với Thường Thanh Trung.

“Sao mọi người cứ đứng cả ở bên ngoài thế này? Chúng ta đang định đi ăn mà, ở đây có đồ ăn Chiết Giang mà chúng ta vẫn ăn, là nơi mà Hương Vân đã giới thiệu.”

“Tôi không rành đồ ăn Trung Quốc lắm, cái này cứ để cho Quách tiểu thư lựa chọn là được rồi ạ.” Thường Thanh Trung nói.

“Giao cho Hương Vân là đúng rồi đấy, nó chọn món ăn rất khá.” Diệp Thu Hoa đánh mắt về phía con gái, làm Quách Hương Vân phải cười trừ một tiếng, rồi mắt lại nhìn xuống sàn nhà.

Thư Dĩ Nhu nhìn thấy tất cả, cô cảm thấy Quách Hương Vân có vẻ rất khổ sở, nhưng đó là lựa chọn của cô ấy, nếu bản thân cô ấy nghĩ không thông thì chẳng có ai có thể xen vào được.

“Vậy bọn cháu không làm phiền nữa, chúng cháu đi trước đây ạ.”

Diệp Cương ôm lấy Thư Dĩ Nhu muốn rời đi, nhưng Dĩ Nhu lại bước về phía Quách Hương Vân, nói:

“Em muốn nói chuyện với chị một lát.”

“Cô muốn nói gì?” Diệp Thu Hoa lập tức chặn ở trước mặt con gái mình.

“Mẹ, không sao đâu mà.” Quách Hương Vân vội kéo Thư Dĩ Nhu lùi lại phía sau vài bước.

Diệp Cương nhìn Thư Dĩ Nhu bị lôi đi, cảm thấy ai cũng giống hẩn đều muốn gần gũi cô, khuôn mặt hẩn lại trầm xuống.

“À... vị Thường tiên sinh kia chắc là không thích đồ ăn của Chiết Giang lắm, có lẽ anh ta thích đồ ăn của Tây Âu hơn, khi gọi món ăn, chị thử hỏi lại anh ta một chút xem sao.” Thư Dĩ Nhu nói thầm vào tai Quách Hương Vân.

“Sao cô biết?” Quách Hương Vân ngạc nhiên, trợn mắt nhìn cô.

“Bởi vì lúc vừa rồi khi nghe nói đến đồ ăn của Chiết Giang, anh ta nhú nhú mày lại, nét mặt lại còn có vẻ không thích rõ ràng.”

“Cám ơn.”

“Không có gì, chị cố lên nhé.” Thư Dĩ Nhu nhìn thấy vẻ vô cùng khó chịu của Diệp Thu Hoa nên đành phải sớm kết thúc câu chuyện.

Thư Dĩ Nhu vừa quay đầu lại, đã thấy Diệp Cương sán lại sát bên người mình rồi.

Cô khoác tay hẩn, lại có cảm giác toàn thân hẩn đang gồng lên, cứng nhắc.

“Anh lại quá lo lắng cho em rồi! Phạm quy.” Cô nhẹ giọng nói.

Hẩn nhún nhún vai, cố gắng thả lỏng bản thân mình.

“Bệnh cũ ấy mà, phải có thời gian mới sửa được chứ, với lại bây giờ có em đang ở bên cạnh để ý như thế này nên không có vấn đề gì đâu.”

“Em không để ý anh, em muốn chính bản thân anh phải tự sửa đổi.”

“Tuân lệnh, cô giáo Thư” hần nhướn mày, cười.

“Này anh, mặt cười mà tâm không cười là em sẽ bỏ của chạy lấy người đấy nhé.” cô nghiêm túc giao hẹn.

Diệp Cương nghe thấy thế, lập tức nghiêm mặt lại hứa hẹn: “Anh nhất định sẽ sửa được mà.”

“Em tin anh sẽ làm được. Chúng ta định đi ăn ở đâu đây?” Dĩ Nhu cười tươi tắn, ôm lấy cánh tay hần, khuôn mặt thanh tú vui vẻ như là không hề có chuyện gì xảy ra. Mọi người nhìn vào chỉ thấy hai người này cảm xúc thay đổi thật khó tin. Làm cho người ta không thể biết được tiếp theo sẽ chuyển biến như thế nào nữa.

Thư Dĩ Nhu thì không nói, vì lúc nào cô cũng giữ được dáng vẻ yên yên ổn ổn của mình, nhưng còn Diệp Cương, hần mà cũng có thể học theo Dĩ Nhu được ư?

Ôi, tình yêu quả nhiên là có thể thay đổi được con người ta!

Vào buổi tối, lái xe chở Diệp Cương và Thư Dĩ Nhu về nhà họ Diệp. Trong xe, hai người vẫn có khoảng không gian riêng của mình vì phía trước có ngăn cách họ với lái xe bằng tấm kính cách âm. Thư Dĩ Nhu ngồi sát cạnh bên Diệp Cương, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn đang uống trà hạnh nhân vừa mua.

“Phải nói rằng ngọc bích ấy thật là đẹp quá, trong suốt, sáng bóng, giống như ngọc lưu ly, chỉ cần nhìn thấy nó liền có cảm giác bình yên.” Dĩ Nhu nhớ lại, tưởng như vẫn còn đang ở quán ăn, thưởng thức mỹ thực.

Diệp Cương nhìn thần thái an nhàn của cô, không kìm được, bật ra câu hỏi: “Sao em có thể phân định cảm xúc rạch ròi được như thế nhỉ? Em có biết rằng nếu đến nhà anh với danh phận là vợ anh thì phải đối mặt với nhiều khó khăn như thế nào không?”

“Nhưng bây giờ em không phải là vợ anh, thì làm sao phải lo lắng? Buổi tối em còn được ăn ngon đến như vậy, thật vô cùng sung sướng mà.” Cô cười, trả lời hần.

“Anh thấy chỉ mỗi khi nói đến đồ ăn ngon thì em mới có thể nhanh nhẹn lên một chút.”

Thư Dĩ Nhu hít sâu một hơi, chuẩn bị thao thao bất tuyệt:

“Bởi vì mỹ thực đối với em có ý nghĩa vô cùng to lớn. Mẹ em đã làm cả ba công việc cùng một lúc để nuôi em khôn lớn, nhưng mỗi khi có dịp gì trọng đại, như: được tăng lương, thăng chức, lúc em đỗ đại học hoặc đã để dành tiền được một năm, hai mẹ con sẽ đi ăn ở một chỗ ngon ngon. Hai mẹ con em thường tranh luận xem sẽ đi ăn ở nhà hàng nào trước hàng tháng liền, điều này tăng lên cảm giác chờ mong được ăn mỹ thực, đây có thể nói là thời điểm vui vẻ nhất của hai mẹ con.” Cô nói một cách hưng phấn, mỉm cười khi nhớ lại kỷ ức ngọt ngào ấy, đôi mắt lại sáng sủa như nước, rồi từng giọt, từng giọt lặn xuống má.

Diệp Cương đau lòng, ôm chặt cô vào lòng.

“Sao em chưa từng kể điều này cho anh biết?”

Cô không nói gì, chỉ nhìn hần bằng vẻ chờ mong hần sẽ hiểu ra những điều mình chưa nói. Diệp Cương nhíu đôi mày rậm, cuối cùng cũng vỡ lẽ ra: “Anh chỉ chú tâm đến chuyện của mình, chú tâm đến một mình em, mà không biết để ý gì đến ai khác.” hần ảo não vỗ vỗ trán, rồi lại vỗ xuống đùi mình.

“Thế nên, chúng ta ly hôn chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.” Cô vuốt vuốt lên mái tóc dày của hần.

“Có nhất thiết em phải nói thẳng tẹt ra thế không?” Diệp Cương cười khổ nói.

“Ly hôn cũng đã ly hôn rồi, có gì đâu mà không nói thẳng ra được?” cô bật cười, ngả người sát vào hần.

Diệp Cương nhìn cái miệng xinh xinh của cô đang cười, hần cầm tay cô đặt lên ngực mình, hỏi:

“Em đã biết anh có tính xấu như thế, tại sao không nói cho anh biết?”

“Nếu anh thực sự để ý.....”

“Thì anh sẽ tự mình nhận thấy chứ gì?” hần rầu rĩ ngắt lời cô, lúc này chỉ ao ước có thể mở cuộc hội thảo về những tật xấu của mình, liệt kê ra các thói hư tật xấu của bản thân, từ đó mà sửa đổi cho tốt.

“Em biết mình nói chuyện gì cũng rất chậm.” cô vuốt nhẹ lên ngực hần, khẽ nói.

Diệp Cương cảm thấy kỳ lạ khi Dĩ Nhu đột nhiên chuyển sang đề tài này.

“Chỉ có điều không phải ai cũng xen vào quyền tự chủ của em được. Hôm nay, lúc ở khách sạn, anh đã làm như thế, không chỉ một lần, đây là không kể đến những việc trước kia nữa.” Diệp Cương chột dạ, cảm thấy lo lắng: “Anh xin lỗi, anh sẽ sửa chữa.” hần gơ tay xin lỗi theo kiểu nhà binh.

“Lần này em tha thứ cho anh.” cô gật gật đầu, cầm lấy cốc trà hạnh nhân, tiếp tục uống.

“Anh còn điều gì phải sửa đổi nữa?”

“Em muốn tự anh sẽ hiểu ra.....A, chúng ta đã về đến nhà rồi.” Thư Dĩ Nhu thấy xe đang đi vào cửa nhà, rồi đi vào lối đi dành riêng cho xe được xây dựng theo kiểu kiến trúc Nam Dương của Diệp gia, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán lên kính cửa xe để nhìn.

Diệp Cương tắt hần nụ cười, thân hình lại cứng nhắc ra.

18. Chương 9-2

Thư Dĩ Nhu nhận thấy điều này, liền cảm thấy đau lòng, cô cầm lấy tay hần.

“Anh lại đang căng thẳng rồi.”

“Em có thể làm thầy bói được rồi đấy” khuôn mặt hần không đổi sắc khi nhìn vào nhà của mình.

“Em xin lỗi.” cô ôm lấy hần từ đằng sau, cà nhẹ mũi mình lên gáy hần, ao ước rằng sự gắn bó thân thiết này của hai người sẽ làm cho thần kinh hần có thể dịu đi.

“Xin lỗi cái gì?” hần hít lấy hương thơm thảo mộc trên người cô, cảm thấy bình tĩnh lại.

“Em xin lỗi vì đã không phát hiện ra gia đình có ảnh hưởng rất lớn đến anh, vì anh cứ tỏ ra bất cần, nên em cứ ý lại vào điều đó.”

“Đàn ông thì không nên yếu đuối, gia đình anh là vấn đề của riêng anh, nên anh sẽ tự mình giải quyết.” hần nhún vai, dùng sức lắc lắc cổ, tạo thành tiếng kêu “khách khách”.

“Xương ở cổ rất dễ bị tổn thương, anh nên tác động chậm thôi.” cô tạm dừng động tác của hần, rồi làm mẫu lại.

“Giống như lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta, em cử động như thế, giả thần giả quỷ dọa người.” hần ôm lấy eo lưng cô, bật cười ha ha.

“Khi toàn thân được thả lỏng, anh sẽ phát hiện ra điểm bất ổn của mình, từ đây mới có biện pháp thích ứng cùng nó.” Cô đáp lại bằng câu trả lời đa nghĩa.

“Anh biết rồi, triết gia nhỏ bé ạ.”

“Anh giỏi quá, em biết anh rất thông minh mà.” Cô vỗ nhẹ lên đầu hần, còn hôn lên trán hần nữa.

“Anh luôn ao ước rằng sẽ có lúc em vuốt lên tóc anh và nói tuyệt quá như thế này.” hần nhìn vào mắt cô, tuy đã cố gắng kiềm chế cảm xúc, vậy mà giọng nói của hần vẫn hơi run run.

Và cô là người duy nhất đối với hần như vậy. Thư Dĩ Nhu đỏ hoe đôi mắt, ở trong lòng hần, nhồm dầy, hôn tới tấp lên trán hần.

“Anh thật ngốc quá.....” xe chạy đến cửa nhà thì dừng lại.

Diệp Cương vẫn đang ôm cô, chờ cho cảm xúc dịu dần xuống, hần mới mở cửa cho cô xuống xe.

Dĩ Nhu hít vào một hơi, rồi chỉ sang đám cỏ xanh mượt mà kia tuyên bố:

“Mai em muốn tập Yoga ở đó.”

“Nhưng đừng gọi anh đến tập cùng là được.” hấn cười vui vẻ, rồi kéo cô đi vào trong phòng.

Căn phòng được trang trí theo phong cách châu Âu, nổi bật nhất là chiếc đèn chùm thủy tinh hoa lệ, to lớn đến mức ba người ôm mới hết, có điều trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng.

“Sao lại yên ắng thế này nhỉ? Lần sau em sẽ bật nhạc cho không khí đỡ tĩnh lặng một chút.” Cô thì thầm.

“Nhập gia tùy tục, cô bây giờ đang là khách, còn đòi hỏi muốn thay đổi cái gì chứ?” Diệp Quốc Điền từ phòng trong đi ra, liếc mắt nhìn Thư Dĩ Nhu một cái.

“Chỉ thay đổi tâm tình thôi mà.” Thư Dĩ Nhu nhẹ giọng nói, khuôn mặt vẫn nở nụ cười tươi.

Diệp Cương nhìn sang ông nội, rồi ôm lấy cô như muốn thể hiện lập trường tình cảm của mình.

“Hôn nhân là chuyện đại sự, không phải trò đùa. Hai đứa đã ly hôn rồi, ông không đồng ý hai đứa tiếp tục đi lại với nhau, lần này cháu phải cưới một người vợ môn đăng hộ đối với gia tộc mình.” Diệp Quốc Điền nhìn Diệp Cương, dứt khoát nói.

“Cuộc sống cá nhân của cháu không thể phụ thuộc vào tập đoàn Diệp thị.” Diệp Cương trả lời, khuôn mặt không đổi sắc.

“Anh ấy đã làm rất nhiều việc vì gia tộc rồi, bây giờ anh ấy phải sống cho riêng mình chứ ạ.” Thư Dĩ Nhu vội nói, như sợ ông nội hấn sẽ ngắt lời mình.

Diệp Quốc Điền không thèm nhìn đến cô, chỉ nhìn Diệp Cương nói: “Ông đã cho cháu cơ hội tự do lựa chọn hôn nhân cho mình, thậm chí đồng ý cho vợ cháu ở lại Nhật Bản, nhưng bây giờ kết quả là gì đây?”

“Kết quả là hôn nhân của cháu thất bại, tức là cháu không thể tự lựa chọn được, mà phải do gia tộc lựa chọn cho chứ gì? Có phải ý của ông là thế không ạ?” Diệp Cương nhìn thẳng vào mắt ông mà nói, đôi tay tự nhiên xiết chặt lấy tay của Dĩ Nhu.

“Đúng vậy.” Diệp Quốc Điền nói.

“Nói theo cách khác tức là nếu sự nghiệp của cháu không có chút thành công nào thì cháu không đủ tư cách là con cháu của Diệp gia đúng không?” Diệp Cương cao giọng hỏi lại.

Diệp Quốc Điền nhìn khuôn mặt tuy không đổi sắc của Diệp Cương nhưng trán hấn đã hấn lên gân xanh, ông nhíu mày, vung tay nói: “Sự nghiệp của cháu không phải là không có chút thành công gì.”

“Bởi vì cháu luôn tâm niệm rằng chỉ cần cháu bước sai một bước, lập tức sau lưng mình sẽ có người chỉ trích ngay, như vậy chính bản thân cháu sẽ thấy mặc cảm, sẽ tự ý rời khỏi Diệp gia.” Đột nhiên ác mộng của quá khứ: nỗi sợ hãi mình sẽ bị trục xuất khỏi Diệp gia lại tràn về, làm Diệp Cương không tự chủ được run lên.

Thư Dĩ Nhu từ phía sau vỗ nhẹ lên lưng hấn, như muốn cho hấn biết có cô đang ở bên cạnh hấn, đứng cùng phe với hấn.

Diệp Quốc Điền kinh ngạc nhìn Diệp Cương, trước đây ông luôn nghĩ cháu nội mình luôn là đứa thông minh, được lòng mọi người, chứ không hề nghĩ rằng Diệp Cương lại luôn có cảm giác bất an như thế này.

Diệp Cương cúi đầu xuống, không nhìn ai cả, có điều vẫn nắm chặt tay Dĩ Nhu.

“Cháu nghĩ nhiều quá đấy.” Diệp Quốc Điền nói khẽ.

“Mọi người đã dạy cho anh ấy rất nhiều tri thức, nhưng lại không cho anh ấy cảm giác an toàn, yêu thương trong gia đình, làm cho Diệp Cương không biết yêu chính bản thân mình và không biết cách yêu thương người khác, cũng như không tin rằng mình cũng rất đáng được yêu thương.” Thư Dĩ Nhu thở dài, nói về triết lý.

“Ông cháu chúng ta đang nói chuyện, không đến lượt người ngoài như cô xen vào.” Diệp Quốc Điền trừng mắt nhìn cô.

“Nhưng đây cũng không còn là việc riêng của hai ông cháu nữa ạ, bởi vì Diệp Cương luôn có cảm giác bất an ngay trong nhà mình, điều đó ảnh hưởng trực tiếp đến chuyện hôn nhân của chúng cháu. Cháu yêu anh ấy, nên muốn thay đổi điều này.” Thư Dĩ Nhu không hề e ngại, tiếp tục nói.

“Sao lần trước về Đài Loan, tôi có thấy cô cố gắng gì đâu?” Diệp Quốc Điền cố tình làm khó.

“Đây cũng là sai lầm của cháu, cháu đã không để ý đến cách gia tộc đối xử với anh ấy, thêm nữa, cháu vốn dĩ tính lười (giống mình J), lại đang muốn về Nhật Bản ngay, nên không thèm tính toán”.

“Tính toán? Cô quả nhiên bụng dạ khó lường!” đôi mắt tinh anh của Diệp Quốc Điền ánh lên vẻ hiểu biết.

“Tình cảm cũng phải tính toán đến được mất chứ, hao tổn tâm trí của mình cũng là một loại kinh doanh mà. Nếu mọi người cứ lạnh lùng với nhau, chỉ bo bo lợi ích cho riêng mình thì cũng giống như người trong nhà này thôi: mặt mày lúc nào cũng lạnh lẽo.” cô trả lời.

“Có thể nói được rõ ràng như thế, không phải là vì gia sản của Diệp gia ta sao? Một chủ quán sách nhỏ côi, nhỏ bé có thể được ở bên cạnh một CEO của một tập đoàn lớn, há có thể dễ dàng buông tay?” Diệp Quốc Điền hừ lạnh một tiếng, hỏi lại.

“Ông có thể mắng cháu thế nào cũng được, nhưng đừng nói xấu cô ấy như thế.” Diệp Cương phả đối, đôi mắt ánh lên vẻ sắc bén.

“Cháu hãy xem lại mình đi! Nhà này của chúng ta không còn quy củ gì à?” Diệp Quốc Điền chống mạnh chiếc quạt trạng xuống sàn nhà mắng.

“Chúng ta đi thôi.” Diệp Cương kéo tay Dĩ Nhu, muốn quay về phòng mình. Thư Dĩ Nhu lắc lắc đầu, ở yên tại chỗ, tò mò nhìn ông Diệp.

“Ông nội, cho cháu hỏi một vấn đề, nếu như ông nói cháu là kẻ bụng dạ khó lường, vậy tại sao còn đòi ly hôn?” Thư Dĩ Nhu hỏi.

“Đây là cô lấy lùi làm tiến.” Diệp Quốc Điền nhún đôi lông mày thành một đường thẳng, liếc nhìn cô nói.

“Cho dù lấy lùi làm tiến thì cũng không đến mức phải ly hôn chứ. Ông nội, ông nói thế là có mâu thuẫn rồi.” Thư Dĩ Nhu cười hì hì nói.

“Ta không muốn nghe cô nói linh tinh ở đây.” Diệp Quốc Điền giơ quạt trạng lên, chỉ ra hướng cửa nhà (ý đuổi khách chắc)

Thư Dĩ Nhu trợn to mắt, thở dốc vì kinh ngạc.

“Mình đi thôi.” Diệp Cương ôm vai cô.

“Không cần phải đi, em không tức giận, chỉ thấy buồn cười thôi. Hai ông cháu quả nhiên là người cùng một nhà, vì mỗi khi tranh luận với em anh cũng dùng giọng điệu này để nói.” Thư Dĩ Nhu ngược nhìn Diệp Cương, bật cười thành tiếng.

“Chúng ta chính là người cùng một nhà đấy thôi.” Diệp Quốc Điền nói.

“Đây là chuyện thường ngày ở huyện?” Thư Dĩ Nhu hỏi. Diệp Cương nín thở, nhìn ông nội không chớp mắt.

“Vì là người nhà nên mới là chuyện bình thường, chẳng lẽ vì việc như thế này mà phải mang nó ra chém đầu thị chúng à?” (nhà này ăn nói kinh quá J) Diệp Quốc Điền trợn mắt nhìn cô, tức giận nói.

“Ha ha ha..... ông nội thật có khiếu hài hước.....” Thư Dĩ Nhu bật cười to, cô bám vào người Diệp Cương mà cười đến giàn dụa nước mắt.

Diệp Cương ôm lấy cô, lo lắng liếc nhìn sang phía ông nội.

“Kiểu hài hước của ông nội cũng giống y như anh á.” Cô vừa cười vừa nói.

“Tất nhiên rồi, nó là cháu của ta cơ mà.” Diệp Quốc Điền nói xong, liền quay về phòng ông, sập cửa mạnh đến “phanh” một tiếng.

Thư Dĩ Nhu vẫn tiếp tục cười.

Diệp Cương ngẩng nhìn khuôn miệng đang tươi cười của cô, cũng cười theo trong cách nói của ông nội hần, đây là lần đầu tiên hần thấy đầy vẻ thân tình như thế.

“Mình về phòng đi.” Diệp Cương nắm tay cô, lên cầu thang về phòng mình ở tầng ba.

“Ca ngại tính hài hước của cha ta là có thể có thêm quyền thừa kế hay sao?” Diệp Thu Hoa đứng ở cầu thang tầng hai, chặn đường đi của hai người, hỏi

“Cháu không để ý đến chuyện thừa kế bao giờ cả.” Diệp Cương đang lúc tâm trạng không tốt, không muốn tranh luận gì thêm.

“Tiền tài chẳng có ai là không cần cả. Cậu không phải giả vờ, cậu không có quan hệ huyết thống gì với Diệp gia cả nên không có tư cách làm chủ Diệp gia.” Diệp Thu Hoa nói.

“Cháu có tinh thần của người nhà họ Diệp, mà ban giám đốc cũng thừa nhận cháu có thể đảm đương được vai trò chủ tịch, thế là đủ rồi.” Diệp Cương kiên định nói.

“Tinh thần của người họ Diệp! hừ, đồ không biết xấu hổ, những lời này mà cũng có thể nói được à?” Diệp Thu Hoa vừa châm chọc, vừa sửa lại gọng kính.

“Những lời này cô đã nói trong nhiều năm rồi, cô không thấy phiền toái à?” Thư Dĩ Nhu hỏi.

“Ai bảo cô là tôi nói những lời này trong nhiều năm? Có phải có người đặt điều đúng không? Có phải do người xuất xứ không rõ.....” Diệp Thu Hoa chỉ vào mặt Diệp Cương, mắng to lên.

“Diệp Cương chưa từng nói xấu gì về cô cả, có điều trên mặt cô thể hiện tất cả nên cháu biết mà thôi.” Lần đầu tiên trong đời mình, Dĩ Nhu ngắt lời người khác.

“Đồ con gái xấu xa kia, cô nói tôi làm sao?” Diệp Thu Hoa tức giận đến biến sắc, liền bước tới đẩy Thư Dĩ Nhu một cái. Vì cô đang đứng chênh vênh ở bậc cầu thang, nếu bị đẩy nhất định sẽ ngã lăn xuống dưới nhà.

“Cẩn thận.” Diệp Cương vội bước về phía cô, nhắc Dĩ Nhu vào hần trong phòng, nhưng chính bản thân hần lại mất trọng tâm mà ngã lăn xuống nhà.

“Diệp Cương!” Thư Dĩ Nhu kinh hoàng hét lên, vội vã lao xuống.

Nhưng dù cô có chạy nhanh đến mấy cũng không đuổi kịp Diệp Cương đang lăn xuống, đành chỉ có thể tro mắt nhìn hần lăn xuống tận chiếu nghỉ tầng một, va mạnh vào tường làm bức tranh chữ “Phúc” to lớn trên tường bật lên, rơi xuống đầu hần.

Diệp Cương liền ngắt đi, không biết gì nữa.

19. Chương 10-1

Trong phòng bệnh, Diệp Cương đang nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh vì ảnh hưởng của thuốc gây mê, Thư Dĩ Nhu ngồi bên cạnh hần, tay phải bị hần nắm chặt lấy không rời. Diệp Quốc Điền, Diệp Thu Hoa và Quách Hương Vân đều đang đứng ở phía cửa sổ, bầu không khí lạnh lẽ bao trùm cả căn phòng.

“Con định làm loạn gì thế? Đã từng này tuổi đầu rồi mà còn đánh người, may là Diệp Cương chỉ bị chấn thương đầu nhẹ thôi đấy, nếu chẳng may xảy ra án mạng, con có đền mạng cho nó được không?” tuy Diệp Quốc Điền đã cố hết sức nén giận, nhưng giọng của ông vẫn rung lên.

“Chẳng qua hai người họ nói xấu con, nên con mới ra tay thôi.” Diệp Thu Hoa hếch cằm lên, vẻ mặt không chịu thua.

Diệp Quốc Điền nhìn về phía Thư Dĩ Nhu, như muốn chứng thực lại lời nói của con gái.

“Tại cô toàn nói xấu người khác chứ, Diệp Cương là con trai của anh cô, vậy mà cô lại bảo anh ấy lai lịch không rõ ràng, thật là không biết xấu hổ mà.” Thư Dĩ Nhu khẽ nói.

“Nhưng nó không phải là ruột thịt của người nhà họ Diệp chúng ta.” Diệp Thu Hoa kêu lên phản đối.

“Thôi đi.” Thư Dĩ Nhu và Diệp Quốc Điền đồng thời quát lên. Dĩ Nhu mỉm cười với ông nội rồi cúi xuống Diệp Cương, thì thầm với hắn: “Ông nội rất quan tâm đến anh đấy.”

Mấy người trong phòng vẫn còn đang tranh luận với nhau nên không để ý cô nói gì.

“Diệp Cương mang họ Diệp, là người của dòng họ Diệp chúng ta” Diệp Quốc Điền nói.

“Con mới là máu mủ ruột rà của ba! Con đã cố hết sức mình, vậy mà ba vẫn mang quyền hành giao cho người không phải là ruột thịt của ba.”

“Trong lòng ba, Diệp Cương chính là cháu nội của ba, có quan hệ huyết thống hay không, không quan trọng.” Diệp Quốc Điền nói.

Thư Dĩ Nhu chảy nước mắt khi nghe những lời này, cô rất muốn dưng Diệp Cương dậy để hắn cũng có thể nghe được ông nội đang nói gì.

“Ba thật bất công!” Diệp Thu Hoa đỏ bừng mặt nhìn cha mình.

“Đúng thế, ba vẫn bất công, Diệp Cương đã rất phi thường, hắn đã vượt qua mọi thử thách, mà người bình thường có lẽ đã bỏ cuộc rồi. Nó rất giống cha nó và giống ba nữa, nên cho dù sau này ba có ra đi, ba cũng yên tâm giao tất cả mọi việc lại cho nó quản lý.”

“Rồi ba sẽ hối hận vì đã đem cả tập đoàn nay giao vào tay người ngoài.” Diệp Thu Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Con ra ngoài đi! Nói chuyện với con chỉ làm cho bệnh tim của ba sớm tái phát.” Diệp Quốc Điền không khách khí đuổi con gái mình đi.

Diệp Thu Hoa giận dữ, kéo tay Quách Hương Vân đi ra ngoài. Quách Hương Vân cúi đầu, không hề phản đối, đi ra ngoài cùng mẹ.

“Hương Vân.” Diệp Quốc Điền gọi cháu gái.

“Vâng, ông ngoại.” Quách Hương Vân đứng ngay tại chỗ, sợ hãi thưa.

“Cháu là một đứa nhỏ tốt.” Diệp Quốc Điền khen.

“Cám ơn ông ngoại.” Quách Hương Vân nghẹn ngào nói.

“Nếu nó là người tốt, sao ba không trao cho nó quyền thừa kế.....” Diệp Thu Hoa vừa thấy hé ra một cơ hội nho nhỏ, liền vội vã tóm ngay lấy.

“Đi về nghỉ ngơi cùng với mẹ cháu đi.” Diệp Quốc Điền quay đầu đi, không nhìn lại con gái mình nữa.

Quách Hương Vân gật đầu, vội vã lôi kéo mẹ mình ra khỏi phòng bệnh, rồi đóng cửa lại.

“Ta không hề biết Thu Hoa lại nói những lời như vậy ở sau lưng nó.” Diệp Quốc Điền đi đến giường bệnh, nói với Thư Dĩ Nhu.

“Vì bình thường ông dành quá nhiều thời gian cho sự nghiệp, không để ý đến mối quan hệ trong gia đình. Ông không biết cách yêu thương con gái mình, nên bà ấy cũng không biết cách yêu thương con của mình. Cũng may là vừa rồi ông đã cổ vũ tinh thần cho Hương Vân.” cô nói.

“Cô thật là thẳng thắn.” Diệp Quốc Điền nhìn cô gái với vẻ bề ngoài như thể là đứng ngoài mọi sự của thế gian này lại có thể hiểu được lòng người khác như vậy.

“Chuyện này có gì đâu ạ?” cô khó hiểu hỏi lại.

“Ôi chỉ đến khi sắp gần đất xa trời ta mới hiểu được điều này, đây cũng là một loại bi ai.” ông thở dài một tiếng.

“Chỉ mới sắp thôi mà ông, lần sau cháu sẽ dạy cho ông một chiêu kim kê độc lập. Theo Đông y thì trên bàn chân có sáu huyệt rất quan trọng, nếu có thể luyện tập theo cách này thì có thể bồi bổ khí huyết, rất tốt cho đôi chân. Còn theo Tây y thì cho rằng cách luyện tập này có thể giúp cho cân bằng cảm giác, cả hai trường phái đều cho rằng đây là một phương pháp tập luyện tốt.” cô cười hì hì nói.

Hiệp Quốc Điền gật gật đầu, nhìn cháu trai, một lát sau ông mới nói khẽ: “Cháu hãy chăm sóc tốt cho Diệp Cương.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Diệp Quốc Điền rời đi, Thư Dĩ Nhu ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh, nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Cương, nước mắt lại tuôn ra như mưa.

Khi Diệp Cương mở mắt tỉnh lại, nhìn thấy cô đang khóc thảm thiết.

“Sao em lại khóc? Anh... anh làm sao thế này?” Diệp Cương nắm lấy tay cô hỏi.

“Anh không sao rồi...” cô vẫn tiếp tục khóc.

“Anh không sao thì tại sao em lại khóc?” Diệp Cương nhìn cô, mặt hấn lại tái nhợt đi.

“Em nói thật mà, bác sỹ nói chỉ cần mấy ngày tiếp theo nếu anh không buồn nôn, hay choáng váng thì tức là não bộ sẽ không có bị ảnh hưởng gì” cô nghẹn ngào nói.

“Thế em còn khóc gì nữa?” Diệp Cương chống tay, muốn ngồi dậy.

Thư Dĩ Nhu sợ tới mức nín khóc luôn, vội đặt tay lên ngực hấn để ngăn hấn ngồi dậy.

“Em khóc vì em phát hiện ra rằng vẻ thờ ơ của em là giả vờ đấy, khi anh ngã xuống cầu thang, dọa em sợ hết hồn, nếu anh chẳng may có mệnh hệ gì thì em không biết sống thế nào nữa.”

Diệp Cương ngăn người trong giây lát, hấn ngạc nhiên khi thấy cô nói một hơi dài như thế nên còn cầu trộm mình xem mình có nghe nhầm không.

“Anh lại đau à? Để em gọi bác sỹ.” Thư Dĩ Nhu thấy mặt hấn đang dần ra, vội hỏi.

“Anh không sao, em cũng không sao nữa chứ?” Diệp Cương lau nước mắt cho cô, ai ngờ càng lau nước mắt càng chảy thêm nhiều hơn.

“Em đã rất lo cho anh...” Cô cắn cắn môi, khẽ nói.

“Sao tự nhiên em lại sợ hãi thế? Ngày trước tai nạn ở Đông Kinh, em cũng không quá lo lắng như thế này cơ mà?”

“Hồi đấy em sợ rằng mình sẽ chết, nên lúc ngồi cùng anh trên xe cứu thương, tâm trạng hoàn toàn khác hấn.” cô cup mắt xuống, vẫn nghẹn ngào khóc.

“Anh không sao rồi.” hấn dùng môi mình lau nước mắt cho cô, điệu bộ khóc lóc thảm thiết của cô trông vừa buồn cười, vừa làm hấn đau lòng.

“Nhưng vấn đề bây giờ là: bây giờ anh không còn là chồng của em nữa mà em đã đau lòng đến như thế này, nếu chúng ta tái hôn, chẳng may anh gặp chuyện gì thì em phải biết làm gì đây?”

Diệp Cương há hốc miệng vì ngạc nhiên, cảm thấy không còn từ gì để nói được nữa.

“Em nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ vì anh không phải là chồng em nên mối quan tâm của em dành cho anh sẽ giảm đi à?”

Khuôn mặt Diệp Cương co lại một chút.

“Vấn đề ở đây không phải là danh nghĩa: chồng, mà là nếu em không thể điều chỉnh mình cho thích hợp với anh thì lòng em sẽ luôn căng thẳng, lo lắng, mà như vậy không tốt cho cuộc sống vợ chồng. Cũng giống như khi anh tập Yoga vậy: từng động tác phải bền bỉ, tập đi tập lại nhiều lần thì mới có hiệu quả, hôn nhân cũng thế mà thôi.” Cô nói.

“Thế bây giờ em muốn thế nào đây?” Diệp Cương ấn chốt, nâng đầu giường bệnh lên để máu có thể lưu thông lên não. Dĩ Nhu đi về phía ghế sofa, ngồi xếp bằng hai chân trên ghế, lặng lẽ khép mắt lại.

Diệp Cương nhìn cô, hấn hy vọng cô sẽ nghĩ thông suốt nhanh chóng. Giờ đây hấn không được tái hôn với cô, không biết cô còn nghĩ ra điều gì dọa hấn nữa đây?

Dĩ Nhu sẽ không nói ngay đâu, tính cô vốn dĩ luôn bình thản, hoàn hảo, người ngoài không ảnh hưởng được đến quyết định của cô, hay là theo cô ấy về sống ở Nhật Bản, cùng cô trông coi quán sách cổ ấy đến già đi.

Diệp Cương rất căng thẳng, hấn muốn giả vờ ngắt xỉu để tranh thủ chút tình cảm của cô.

“Có một vị tiên bói đã từng nói với em rằng: hãy biến cái vô thường thành cái bình thường.” Thư Dĩ Nhu mở mắt ra, chậm rãi nói.

“Thế rồi sao?” Diệp Cương hỏi nhanh, mí mắt hấn còn giật giật mấy cái.

Dĩ Nhu đứng dậy, đến bên giường bệnh, ngồi xuống cạnh hấn, ôm khuôn mặt Diệp Cương trong tay, mắt nhìn thẳng vào mắt hấn, khẽ nói:

“Em muốn được ở bên anh, quý trọng từng chút thời gian ở bên nhau.”

“Em làm anh sợ muốn chết!” Diệp Cương ôm chặt cô vào ngực mình.

“Rồi sau đó em sẽ tập quen đi nhưng điều phát sinh ngoài ý muốn khi ở bên cạnh anh, để chuẩn bị tốt cho việc sau này anh sẽ mất đi.” cô nghiêm túc nói tiếp.

Khi Dĩ Nhu vừa nói xong, làm cho Diệp Cương xanh cả mặt, hai gò má giật giật, nếu hấn không hiểu tính cô thì chắc chắn hấn sẽ cho rằng cô đang trù ẻo hấn.

“Anh cũng phải tập chuẩn bị tâm lý đối mặt với những mất mát trong cuộc sống đi.” Cô nói về “dạy đời”.

“Được rồi, bây giờ anh sẽ sống cuộc sống hai mặt: một là lúc nào cũng thản nhiên, bất cần cho vị tiên bói kia thấy; còn một mặt sẽ là chính mình.” Diệp Cương nắm chặt lấy tay cô, lồng tay mình vào những ngón tay của Dĩ Nhu.

“Em không đùa đâu.” Cô bĩu môi, trả lời.

“Anh cũng không đùa mà, anh thật sự muốn cùng em học cách thả lỏng bản thân, bình tâm, được không?” hấn nhú mày hỏi.

“Đúng rồi, chúng mình sẽ cùng nhau cố gắng vì một tương lai tốt đẹp ở phía trước.” cô giơ cao tay lên, hai đôi tay vẫn nắm chặt vào nhau.

“Có em, những ngày của anh sẽ đều là ngày tốt cả.” hấn nói.

“À, anh có biết trong lúc anh chưa tỉnh, ông nội đã nói gì không?” Thư Dĩ Nhu nắm tay hấn, vui mừng đến mức nói rất nhanh.

Diệp Cương lắc đầu.

Thư Dĩ Nhu bắt đầu kể lại những lời của ông nội đã nói, còn Diệp Cương thì nắm tay cô càng lúc càng chặt.

Cuối cùng, không kiềm chế được cảm xúc của mình, Diệp Cương ôm chặt lấy cô, vùi khuôn mặt mình vào mái tóc dài của Dĩ Nhu. Nếu không có cô, chắc chắn hấn sẽ không bao giờ được nghe những lời thật lòng của ông nội nói về mình, mà đó là điều hấn ao ước từ nhỏ đến giờ, tất cả là nhờ có Dĩ Nhu!

“Lấy anh nhé.” hấn kích động lay lay vai cô, giờ này hấn ao ước có thể đi đăng ký kết hôn ngay được.

“Không cần đâu.” cô lắc đầu.

Diệp Cương nhú đôi mày rậm, trầm giọng hỏi: “Tại sao lại không cần? bây giờ gia tộc cũng đã thừa nhận em rồi mà.”

“Đây mới chỉ là bề nổi thôi, đợi cho đến khi gia đình hòa thuận, vui vẻ hơn nữa, mình bàn chuyện tái hôn cũng được mà. Với lại em thấy không kết hôn lại đối với chúng ta có khi lại tốt hơn đây, làm anh không ghen bậy ghen bạ nữa.” cô nói bằng một vẻ cao thâm.

“Anh hứa nếu chúng ta tái hôn, mọi chuyện đều tốt đẹp cả. Với lại anh đã bỏ thói xấu ghen linh tinh từ lâu rồi.” hấn lớn tiếng nói.

“Anh không cần phải kích động như vậy, bây giờ anh nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô lơ đi lời hứa của hấn, đỡ hấn nằm lại trên giường bệnh, còn mình nằm cùng xuống bên cạnh, gối đầu lên ngực hấn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, vì cô đã khóc rất nhiều và rất lâu rồi, nên rất mệt.....

Diệp Cương cúi nhìn cô đang ngon giấc, miệng còn nở nụ cười, trông như thiên sứ, hấn còn bắt bẻ gì được đây? Hấn đành kéo chăn lên đắp cho cả hai người, đôi tay lại đan vào tay cô không muốn rời, trông bọn họ có vẻ.....

Bọn họ có vẻ vĩnh viễn không bao giờ chia lìa nữa.

Diệp Cương tin rằng hấn sẽ là người nắm quyền thừa kế thôi vì hấn đủ điều kiện mà.

Tối hôm nay, Diệp Quốc Điền tổ chức cuộc họp toàn gia tộc, ông chính thức tuyên bố đem tất cả quyền điều hành, lãnh đạo cho Diệp Cương kế thừa, nếu có ai nghi ngờ, phản đối thì người đó sẽ là kẻ thù của ông.

Diệp Thu Hoa tức giận đến xanh mặt, run rẩy cả người, nhưng cũng không dám nói gì cả.

Quách Hương Vân cứ mỗi lần nắm lấy tay mẹ, đều bị bà hất tay ra. Nhưng cô cũng không tỏ thái độ gì hết, chỉ đứng im bên cạnh mẹ mình.

Sau khi Diệp Quốc Điền tuyên bố xong, Diệp Cương thân thiết ôm lấy ông nội.

Đây là lần đầu tiên hai ông cháu ôm nhau, hai người đều xúc động đến đỏ hoe cả mắt. Mà người luôn từ chối tái kết hôn Thư Dĩ Nhu kia, lại một mình chạy vào rừng cây cạnh nhà, điem nhiên trải đệm mà tập Yoga (dân chuyên tập Yoga thường trạng bị cho mình tấm đệm chuyên dụng để ở đâu cũng có thể thành chỗ tập Yoga được), quả thật là một người biết hưởng thụ! Có điều thời gian sung sướng của cô kéo dài cũng không lâu lắm.

Chân trái đang co chữ ngũ, chân phải hướng thẳng lên trời, tay phải nắm lấy đầu gối trái, tay trái để sau gáy, tư thế của Dĩ Nhu đang tập thật giống con hải cẩu đang nằm dài tắm nắng.

“Thư tiểu thư thật là rảnh rồi a.” Thường Thanh Trung-là một người họ hàng xa của Diệp gia, đi đến bên cạnh Dĩ Nhu, chờ cô tập xong động tác tiếp theo.

Dĩ Nhu lặp lại động tác cũ, rồi nằm ngửa ra nhìn trời cao, hít sâu vào một hơi.

“Anh mới là người rảnh rồi, anh không ở trong đó, còn ra ngoài này làm gì?”

“Tôi không nhìn thấy cô ở trong ấy.” Thường Thanh Trung không phát hiện ra trong giọng nói mềm mại ấy có ý châm chọc mình hay không, nên gã vẫn giữ vẻ tươi cười.

“Anh tìm tôi có việc gì thế?” cô hỏi.

“Muốn tìm cô tâm sự chút, nhân tiện cũng là cách thả lỏng bản thân mình.” Thường Thanh Trung cúi nhìn cô, vì Dĩ Nhu vừa vận động xong nên khuôn mặt cô ửng hồng. Đôi mắt trong trẻo của Thư Dĩ Nhu nhìn thẳng vào đôi mắt ánh lên vẻ khôn khéo của gã.

“Anh là người chẳng bao giờ có thể thả lỏng bản thân mình, vì anh có quá nhiều suy tính, đắn đo.” Cô lắc đầu nói.

“Không ngờ Thư tiểu thư còn biết xem tướng nữa.” Thường Thanh Trung khoanh tay trước ngực, nhìn cô vẻ hứng thú.

“Có gì khó đâu, tâm tư của anh đều viết rõ ràng trên mặt anh đấy thôi. Chỉ có điều tôi không biết anh đến tìm tôi có việc gì, không lẽ anh lại có ý gì với tôi à?” cô hỏi.

Thường Thanh Trung sửng sốt, gã không ngờ Dĩ Nhu lại nói thẳng ra như thế, vội lấy tay đẩy đẩy gọng kính để che giấu vẻ kinh ngạc của mình.

“Tôi rất thích cô, hy vọng có thể cùng nhau tìm hiểu.” đã từng kết hôn một lần, giờ đây lại thấy bản thân mình phải lòng người con gái mềm mại như nước này.

“Nhưng tôi không thấy thích anh.” Thư Dĩ Nhu với lấy chiếc áo choàng dài màu lục ở bên cạnh, mặc vào, đóng cúc, cài đai cẩn thận, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, rồi nhẹ thở dài một tiếng.

Không có ai ở quanh đây cả, thật tốt quá.

“Cô muốn tái hợp cùng với Diệp tiên sinh à?” gã hỏi.

“Dù chúng tôi không tái hôn, thì anh cũng không có cơ hội.” Thư Dĩ Nhu nhìn Thường Thanh Trung, rồi đột nhiên sững lại, yên lặng nhìn ra phía sau gã. Nhìn cô với mái tóc dài nhẹ tung bay, ánh mắt nhìn xa xăm, mơ hồ, nhìn mà như không nhìn làm cho Thường Thanh Trung giật mình, có cảm giác sau lưng lạnh toát, vội quay đầu lại hét lên:

“Ai ở đây thế?”

Và Thường Thanh Trung nhìn thấy khuôn mặt tăm tối của Diệp Cương.

20. Chương 10-2

Thư Dĩ Nhu bị tiếng hét của Thường Thanh Trung dọa cho giật mình.

“Diệp tiên sinh.” Thường Thanh Trung thở phào, tý nữa thì nghĩ mình đang gặp phải quỷ.

Thư Dĩ Nhu mỉm cười, giơ tay về phía Diệp Cương.

“Nếu sớm biết Thường tiên sinh có thú vui thích tản bộ như vậy, tôi đã đi dạo cùng anh rồi.” Diệp Cương hơi cúi người, ôm lấy eo lưng Dĩ Nhu, kéo cô sát vào người mình.

Dĩ Nhu vùi mặt mình vào ngực hắn, cả người hoàn toàn dựa dẫm vào hắn.

“Khuôn viên của Diệp phủ thật làm cho người ta không kim được mà phải đi thăm thú xung quanh.” Thường Thanh Trung nói.

“Thế mà tôi lại tưởng anh có tình ý với tôi cơ chứ.” Dĩ Nhu chậm rãi cất lời.

Thường Thanh Trung xấu hổ ho nhẹ hai tiếng.

Diệp Cương nhìn gã vẻ tức giận, cái nhìn như muốn thiêu cháy Thường Thanh Trung.

Thư Dĩ Nhu khẽ nhếch môi, lười biếng ngáp một cái, đáng về chuyện này không liên quan gì đến mình hết.

Thường Thanh Trung nhìn cô rồi nói: “Yếu điệu thực nữ, người nào tốt số sẽ có.”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Diệp Cương nói luôn.

Thư Dĩ Nhu nhìn hai người đàn ông trước mặt mình đang giương cung bạt kiếm, cô kéo tay Diệp Cương hỏi: “Lập trường của em rất vững vàng mà, sao anh phải tranh giành với anh ta?”

“Thế giả sử có người con gái nào đó thích anh thì em sẽ xử sự như thế nào?” Diệp Cương vừa hỏi vừa vuốt ngược mái tóc mình ra đằng sau.

“Em luôn tin tưởng anh mà, như vậy là đủ rồi.” cô vuốt vuốt má hắn bằng mu bàn tay mình, cười rõ tươi với hắn.

“Anh cũng tin em, nhưng anh không tin những gã đàn ông khác.” Diệp Cương nói.

“Thì ra là thế.”

Thư Dĩ Nhu gật đầu vẻ nghiêm túc, rồi quay đi đến tắm tắm tập Yoga của mình, chậm rãi cuộn lại.

“Vậy thì hai người cứ nói chuyện với nhau đi, em về phòng trước đây.”

Diệp Cương bật cười nho nhỏ, không kiên dè gì hết, hôn lên môi cô một cái. Thư Dĩ Nhu vẫy tay bye bye hẳn, ôm tắm tắm tập Yoga quay về nhà.

“Cô ấy rất đặc biệt.” Thường Thanh Trung thốt lên.

“Tiếc là anh không phải là người đặc biệt trong mắt cô ấy.” Diệp Cương nhớ lại lúc hẳn còn nằm viện, Dĩ Nhu đã khóc hết nước mắt, nhịn không được, mỉm cười.

Thường Thanh Trung nhìn vẻ hạnh phúc ngời lên trong mắt Diệp Cương, gã ghen tỵ quá- hẳn được cả đôi đường: sự nghiệp và hạnh phúc tình yêu.

“Hai người còn chưa tái hôn, tôi và anh đều có cơ hội.” Thường Thanh Trung lạnh lùng nói.

“Vậy anh cứ chứng tỏ mình đi.”

Nói rồi, Diệp Cương cười khê, quay lưng bỏ đi.

Thường Thanh Trung tưởng là có thể gây nhiễu loạn cho tâm trí Diệp Cương, nhưng nhìn thấy bước chân hẳn vẫn trầm ổn, điềm nhiên vượt qua mình mà đi.

Giờ đây hẳn đã hiểu rồi: nếu mình không có lòng tin vào chính bản thân mình thì dù cho giấc mộng bấy lâu nay của mình đã thành hiện thực thì tâm trí vẫn không yên tâm, đôi tay vô ý lại nắm chặt lại. Diệp Cương chợt nhớ, thả tay ra, theo thói quen định nhứu mày lại, nhưng rồi cũng thả lỏng được. Hẳn bây giờ đã hiểu rõ: hạnh phúc không hề tuột khỏi tay hẳn, cũng không bị ai cướp mất, điều này nhờ có cuộc ly hôn kia hẳn mới nhận ra, phải cảm ơn nó lắm.

Nhưng mà nếu Dĩ Nhu đồng ý tái hôn với hẳn, hạnh phúc của hẳn càng viên mãn hơn nữa.

Lần trước hẳn ép buộc cô không thành, cùng cô dự tiệc đính hôn của em gái Dĩ Nhu làm hẳn cũng thức thối lên một chút.

Diệp Cương vui vẻ rời khỏi khu rừng, hẳn tâm tình sung sướng liền cảm thấy trăng đêm nay rất sáng, vô cùng vui vẻ mà hụt sáo.

Hẳn huyết sáo theo một giai điệu rất đơn giản, cứ lặp đi lặp lại mãi câu “nhà của ta thật đáng yêu vô cùng.” mà thôi.

Khi Thư Dĩ Nhu ôm tắm tắm tập Yoga của mình lên đến ban công tầng một thì gặp Diệp Quốc Điền.

“Ông nội, chúc ngủ ngon, ông nên đi ngủ sớm ạ.” Cô chào.

“Đáng lẽ ra cháu phải vào chào hỏi mọi người chứ.” Diệp Quốc Điền không vui, nhìn cô trong trang phục rộng thùng thình, mái tóc dài đang rối tung lên.

“Cháu nghĩ thế không hay vì cháu và Diệp Cương đã ly hôn rồi nên không có danh phận gì để chào hỏi mọi người” cô trả lời.

“Sớm muộn gì hai đứa cũng tái hôn, nếu cháu không ra mặt, người ta lại đánh giá thấp vợ của Diệp Cương, cho rằng cháu không biết giúp nó trong sự nghiệp của nó.” Diệp Quốc Điền phản đối.

“Nếu Diệp Cương cần một người vợ có thể giúp anh ấy trong việc làm ăn thì anh ấy đã không chọn cháu, với lại Diệp gia đã rất giàu rồi nên anh ấy cũng không cần có một người vợ để mang đi xã giao.” Cô chậm rãi vừa nói vừa dựng tắm tắm tập sang một bên.

“Cháu không kết hôn với nó, lại cứ ở bên cạnh nó mà không cảm thấy bất an à? Các cô gái khác đều cho rằng Diệp Cương là một đối tượng rất tốt đấy.” Diệp Quốc Điền nhìn người phụ nữ luôn tự do tự tại này, thậm chí hỏi điều gì mới làm cô quan tâm đây.

“Nếu anh ấy thích người khác thì đã không cưới cháu rồi.” cô dịu dàng trả lời với nụ cười tươi tắn.

“Cháu còn trẻ mà chẳng có ý chí phấn đấu gì cả, cháu không biết rằng sống mà không có đấu tranh thật là vô nghĩa à?” Diệp Quốc Điền lắc đầu không ủng hộ nói.

“Ông ơi, mỗi người một quan điểm sống. Cháu không có tham vọng, còn ông tràn đầy ý chí không phải là một bổ sung tốt cho nhau hay sao ạ?”

Diệp Quốc Điền nhìn cô, thấy không còn gì để nói, nhưng ông là người từng trải như thế, lẽ nào lại thua một cô bé con này được.

“Nói trắng ra là cháu sẽ không tái hôn, không đi vào chào hỏi xã giao mọi người?” Diệp Quốc Điền hừ lạnh một tiếng.

“A, cháu đã vòng vo tam quốc thế mà ông vẫn phát hiện ra mục đích của cháu. Ha ha....” Dĩ Nhu giống như một cô gái nhỏ le lưỡi, cười lên khanh khách.

Diệp Quốc Điền nghe giọng cười của cô, khuôn mặt nghiêm túc cũng mềm đi một chút.

“Cháu hãy khuyên bảo nó, cố gắng thích nghi với hiện tại đi, vì dù sao sớm hay muộn gì thì nó cũng phải đảm đương trách nhiệm con dâu của Diệp gia ta.” Diệp Quốc Điền thấy Diệp Cương đang đi về phía họ liền nói với hắn.

“Ông cứ yên tâm, cháu sẽ làm tốt chuyện này.”

Diệp Cương vừa nghe, biết là ông nội đã chấp nhận Dĩ Nhu, vì thế hắn ôm vai cô, từ ánh mắt đến đôi môi, đôi lông mày đều mang vẻ cười tươi mà nhếch lên.

Diệp Quốc Điền nhìn vẻ mặt hân hoan của cháu nội mình, ông phát hiện ra đây là lần đầu tiên sau rất nhiều năm qua Diệp Cương mới mỉm cười chân thành đến thế.

“Tốt lắm, ông xuống nhà đã.”

“Mình về phòng trước đi.” Diệp Cương rủ.

“Ồ, anh cũng định chuồn êm à, ông ơi, anh ấy muốn bỏ của chạy lấy người này.” Thư Dĩ Nhu vạch trần chân tướng của ai đó ngay, vì sợ có ai đó sẽ quấy rầy mình trong phòng.

“Cháu xuống nhà ngay đây.” Diệp Cương nhéo nhéo lên hai má cô, hắn chỉ muốn sớm ở cùng một chỗ với cô thôi mà.

“Cháu cứ về phòng đi, nửa tiếng sau xuống tiễn khách cũng được mà, không cần phải bày vẽ nhiều.” Diệp Quốc Điền vỗ vỗ lên vai hắn.

“Cám ơn ông ạ.” Diệp Cương nhìn ông, sung sướng nói.

Diệp Quốc Điền quay người đi xuống nhà.

Diệp Cương một tay nhắc tấm thảm tập Yoga lên, một tay kéo Dĩ Nhu về phòng.

Về đến phòng riêng, Thư Dĩ Nhu liền kéo tay hắn, vui vẻ nói: “Em thấy anh và ông nội ngày càng hòa hợp.”

“Vì em đã chỉ ra cho chúng ta biết thế nào là chân tình.”

Về những chuyện đã xảy ra trong tối hôm nay, hắn vô cùng xúc động, nhưng không biết thể hiện như thế nào, đành ôm cô vào lòng.

“Anh vui là em vui rồi.” cô ôm lấy eo lưng hắn, ngửa đầu ra sau để nhìn nét mặt xúc động của hắn. Diệp Cương ôm siết lấy cô, chỉ như vậy thôi hắn đã thấy mình rung động. Lúc đầu hắn cứ nghĩ rằng sự nghiệp thành công rạng rỡ là mục tiêu quan trọng nhất trong đời, bây giờ mới biết khi tinh thần hạnh phúc, thỏa mãn cũng là sự theo đuổi của đời này.

“Em đồng ý tái hôn với anh chứ?” hắn đặt tay lên vai cô, nhin không được lại hỏi lại chuyện này.

“Dưới nhà đang có tiệc lớn như thế, bây giờ anh hỏi em chuyện này, em tất nhiên là không nghĩ đến đâu.” Cô cười nói.

“Nếu anh nói em không cần phải tham dự thì sao?”

“Nhưng nếu em là vợ anh, thì đây là việc nên làm. Tham dự yến tiệc cũng là giữ sĩ diện cho anh, đúng không?” Dĩ Nhu thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn hấn.

“Tất nhiên là anh rất muốn một năm, mỗi quý một lần em sẽ tham dự tiệc hội, cứ coi như là dịp ngắm nhìn những người khác, hoặc là có cơ hội thưởng thức đồ ăn ngon cũng được.” Diệp Cương dừng lại, tạo thêm trọng lượng cho lời nói của mình.

“Suy nghĩ của anh cũng đúng, nhưng em chắc rằng vẫn còn nguyên nhân khác.” cô vỗ vỗ cánh tay hấn, kéo hấn về giường, rồi dựa vào hấn một cách lười biếng.

Diệp Cương cúi nhìn khuôn mặt thỏa mãn của cô, ôm Dĩ Nhu vào lòng, khẽ nói: “Thật ra, anh không thể giống em được: lúc nào cũng như chẳng có chuyện gì là quan trọng cả. Vậy thì em hãy cho anh biết bao lâu nữa em mới đồng ý tái hôn với anh?”

“Em không biết, nhưng chắc là chỉ mấy tháng nữa thôi, vì hiện tại em thấy rất tự do thoải mái, tạm thời em không muốn thay đổi.” cô vờ vờ người một cách lười biếng.

Diệp Cương thở dài, có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không thỏa hiệp, dù sao người này đã dần dần nghe theo hấn mọi chuyện mà không hề hay biết.

“Được rồi, khi nào em quyết định thì nói cho anh biết.” hấn nói.

“Anh đã thay đổi rồi! em cứ tưởng anh phải đòi được có được một hạn định rõ ràng chứ.” Thư Dĩ Nhu không tin vào tai mình, mở to mắt nhìn hấn, thậm chí cô còn nâng khuôn mặt hấn lên nhìn kỹ càng xem sao.

“Không phải là vì lúc trước anh ép buộc em nhiều khuôn khổ quá nên em mới rời đi còn gì?” hấn nhíu mày hỏi.

“Đúng thế, pháp sư Tĩnh Tư Ngữ Lý đã từng nói: “muốn được lòng người, không nên quá quan tâm, gây phiền nhiễu”, anh nên mỗi ngày đọc nó một lần thì tốt.” cô vuốt vuốt tóc hấn, ra vẻ dạy bảo nói.

“Xin tuân lệnh.”

“Ngoan quá.” Cô đặt tay mình vào tay hấn, nắm chặt lấy. Diệp Cương cúi xuống hôn lên môi cô, nụ hôn càng lúc càng sâu, dài cho đến khi thân nhiệt hai người đều nóng lên, tự tay tháo bỏ quần áo của nhau, như muốn chạm vào nhau thật nhiều hơn nữa.....

“Ôi, chờ đã, em muốn nói cái này.” Dĩ Nhu chặn lấy đôi tay đang đặt trên ngực mình, đỏ mặt nói.

“Em nói nhanh lên, mình chỉ có nửa tiếng thôi đấy.” Diệp Cương tháo caravat ra, ánh mắt hấn đông đầy ham muốn.

“Vì anh có tiền bộ lớn nên em muốn tặng anh một lễ vật. Tuy hiện tại em chưa muốn thay đổi tình trạng chưa kết hôn của mình, nhưng anh cứ tiến bộ theo đà này thì em sẽ đồng ý tái hôn với anh.” cô nói.

Diệp Cương mỉm cười, hấn đáp lại bằng hành động, dụ dỗ cô bước tiếp đến bước cuối cùng, làm cho Dĩ Nhu nín lấy tay hấn, rên lên một tiếng.

“Phải viết giao hẹn ra giấy nhé?” môi hấn lần ra sau gáy Dĩ Nhu, dừng lại ở nơi động mạch mà chỉ mỗi khi cô hưng phấn mới đập mạnh.

“Không vấn đề gì, em còn đóng dấu trước cho anh này.” Thư Dĩ Nhu ôm cổ hấn, hôn lên đó như thay cho một lời hứa.

Diệp Cương ôm ghì lấy cô, vô cùng cảm động về nụ hôn ước hẹn này.

21. Chương 11: Kết Thúc

Thế rồi tiệc đính hôn của Hạ Tiểu Vũ cuối cùng cũng đến, được tổ chức tại nhà của Hạ Quân. Khi Diệp Cương và Thư Dĩ Nhu vừa đến nơi, còn chưa kịp nói câu gì với cha mình thì đã bị bạn bè của Hạ Tiểu Vũ tóm lấy, gây náo nhiệt.

“Hạ Tiểu Vũ, cậu thật là lớn mật, lễ đính hôn của mình mà còn ăn mặc như thế này à, chẳng lẽ lại muốn đi bụi hay sao?” bạn của Hạ Tiểu Vũ là Tiểu Nhã hỏi.

“Hơn nữa lại còn đội tóc giả nữa chứ, mà khí chất cũng thay đổi, đầy nữ tính, thật làm mình nổi hết da gà đây.” Một người bạn khác là Tiểu Linh tặc lưỡi thắc mắc.

“Mình không phải.....” Thư Dĩ Nhu muốn giải thích, nhưng cô nói nhỏ quá nên bị đám ồn ào át hết đi.

“Ôi, ngay cả cách nói chuyện cũng thay đổi này, rất có khí chất, bạn hãy mau dạy mình đi, như vậy mình sẽ thành công trong chuyện kết bạn.” Tiểu Linh hét to.

“Tiểu Nhã, Tiểu Linh! Mình đã nghe thấy tiếng mọi người rồi, còn không mau lên đây mà nhìn xem bốn cô nương này thay đổi như thế nào!” Hạ Tiểu Vũ với mái tóc đang cuốn lên, lao vào phòng.

Tiểu Linh với Tiểu Nhã trợn mắt nhìn Hạ Tiểu Vũ, rồi lại quay đầu nhìn người đang bị kèm ở hai bên kia, người đang mỉm cười vô cùng dịu dàng: “Hạ Tiểu Vũ”

“Dĩ Nhu, chị đã đến rồi sao không gọi em?” Hạ Tiểu Vũ kêu lên, nhanh như hoả tiễn chạy đến bên Thư Dĩ Nhu.

“Chị cũng vừa đến thôi, chúc mừng em nhé.” Ánh mắt Thư Dĩ Nhu đầy nét cười, cầm tay em gái nói.

“Đây chính là chị gái song sinh của mình Thư Dĩ Nhu” Hạ Tiểu Vũ giới thiệu vẻ kiêu ngạo, mái tóc trên đầu vì đang uốn dở mà xòe ra như đuôi công.

“Ồi mẹ ơi, bề ngoài thật giống nhau quá.” Tiểu Linh kêu lên.

“Nhưng khí chất thì khác nhau một trời một vực” Tiểu Nhã cũng chêm vọt vào.

“Khí chất của mình kém thế à?” Hạ Tiểu Vũ nhéo tai bạn, vừa cười vừa hét lớn một tiếng.

“Không, không, không..... Là do thẩm mỹ của mình kém, không bằng đại kiến trúc sư Lôi Trấn Vũ có thể thưởng thức được vẻ đẹp của cậu”. Tiểu Nhã cười ha ha nói.

“Hạ Tiểu Vũ, nếu cậu không chụp ảnh nữa thì mình về đây.” Nhiếp ảnh gia cũng là một người bạn của Tiểu Vũ hét gọi từ phòng bên.

“Mau lên, mọi người vào cả đây rồi cùng nói chuyện.” Hạ Tiểu Vũ nắm tay chị gái, bước nhanh về phía trước.

“Được rồi.” Thư Dĩ Nhu cười gật đầu, chậm rãi đi theo.

Trong phút chốc, tất cả bạn bè của Hạ Tiểu Vũ đều choáng váng.

Bởi vì tốc độ di chuyển của Thư Dĩ Nhu làm cho mọi người đều nghi hoặc nhìn xuống đôi chân cô.

Một vài người còn bắt chước Thư Dĩ Nhu, nhún chân như thỏ đi chậm rãi như cô

Thư Dĩ Nhu nhìn theo, chỉ biết cười mà thôi.

“Bọn em buồn cười lắm à?” thấy chị gái vẫn đang cười, Hạ Tiểu Vũ sợ lũ bạn bè ồn ào của mình sẽ bị chê cười.

“Thật sự rất đáng yêu mà! Người Nhật Bản chỉ có những lúc uống rượu mới có thể vui vẻ như thế, các cô ấy tự nhiên như thế làm chị thất rất vui.” Thư Dĩ Nhu gật đầu.

“Chị, chị nói chuyện chậm quá, như là thôi miên chúng em vậy.” Hạ Tiểu Vũ chỉ vào các bạn bè đang cười ngớ ngẩn của mình.

“Ha.....” Thư Dĩ Nhu bật cười, kéo tay em gái, đi vào trong phòng.

Ngoài phòng khách Diệp Cương và Hạ Quân nhìn các cô gái đang vui đùa âm ỉ, đều không nhin nổi nụ cười.

“Sao nó đi chậm thế?” Hạ Quân hỏi Diệp Cương.

“Hồi trước cô ấy bị bệnh tim, rồi dần dần thành ra thói quen...”

“Bây giờ thì sao? Bây giờ có tốt hơn không?” Hạ Quân vội vã ngắt lời hẳn.

“Bây giờ rất tốt rồi, bác cứ yên tâm ạ.” Diệp Cương nói.

“Về thân thể thì có thể yên tâm, nhưng chuyện khác thì lại không. Con gái tôi không làm đám cưới với cậu mà lại đến nhà cậu ở, thật không ra sao cả.” Hạ Quân liếc nhìn hẳn một cái, rồi đến ghế sofa ngồi xuống.

Diệp Cương đứng ở trước mặt nhạc phụ tương lai, cúi người thật sâu.

“Xin bác cứ yên tâm, Dĩ Nhu đã cho cháu cơ hội tái hôn, bọn cháu sẽ không chia lìa nữa.” Diệp Cương nói về kiên định.

“Thế vấn đề của hai đứa là gì? Cậu còn có mặt mũi theo đuổi nó nữa à?” Hạ Quân hoài nghi nhìn hẳn.

Diệp Cương hắng hắng giọng, hai tai bắt đầu đỏ lên.

“Cháu đã cố gắng sửa đổi nhiều nên cô ấy mới đồng ý tái hôn với cháu.”

“Thế bao giờ hai đứa tổ chức cưới lại?” Hạ Quân hỏi.

Tuy rằng khuôn mặt cứng cõi, nam tính này của hẳn đã được Dĩ Nhu cảm hóa thành ra khá mềm mại, nhưng tất cả vì con gái nên ông vẫn muốn có một đáp án chính xác.

“Chuyện này hãy để cô ấy quyết định.” Diệp Cương trả lời.

“Thế bây giờ hai đứa định sao đây?”

“Mọi việc cháu cứ để Dĩ Nhu quyết, nhưng có một số việc cháu sẽ làm cho cô ấy: cháu sẽ yêu cầu luật sư và nhân viên kế toán thảo một cam kết, dù chúng cháu không lấy nhau, nếu như cháu mất đi, thì cô ấy vẫn được đảm bảo vật chất đến hết đời còn lại.” Diệp Cương nói bằng giọng chắc chắn.

Trong lòng Hạ Quân thầm khen ngợi một tiếng “tốt”, ông rất ủng hộ quyết định này của Diệp Cương.

Ông đã sống đến từng này tuổi rồi, nên hiểu rằng tình yêu không thể thay cho cơm ăn, áo mặc hàng ngày, mà yêu một người, tức là phải lo cho người ấy có cuộc sống đầy đủ, đó cũng là cách thể hiện trách nhiệm với nhau.

Có điều ông vẫn muốn thăm dò thêm nữa, nên hỏi: “Cậu tuổi còn trẻ, nói điều này không sợ là nói gở à?”

“Dĩ Nhu luôn quan niệm sinh-tử là chuyện bình thường, muốn trân trọng từng ngày từng giờ đang trôi qua. Cháu chỉ còn cách học theo cô ấy mà thôi, với lại cháu cũng luôn muốn dành cho cô ấy những điều tốt đẹp nhất.” Diệp Cương nói.

“Thế Dĩ Nhu có hòa hợp được với gia đình cậu không?”

“Cô ấy hiện tại đang cùng tập Thái Cực quyền với ông nội cháu, còn suốt ngày đấu lý với ông nội nữa.” Diệp Cương nhớ lại hai người một già, một trẻ suốt ngày tranh luận không ngớt, khóe môi hẳn nhếch lên cho một nụ cười.

“Dĩ Nhu tranh luận cùng người khác?” Hạ Quân nhíu mày, cố hình dung ra tình huống này.

“Cô ấy tranh luận với ông nội cháu theo cách của mình, rất có lập trường, ăn miếng trả miếng, luôn làm cho ông nội cháu không nói lại được.” Diệp Cương cười đáp bằng ánh mắt tán thưởng.

“Ông nội cậu không giận chứ?” Hạ Quân lo lắng cho con gái sẽ bị ghét bỏ.

“Không ạ, ông cháu rất vui. Mọi người luôn tôn kính, coi ông luôn đúng, không ai dám nói thật, bây giờ có cô ấy, luôn nói thật lòng mình nên rất hợp ý ông.”

Hạ Quân nhìn Diệp Cương đang mỉm cười, nhận thấy rằng mình còn điều gì để lo lắng nữa đâu?

“Chào cậu (cũ) anh rể, cũng là anh rể tương lai, bọn em đang vội.” Hạ Tiểu Vũ mặc lễ phục màu trắng, kéo chị gái mình chạy đi. Diệp Cương vừa đi vào liền nhìn thấy Thư Dĩ Nhu đang cố gắng chạy đuổi theo Hạ Tiểu Vũ, hần vội sải một bước chân dài, ngay lập tức đã đuổi kịp hai chị em, ôm lấy eo lưng vợ mình.

“Ôi, xin lỗi chị.” Hạ Tiểu Vũ le lưỡi khom người chào.

“Không sao đâu, chẳng qua anh ấy hay lo lắng thôi.” Thư Dĩ Nhu vỗ lên tay Diệp Cương, liếc mắt nhìn hần.

“Anh chưa sửa ngay được.” Diệp Cương mỉm cười.

“Anh này” Thư Dĩ Nhu nhìn mái tóc hần đang rối lên, liền giơ cao tay, Diệp Cương lập tức cúi người xuống để cô dễ chỉnh lại đầu tóc cho hần.

“Ôi, anh chị là tâm ý tương thông à?” Hạ Tiểu Vũ lập tức kêu to, cảm thấy không tin vào mắt mình.

Thư Dĩ Nhu chỉ mỉm cười, tự nhiên ôm lấy tay Diệp Cương, theo thói quen lại dựa cả người vào hần.

Diệp Cương nhìn cô, trong ánh mắt này đã nói lên tất cả.

Mọi người thấy sự gắn bó, thân mật của hai người, đều ngạc nhiên mắt chữ A, mồm chữ O- ai mà ngờ được một Diệp Cương tính nóng như lửa lại có thể hòa hợp với một Thư Dĩ Nhu mềm mại như nước thế kia- thật là làm cho người ta kinh ngạc quá độ.

“Ôi, lãng mạn quá...”Hạ Tiểu Vũ bắt chéo tay thành hình chữ thập, vẻ mặt khát vọng nói.

“Muốn thế sao còn đính hôn với anh, bây giờ còn nói gì?” Lôi Trấn Vũ cầm trên tay một bó hoa bách hợp vừa vào đến cửa, nghe thấy thế liền gõ nhẹ lên đầu vị hôn thê của mình.

“Em chưa nói xong, ý em là, hai người họ tuy rất lãng mạn, nhưng vẫn kém chúng ta.” Hạ Tiểu Vũ chạy đến bên Lôi Trấn Vũ bên người, bày ra khuôn mặt tươi cười nói.

Lôi Trấn Vũ nhún vai vẻ coi thường, néo néo lên mặt Hạ Tiểu Vũ.

“Anh cầu hôn bên này đi cho đều.” Hạ Tiểu Vũ bĩu môi nói với Trấn Vũ, chìa thêm má bên kia ra, làm cho mọi người lại bật cười lên.

“Anh kéo em lại làm gì thế?” Thư Dĩ Nhu dựa vào người Diệp Cương, cười hỏi.

“A, đúng rồi, em quên chưa nói điều này.” Hạ Tiểu Vũ đột nhiên quay sang Diệp Cương, vẻ mặt gian xảo, cười nói: “Anh khổ rồi, đời này của anh nhất định là bị chị gái ăn sạch sẽ.”

Diệp Cương nhướng mày, vẻ không hiểu.

“Bởi vì chân lý ngàn đời không đổi là: “Dĩ Nhu thắng cương.” Hạ Tiểu Vũ đắc ý lớn tiếng tuyên bố. (Chỗ này Tiểu Vũ chơi chữ, chắc mọi người đều biết hết rồi nhỉ J).

Diệp Cương bật cười thành tiếng, quả đúng theo tên của hai người bọn họ thì “Dĩ Nhu” khắc “Cương”.

Thư Dĩ Nhu nhìn vẻ vui cười của hần, lại lắc lắc đầu vẻ nghiêm túc, vừa nhíu mày vừa nói: “Anh có thấy em “khắc” với anh không? “khắc” ở đây là chế ngự, nếu suốt ngày ở trong tình trạng này thì sẽ gặp phải sự phản kháng mà thôi.”

“Anh ước gì em “khắc”anh nhiều một chút, tốt nhất là cưỡng hôn (ép buộc DC phải lấy cô ấy) anh đi.” Diệp Cương giơ hai tay đồng ý, còn cố ý nói về buồn bã.

Thư Dĩ Nhu ngược nhìn hần, khuôn mặt tươi cười, kiễng chân hôn lên môi hần:

“Em yêu anh.” Cô nói.

Mọi người thấy Dĩ Nhu biểu lộ tình yêu một cách thẳng thắn và tự nhiên như thế đều vô cùng ngạc nhiên và cảm động.

Còn Diệp Cương thì ôm chặt lấy cô, xúc động không nói lên lời, chỉ biết ôm chặt Dĩ Nhu bằng tất cả tình yêu của mình

“Sao còn đứng nhìn chúng tôi? Hôm nay hai người kia mới là nhân vật chính chứ.” Trong vòng tay của hắn, Thư Dĩ Nhu giơ tay lên chỉ về phía đôi Tiểu Vũ-Trần Vũ.

“Trời ơi. Giờ đẹp đến rồi! Mọi người ai vào chỗ ấy, nhanh!” tiếng chuông đồng hồ làm Hạ Quân vội kêu lên, lập tức ra lệnh cho mọi người.

Mọi người trong nháy mắt giải tán ngay. Còn Diệp Cương cứ nắm tay Thư Dĩ Nhu, yên lặng ngồi một chỗ, cùng tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc này của mình. Dù sao, hạnh phúc đã ở trước mặt đây rồi, có kết hôn với nhau hay không cũng không còn là điều quan trọng nữa, đúng không?

TOÀN THƯ HOÀN!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-ket-hon-cung-duoc>